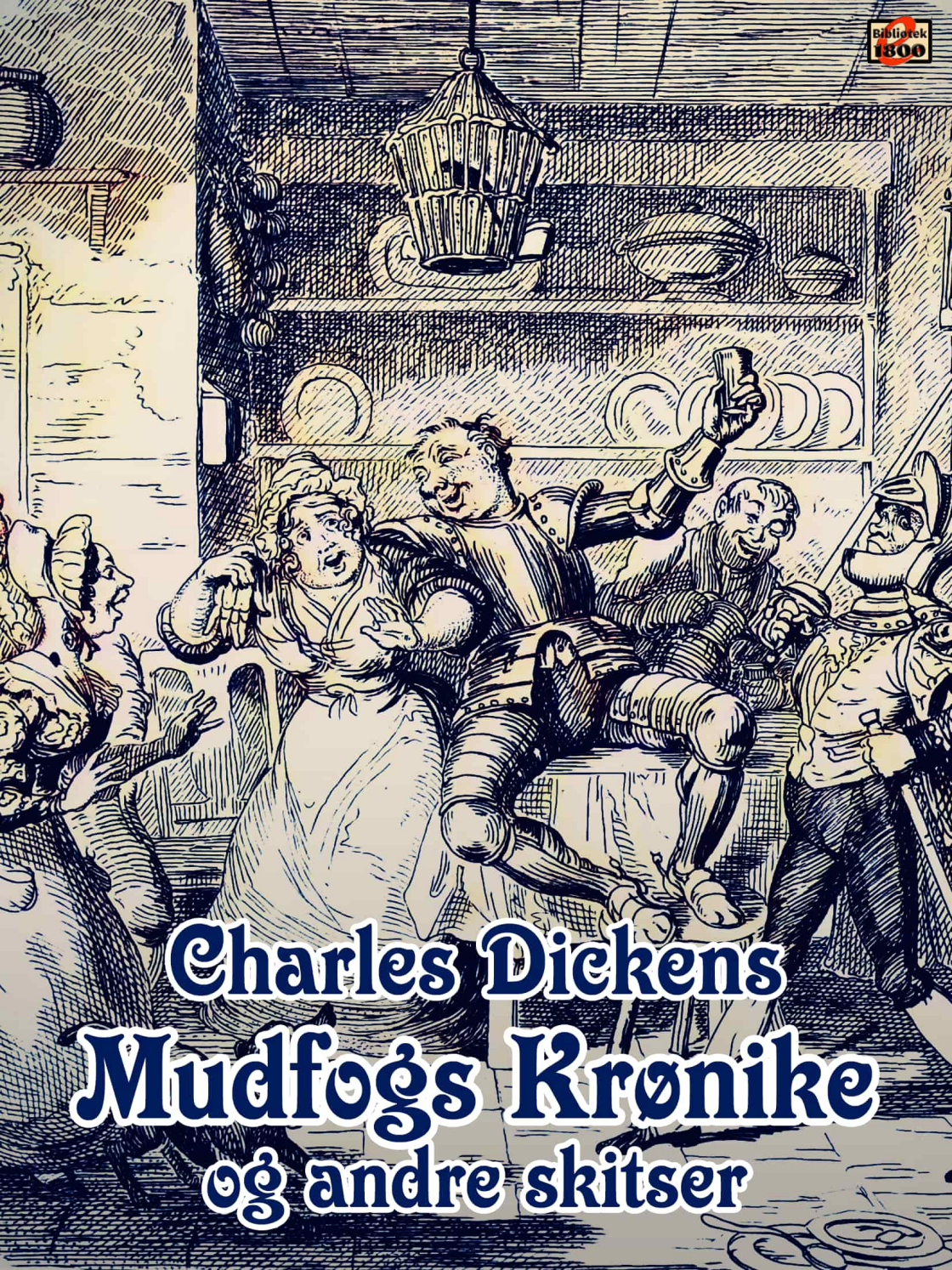

Charles Dickens
Mudfogs Krønike
og andre skitser

Charles Dickens

Mudfogs Krønike

og andre skitser

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Charles Dickens: *Mudfogs Krønike* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Charles Dickens: *Mudfogs Krønike* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

Forhenværende borgmester i Mudfog, mr. Tulrumbles offentlige liv

Mudfog er en behagelig by – en ualmindelig behagelig by – beliggende i en fortryllende sækning ved bredden af en flod, fra hvilken flod Mudfog beriges med en behagelig duft af beg, tjære, kul og tovværk, en omstrejfende befolkning med voksdugshatte, en temmelig stadig tilstrømning af drukne prammænd og en hel mængde andre maritime fordele. Der er en god portion vand i og omkring Mudfog, og dog er det just ikke en by, der egentlig egner sig for et badested. Vandet er, selv under de heldigste omstændigheder, et lunefuldt element, og i Mudfog er dette i særlig grad tilfældet. Om vinteren kommer det rislende ned ad gaderne og vælter sig over markerne, – ja, strømmer lige ned i husenes kældre og køkkener med en overdreven ødselhed, som meget godt kunne undværes; men i det varme sommervejr kan det ikke undgås, at det tørrer hen og bliver grønt; og skønt grønt er en meget god farve i og for sig, i særdeleshed hos græs, er den dog unægteligt ikke klædelig for vand; og det kan ikke fragås, at Mudfogs skønhed lider en smule selv ved denne ubetydelige omstændighed. Mudfog er et sundt sted – meget sundt; måske fugtigt, men det har ikke noget at sige. Det er en ren misforståelse at tro, at fugtighed er skadelig: planterne trives bedst på fugtige steder, og hvorfor skulle menneskene ikke også? Indbyggerne i Mudfog påstår enstemmigt, at der ikke eksisterer en kraftigere folkerace på hele jordens overflade; her har vi straks en ubestridelig og sandfærdig gendrivelse af den vulgære vildfarelse. Mens vi altså

indrømmer, at Mudfog er fugtig, fastholder vi bestemt, at den er gavnlig for helbredet.

Byen Mudfog er overordentlig malerisk. Limehouse og Ratcliff Highway [Note 1\)](#) ligner den begge noget, men de giver én kun en meget svag forestilling om Mudfog. Der er langt flere beværtningssteder i Mudfog – flere end i Ratcliff Highway og Limehouse tilsammen. De offentlige bygninger er også meget imponerende. Vi anser rådhuset for et af de prægtigste eksempler på skur-arkitekturen, der er til; det er en forening af svinesti- og te-havepavillon-stilen, og formernes simpelhed er af en ualmindelig skønhed. Den idé, at anbringe et stort vindue på den ene side af døren og et lille på den anden, er særdeles heldig. Ligeledes er der en prægtig, dristig, dorisk skønhed ved hængelåsen og fodskraberen, som er i streng overensstemmelse med totalvirkningen.

I dette lokale forsamles borgmesteren og magistraten i Mudfog til højtidelig rådslagning for det almindelige bedste. Siddende på de massive træbænke, som med bordet i midten udgør det eneste bohove i det hvidkalkede rum, tilbringer Mudfogs vise mænd time efter time med alvorlige forhandlinger. Her afgør de, til hvad klokkeslæt om aftenen værtshusene skal lukkes, hvad klokkeslæt om morgenen de skal have lov til at åbnes, hvor tidligt det skal være lovligt for folk at spise deres middagsmad på helligdagene, og andre store politiske spørgsmål; og undertiden, længe efter at byen er gået til ro og lysene langt borte i butikkerne og husene har ophørt at tindre, ligesom fjerne stjerner for skipperne på floden, minder lysskæret fra de to uligestore vinduer i rådhuset Mudfogs indbyggere om, at dens lille forsamling af lovgivere – ligesom

en større og mere bekendt forsamling af samme art, en hel del mere støjende og ikke et gran mere dybsindig – sidder og døser nok så patriotisk i forening til langt ud på natten for deres fædrelands bedste. Mellem denne kreds af velvise og lærde mænd var der ingen, som havde udmærket sig på en så fremragende måde ved sin stille beskedne optræden og adfærd gennem mange år som Nicholas Tulrumbles, den velkendte kulhandler. Om det omhandlede emne end var nok så interessant, om tonen under debatten end var nok så animeret, eller om de udvekslede personligheder end var nok så grove (og selv i Mudfog bliver vi undertiden personlige), – Nicholas Tulrumbles var altid den samme. For at sige sandheden, så var Nicholas, der var en driftig mand og altid oppe i tide, tilbøjelig til at falde i søvn, når en forhandling begyndte, og at vedblive at sove, til den var forbi, hvorpå han plejede at vågne op i høj grad forfrisket og at afgive sin stemme med den største forekommenhed. Sagen var, at Nicholas Tulrumbles, der vidste, at de allesammen havde taget deres parti i forvejen, anså den mundtlige forhandling for bare at være en lang sludder om ingen verdens ting; og til denne time er det endnu et spørgsmål, om Nicholas Tulrumbles ikke havde noget nær ret, i det mindste i dette punkt.

Tiden, som stænker sølv på mandens hoved, fylder undertiden hans lommer med guld. Mens den lidt efter lidt beviste Nicholas Tulrumbles den ene af disse gode tjenester, var den forekommende nok til ikke at forsømme den anden. Nicholas begyndte livet i en træhytte, fire kvadratfod i omfang, med en kapital af to shilling og ni pence og et oplag af tre en halv skæppe kul, fraregnet den store klods, der hang udenfor

som skilt. Så udvidede han skuret og holdt en trillebør; derpå forlod han skuret tilligemed trillebøren og lagde sig et æsel og en mrs. Tulrumbles til; så flyttede han igen og etablerede en enspændervogn. Enspænderen blev snart derefter ombyttet med en tospænder, og således gik han fremad ligesom hans store forgænger Whittington [Note 2\)](#) kun uden nogen kat til kompagnon – tiltagende i velstand og berømmelse, indtil han til sidst helt opgav forretningen og trak sig tilbage med mrs. Tulrumbles og familie til Mudfog Hall, som han selv havde opført på noget, som han søgte at indbilde sig selv var en høj, omtrent en halv fjerdingvej fra byen Mudfog.

På dette tidspunkt begyndte man i Mudfog at mumle om, at Nicholas Tulrumbles var på vej til at blive forfængelig og hovmodig; at hans velstand og lykke havde fordærvet hans væsens naturlighed og besmittet hans hjertes medfødte godhed; kort sagt, at han lagde an på at være en offentlig størrelse og en fornem person, og gav sig mine af at se ned på sine gamle kammerater med medynk og foragt. Hvad enten disse rygter den gang var vel grundede eller ikke, så er det vist, at mrs. Tulrumbles meget kort efter lagde sig en firhjulet chaise til, kørt af en høj postillon med gul hue, – at mr. Tulrumbles *junior* lagde sig efter at ryge cigarer og kalde tjeneren for "fyren", og at mr. Tulrumbles fra den tid af ikke mere sås om aftenen på sin gamle plads i kroen ved kaminen i *Prammandens Våben*. Dette så slemt nok ud; men ikke nok med det; man begyndte også lægge mærke til, at mr. Nicholas Tulrumbles overværede magistrats-møderne hyppigere end hidtil; og han faldt ikke længere i søvn, som han havde gjort i så mange år, men spilede sine øjenlåg op med de to pegefingre; at han læste aviserne for

sig selv hjemme, og at han havde den vane, når han var ude, at komme med fjerne og mystiske hentydninger til "folkets masse" og "landets hjælpekilder" og "produktive evne" og "de finansielle interesser" – hvilket alt sammen godtgjorde og beviste, at Nicholas Tulrumbles enten var gal, eller det der var værre; og de gode folk i Mudfog brød deres hoveder med dette i en utrolig grad.

Endeligt, henimod midten af oktober måned, tog mr. Tulrumbles familie op til London. Midten af oktober var nemlig, som mrs. Tulrumbles underrettede sine bekendte om, højdepunktet af den fashionable sæson.

Netop lige på denne tid hændtes det, hvorledes det nu gik eller ikke, at borgmesteren døde, til trods for Mudfogs sundhedsstyrkende luft. Det var en ganske mærkværdig tildragelse; han havde levet i Mudfog i femogfirs år. Magistraten kunne slet ikke fatte det; det var endog med stort besvær, at en gammel herre, som holdt meget strengt på formen, lod sig overtale fra at foreslå et dadelsvotum over en så uforklarlig opførsel. Hvor besynderligt det imidlertid var, døde gjorde han, uden at tage den ringeste notits af magistraten, og magistraten så sig nødsaget til at udvælge hans efterfølger. De kom altså sammen i denne hensigt, og da de netop på den tid var meget optaget af Nicholas Tulrumbles, og da Nicholas Tulrumbles var en meget indflydelsesrig mand, valgte de ham og skrev til London med allerførste post for at gøre Nicholas Tulrumbles bekendt med hans nye værdighed.

Da det nu var i november måned og mr. Nicholas Tulrumbles var i hovedstaden, traf det sig så, at han var til stede ved lordmayorens procession og middag, hvis pomp og pragt

højliggen ærgrede ham, mr. Tulrumbles, idet nemlig den betragtning påtvang sig ham, at hvis han havde været født i London i stedet for i Mudfog, kunne han også have været lord mayor og have optrådt beskyttende overfor dommerne, været forekommende mod lordkansleren, kammeratlig overfor førsteministeren, koldt nedladende mod sekretæren i Finansdepartementet, og have siddet til bords med et flag bagved sin ryg og gjort en hel mængde andre gerninger og bedrifter, som sig lordmayoren i London særligt tilkommer og anstår. Jo mere han tænkte på lordmayoren, desto mere misundelsesværdig en personlighed syntes denne at være. At være konge var godt nok; men hvad var kongen imod lordmayoren! Når kongen holdt en tale, vidste enhver, at den var skrevet af en anden; hvorimod her stod lordmayoren og snakkede i et væk i en halv time – alt sammen ud af sit eget hoved – under hele forsamlingens begejstrede bifald, mens det var en bekendt sag, at kongen gerne kunne tale til sit parlament, indtil han var sort i ansigtet, uden at få så meget som et eneste bifaldsråb. Mens alle disse betragtninger løb om i mr. Nicholas Tulrumbles hoved, forekom lordmayoren i London ham som den mægtigste hersker på jordens overflade, imod hvem kejseren af Rusland var et rent nul og stormogulen en aldeles forsvindende størrelse.

Mr. Nicholas Tulrumbles var i færd med at grunde over disse ting og forbandede i sit stille sind den skæbne, som havde oprejst hans kulskur i Mudfog, da magistratens brev blev stukket ham i hånden. Et blodrødt skær udbredte sig over hans ansigt, mens han læste det, for strålende syner dansede allerede for hans indbildningskraft.

"Min ven," sagde mr. Tulrumbles til sin kone, "de har udvalgt mig til borgmester i Mudfog."

"Herre Jemini!" sagde mrs. Tulrumbles, "hvad er der da blevet af gamle Sniggs?"

"*Salig* mr. Sniggs, mrs. Tulrumbles," sagde mr. Tulrumbles skarpt, for han holdt slet ikke af tanken om sådan uden videre at betegne en mand, der beklædte det høje borgmesterembede, som "gamle Sniggs", "*salig* mr. Sniggs, mrs. Tulrumbles, er død."

Efterretningen var meget uventet; men mrs. Tulrumbles udbrød kun: "Herre Jemini!" en gang endnu, som om en borgmester kun var en ganske almindelig kristen, hvorover mr. Tulrumbles rynkede panden mørkt:

"Skade, at det inte er i London, er'et inte?" sagde mrs. Tulrumbles efter en kort pause; "skade, at det inte er i London, hvor du kunne have haft en procession."

"Jeg *kunne* vel nok få en procession i Mudfog, hvis jeg fandt for godt, skulle jeg mene," sagde mr. Tulrumbles hemmelighedsfuldt.

"Jøsses! ja, vel kunne du det," svarede mrs. Tulrumbles.

"Og det en god én," sagde mr. Tulrumbles.

"Prægtigt!" udbrød mrs. Tulrumbles.

"En, som ville sætte de uvidende folk dernede en smule i forbavselse," sagde mr. Tulrumbles.

"De ville dø af misundelse," sagde mrs. Tulrumbles.

Det blev altså vedtaget, at Hans Majestæts undersætter i Mudfog skulle forbavses med pragt og dræbes med misundelse, og at der skulle finde sådan en procession sted, som aldrig var set der i byen eller i nogen anden by før – nej, ikke engang i selve London.

Straks den næste dag efter brevets modtagelse kom den høje postillon ned i en postchaise – ikke på en af hestene, men inden i – virkelig inden i chaisen – kørte op lige udenfor rådhusdøren, hvor magistraten var forsamlet, og afleverede et brev, skrevet af Gud ved hvem, og undertegnet af Nicholas Tulrumbles, hvori Nicholas på hele fire sider tæt beskrevet, guldrandet, glittet postpapir, sagde, at han efterkom sine medborgeres opfordring med en følelse af den inderligste glæde; at han modtog det vanskelige hverv, som deres tillid havde pålagt ham; at de aldrig skulle se ham vige tilbage fra opfyldelsen af hans pligt; at han ville bestræbe sig for at røgte sit kald med al den værdighed, som dets storhed og vigtighed udkrævede, og en hel del mere af samme slags. Men det var dog ikke nok med dette. Den høje postillon fremdrog af sin højre kravestøvle et fugtigt eksemplar af samme eftermiddags nummer af den lokale avis, og deri stod med stort tryk hele den allerførste spalte igennem en lang proklamation fra Nicholas Tulrumbles til indbyggerne i Mudfog, hvori han sagde, at han med glæde samtykkede i deres forlangende, og kort sagt, ligesom for at forebygge enhver misforståelse om tingen, fortalte dem nok engang, hvilken en pokkers karl han agtede at være, i noget nær de samme udtryk som de, hvori han allerede havde fortalt dem hele historien i sit brev.

Magistraten stirrede meget stift på hinanden ved alt dette og så derpå hen til den høje postillon, som om de søgte en forklaring; men da den høje postillon var hensunket i beskuelser af guldkvasten på toppen af sin gule hue, og ikke kunne have givet nogen som helst forklaring, selv om hans tanker havde været fuldstændig ubeskæftigede, nøjedes de med

at rømme sig meget tvetydigt og se meget dybsindige ud. Den høje postillon afleverede derpå et andet brev, hvori Nicholas Tulrumbles underrettede magistraten om, at han agtede at begive sig til rådhuset i stor galla og pragtfuld procession på den næst påfølgende mandag eftermiddag. Herover så magistraten endnu mere højtidelig ud; men da skrivelsen sluttede med en formel indbydelse til hele rådet til at spise til middag hos borgmesteren samme dag på Mudfog Hall, Mudfog Hill, Mudfog, begyndte de øjeblikkelig at se sagen i det rette lys og lod hilse og sige, at de nok skulle komme.

Nu traf det sig, at der i Mudfog var – ligesom det nu sandsynligvis træffer sig, at der er i næsten enhver by i det britiske rige, og måske også i fremmede riger – vi anser det for meget rimeligt; men da vi ikke er meget berejste, kan vi ikke sige det bestemt – det traf sig så, at der i Mudfog var en lystigt anlagt, jovialt udseende, omdrivende døgenigt med en ubetvingelig afsky for legemligt arbejde, og en uovervindelig tilbøjelighed for stærkt øl og spiritus, som alle kendte, og som ingen, undtagen hans kone, gjorde sig den ulejlighed at rage uklar med, som fra sine forfædre havde arvet benævnelsen Edward Twigger, og som kunne gloede sig ved øgenavnet "Ned Flaskenæse". Han var fuld gennemsnitligt en gang om dagen og, efter en lige så nøjagtig beregning, bodfærdig en gang om måneden; og når han var bodfærdig, var han ufravigelig på det allersidste stadium af ævlende beruselse. Han var en løs, laset, larmende person med en førlig skikkelse, vittigt hoved og en god forstand, og kunne tage fat på, hvad det skulle være, hvis han havde lyst. Han var på ingen måde af princip en fjende af hårdt arbejde, for han kunne hænge i ved et cricketparti hele

dage igennem – løbende, fangende, kastende, trillende og frydende sig ved et slid, som ville have udmattet en galejslave. Han ville have været uvurderlig for et brandassuranceselskab; ingensinde har der eksisteret noget menneske med sådan et medfødt anlæg for at pumpe ved sprøjter, løbe op ad stiger og kaste møbler ud af anden etages vinduer. Heller ikke var dette det eneste element, hvori han var hjemme; han var i sig selv et selskab til druknedes redning, et transportabelt dræg, en levende redningsbøje, og havde i sin tid frelst flere mennesker fra at drukne end Plymouth redningsbåd eller kaptajn Manbys apparat. Med alle disse egenskaber var "Ned Flaskenæse", til trods for sine udskejelser, almindelig afholdt; og myndighederne i Mudfog, som mindedes de talrige tjenester, han havde vist befolkningen, tillod ham til gengæld at drikke sig fuld, når han havde lyst, uden frygt for stokken, mulkt eller arrest. Han havde en almindelig bevilling, og han viste, at han forstod at vurdere denne æresbevisning ved at gøre det mest mulige ud af den.

Vi har været så omstændelige med at beskrive "Ned Flaskenæse"s karakter og anlæg, fordi det sætter os i stand til at fremstille en kendsgerning på en pæn måde, uden at hale den frem for læseren med usømmeligt hastværk ved arme og ben, og bringer os ganske naturligt til at fortælle, at på den selv samme aften, da mr. Nicholas Tulrumbles nye sekretær, som var lige importeret fra London, med et blegt ansigt og lyse bakkenbarter, og stak sit hoved, som var helt begravet i hans halstørklædesløjfe, ind af skænkestuedøren i "*Prammandens Våben*", og efter at have forespurgt, om en vis Ned Twigger var

indenfor og delikatere sig, anmeldte han sig som overbringer af et budskab fra Nicholas Tulrumbles, Esquire, ifølge hvilket mr. Twiggers øjeblikkelige nærværelse udbadedes på herresædet i et privat og særligt anliggende. Da det på ingen måde lå i mr. Twiggers interesse at støde borgmesteren for hovedet, rejste han sig fra ildstedet med et lille suk og fulgte uden videre ophævelser den lysskæggede sekretær gennem Mudfogs snavsede og sølede gader til Mudfog Hall.

Mr. Nicholas Tulrumbles sad i en lille hule med en luge, som han kaldte sit bibliotek, og var i færd med at udrukste en plan til processionen på et stort ark papir; og ind i hulen førte sekretæren Ned Twigger.

"Nå, Twigger!" sagde Nicholas Tulrumbles nedladende.

Der var en tid, da Twigger ville have svaret: "Nå, Nick!" men det var i trillebørens dage og et par år før æslet, så han bukkede kun.

"Jeg vil have dig til at gennemgå en træneringstur, Twigger," sagde mr. Tulrumbles.

"For hvad, sir?" spurgte Ned og gjorde store øjne.

"Tys, tys, Twigger!" sagde borgmesteren. "Luk døren, mr. Jennings. Se her, Twigger."

Idet borgmesteren sagde dette, åbnede han et højt skab, hvori der stod en fuldstændig messing-rustning af kæmpemæssige dimensioner.

"Jeg vil have dig til at bære denne på mandag, Twigger," sagde borgmesteren.

"Gud velsigne og bevare Dem, sir!" svarede Ned, "De kunne lige så gerne bede mig om at bære en fireoghalvfjerds pundiger eller en støbejerns dampkedel."

"Passiar, Twigger, passiar!" sagde borgmesteren.

"Jeg kunne ikke stå under den, sir," sagde Twigger; "den ville lave kartoffelmos af mig, hvis jeg forsøgte på det."

"Sniksnak, Twigger!" svarede borgmesteren.

"Jeg siger dig, jeg har med mine egne øjne i London set det gøre, og manden var dog ikke nær sådan en karl, som du er."

"Jeg kunne lige så gerne have tænkt mig en mand gå med et skab til et ottedages stueur for at skåne sit lintøj," sagde Twigger, idet han kastede et frygtsomt blik på messingsættet.

"Det er den letteste ting af verden," svarede borgmesteren.

"Det er ingenting," sagde mr. Jennings. "Når man er vant til det," tilføjede Ned.

"Du gør det gradvis," sagde borgmesteren.

"Du kunne begynde med ét stykke i morgen, og to den næste dag og så fremdeles, indtil du havde fået det hele på. Mr. Jennings, giv Twigger et glas rom. Tag blot og prøv brystharnisket, Twigger. Bi lidt; tag først et glas rom til. Hjælp mig at løfte det, mr. Jennings. Stå fast, Twigger! Så! – det er ikke halvt så tungt, som det ser ud til, er det vel?"

Twigger var en god, stærk, kraftig karl; så efter at han havde stået og vaklet en hel del, lykkedes det ham at holde sig oppe under brystharnisket, og ved hjælp af nok et glas rom bragte han det endog så vidt, at han kunne gå omkring i det, oven i købet med stridshandskerne på. Han gjorde et forsøg med hjelmen, men var ikke lige så heldig med denne, idet han nemlig øjeblikkelig vippede over – et uheld, som mr. Tulrumbles klarligt beviste var forårsaget ved, at han ikke havde en modvægt af messing på sine ben.

"Bær det nu med anstand og sømmelighed på mandag," sagde Tulrumbles, "og jeg vil gøre din lykke."

"Jeg vil se, hvad jeg kan gøre, sir," sagde Twigger.

"Det må bevares som en dyb hemmelighed," sagde Tulrumbles.

"Forstår sig, sir," svarede Twigger.

"Og du må være ædru," sagde Tulrumbles, "aldeles ædru."

Mr. Twigger lovede straks højt og helligt, at han skulle være så ædru som en dommer, og Nicholas Tulrumbles var tilfreds; skønt havde vi været Nicholas, ville vi sandelig have afæsket et løfte af en mere bestemt natur, såsom vi, efter mere end én gang at have overværet retsforhandlingerne om aftenen i Mudfog, højtideligt kan bevidne, at vi har set dommere med meget stærke tegn på en god middag under deres parykker. Imidlertid, det kommer jo ikke sagen ved.

Den næste dag og den påfølgende dag og dagen derefter igen blev Ned Twigger sat under lås og lukke i den lille hule med lugen, hvor han var travlt beskæftiget med rustningen. For hvert nyt stykke, som det lykkedes ham at stå oprejst i, fik han et glas rom, og efter mange halvvejs kvælninger drev han det omsider til at få det hele sæt på og at rave op og ned i værelset med det, ligesom en beruset figur fra Westminster Abbey.

Ingen mand har nogensinde været så glad som Nicholas Tulrumbles; ingen kvinde har nogensinde været så henrykt som Nicholas Tulrumbles kone. Her var et syn for den gemene hob i Mudfog! En levende mand i en messingrustning! Åh, de ville gå rent fra det af forbavselse!

Dagen – den store mandag – kom.

Hvis morgenen havde været lavet efter bestilling, kunne den ikke have passet bedre til øjemedet. De havde aldrig kunnet opvise en bedre tåge i London på Lordmayors Dag end den, der indhyllede byen Mudfog ved denne vigtige begivenhed. Den havde rejst sig langsomt og sikkert fra det grønne og stillestående vand ved det første dagskær, indtil den nåede lidt over lygtepælenes top, og der havde den holdt sig med en søvnig, treven hårdnakkethed, som trodsede solen, der var stået op med stærkt underløbne øjne, som om den havde været til et drikkegilde den foregående aften, og forrettede sin dagsgerning med den allerstørste ulyst. Den tætte, fugtige tåge hang over byen ligesom et vældigt florsgardin.

Alt var skummelt og trist. Kirketårnene havde midlertidigt sagt farvel til verden nedenunder, og enhver genstand af mindre betydning – huse, lader, hække, træer og pramme – havde alle taget sløret.

Kirkeuret slog ét. En sprukken trompet i Mudfog Halls forhave frembragte et svagt skrat, som om en eller anden trangbrystet person af vanvare havde hostet ind i den; porten fløj op, og ud kom en kavalier på en puddersukkerfarvet gangster, som skulle forestille en herold, men som havde en langt stærkere lighed med et honnørkort til hest. Det var en af cirkusfolkene, som altid kom ned til Mudfog på denne tid af året, og som var blevet specielt engageret til denne lejlighed af Nicholas Tulrumbles. Der kom hesten, viftende omkring sig med halen, balancerende på bagbenene og spruttende ud med forbenene på en måde, som ville have gået enhver rimelig hob til marv og ben. Men en Mudfoghob har aldrig været rimelig og vil efter al sandsynlighed heller aldrig blive det. I stedet for at

splitte selve tågen med deres frydeskrig, som den aldeles utvivlsomt burde have gjort, og ligefrem var bestemt til at gøre – af Nicholas Tulrumbles –, havde den ikke så snart genkendt herolden, førend den begyndte at knurre og at lægge den mest ubetingede misbilligelse for dagen ved den blotte tanke om, at han skulle ride ligesom ethvert andet menneske. Hvis han endda var kommet ud på hovedet, eller springende gennem et tøndebånd, eller flyvende gennem en gloende tromme, eller blot havde stået på det ene ben med den anden fod i munden, så havde der dog været noget ved ham; men at en kunstner skulle sidde overskrævs på sadlen, med fødderne i stigbøjlerne, det var næsten alt for morsomt. Herolden var således fuldstændig mislykket, og hoben hujede med stor energi, idet han sprængte afsted på sin æreløse bane.

Frem drog processionen. Vi tør ikke sige, hvor mange statister, der var i sribede skjorter og med sorte fløjlskuer, som skulle efterligne Londons færgemænd, eller hvor mange dårlige efterligninger af løbere, eller hvor mange faner, som på grund af atmosfærens tunghed ikke på nogen måde kunne formås til at udfolde deres indskrifter; endnu mindre føler vi os oplagt til at fortælle, hvorledes de mænd, som spillede på blæseinstrumenterne, og som stirrede op i luften (vi mener tågen) med musikalsk begejstring, travede gennem pøle af vand og banker af mudder, indtil de dækkede de merbemeldte løberes pudrede hoveder med stænk, som så løjerlige, men ikke pyntelige ud; eller hvorledes lirekassemanden drejede på den gale knap og spillede én melodi, mens musikkorpset spillede en anden; eller hvorledes hestene, der var vant til cirkusbanen, men ikke til gaderne, stod stille og dansede i stedet for at gå

fremad og gøre kaprioler; – hvilket alt sammen er ting, som det nok kunne betale sig at dvæle ved, men som det ikke desto mindre ikke i mindste måde er vor hensigt at opholde os over.

Oh! det var et storartet og skønt syn at se magistraten i glaskareter, anskaffet ene og alene for Nicholas Tulrumbles regning og bekostning, komme rullende afsted ligesom et ligfølge efter begravelsen, og at iagttage de forsøg, magistraten gjorde på at se stor og højtidelig ud, da Nicholas Tulrumb selv i den firhulede chaise med den høje postillon rullede ud efter dem, med mr. Jennings på den ene side, agerende kapellan, og en statist på den anden side med en gammel livgardistsabel, forestillende sværddrageren; og at se tårerne trille ned ad pøbelens kinder, mens de vrælede af lystighed. Dette var skønt! og lige så var synet af mrs. Tulrumb og søn, idet de med alvorsfuld værdighed bukkede ud af deres karetvindue til alle de snavsede ansigter, som lo rundt omkring dem; men det er ikke en gang dette, vi har noget at gøre med, men derimod med processionens pludselige standsning ved et nyt skrald af trompeten, hvorved og hvorpå en dyb stilhed påfulgte og alle øjne blev rettet imod Mudfog Hall i den tillidsfulde forventning om et eller andet nyt vidunder.

"Nu vil de nok lade være med at le, mr. Jennings," sagde Nicholas Tulrumb.

"Det tror jeg med, sir," sagde mr. Jennings.

"Se hvor nysgerrige de ser ud," sagde Nicholas Tulrumb.

"Aha! nu vil latteren være på vor side; ikke sandt, mr. Jennings?"

"Det er der ingen tvivl om, sir," svarede mr. Jennings; og i et anfald af glad sindsbevægelse rejste Nicholas Tulrumb sig op i

den firhjulede chaise og telegraferede sin tilfredsstillelse til borgmesterinden bagved.

Mens alt dette gik for sig, var Ned Twigger steget ned i køkkenet på Mudfog Hall for at fornøje tjenestefolkene med en privat forestilling af det vidunderlige skuespil, hvormed byen skulle overraskes; og hvorledes det nu gik eller ikke, så var tjeneren så selskabelig, og stuepigen så elskværdig og kokkepigen så venlig, at han ikke kunne modstå den førstnævntes tilbud om at sidde ned og tage sig en tår – bare for at drikke på herrens velgående.

Ned Twigger satte sig altså ned i sit messingliberi ovenpå køkkenbordet, og i et krus med noget stærkt i, betalt af den intet anende Nicholas Tulrumbles, og serveret af den selskabelige tjener, drak han en skål for borgmesteren og hans procession, og da Ned lagde sin hjelm bort for at kunne indsuge det stærke, satte den selskabelige tjener den på sit eget hoved til kokkepigen og stuepigen umådelige og ubeskrivelige henrykkelse. Den selskabelige tjener var meget forekommende mod Ned, og Ned var meget galant mod kokkepigen og stuepigen skiftevis. De havde det alle så hyggeligt og rart, og det stærke gik flittigt på omgang.

Endelig blev der råbt højt på Ned Twigger af processionsfolkene, og efter at have fået sin hjelm sat fast på en meget indviklet måde af den selskabelige tjener og den elskværdige stuepige og den venlige kokkepige, skred han højtideligt frem og viste sig for mængden.

Hoben brølede – det var ikke af beundring, det var ikke af overraskelse – det var aldeles tydeligt og uomtvisteligt af latter.

Caroline Gunkshaw

Ned Twigger i køkkenet på Tulrumbles Hall

"Hvad!" sagde mr. Tulrumbles og fo'r op i den firhulede chaise. "De ler? Når de ler af en mand i en virkelig messingrustning, så ville de også le, når deres egne fædre lå på det yderste. Hvorfor går han ikke ind på sin plads, mr. Jennings? Hvad dingler han henimod os for? Han har ikke noget her at gøre!"

"Jeg er bange for, sir –" stammede mr. Jennings.

"Bange for hvad, sir?" sagde Nicholas Tulrumbles og så sekretæren ind i ansigtet.

"Jeg er bange for, han er fuld, sir," svarede mr. Jennings.

Nicholas Tulrumbles kastede et eneste blik på den mærkværdige skikkelse, som styrede henimod dem, og idet han derpå greb sin sekretær i armen, udstødte han et lydeligt suk i sin sjælevåde.

Det er en sørgelig kendsgerning, at mr. Twigger, som havde fuldt privilegium på at forlange et enkelt glas rom for hvert stykke af rustningen han tog på, på én eller anden måde havde forregnet sig en smule i forberedelsernes hastværk og forvirring, og havde drukket omtrent fire glas for hvert stykke i stedet for ét, for ikke at tale om det stærke, som var kommet ovenpå. Hvorvidt messingrustningen standsede transpirationens naturlige strøm og således forhindrede spiritussen i at fordampe, er vi ikke videnskabelige nok til at afgøre; men, hvad grunden end var, vist er det, at ikke så snart befandt mr. Twigger sig udenfor porten til Mudfog Hall, før han også befandt sig i en meget stærk beruselsestilstand; og heraf kom hans mærkværdige optrædelsesmåde. Dette var slemt nok; men som om skæbnen og ulykken havde sammensvoret sig imod Nicholas Tulrumbles, hændte det sig, at mr. Twigger, der ikke havde været bodfærdig i en god måned, fandt på at være ganske særligt og umanerligt rørende, netop da hans anger mest belejligt kunne have været undværet. Umådelige tårer trillede ned ad hans kinder, og han bestræbte sig forgæves for at skjule sin sorg ved at tørre sine øjne med et blåt bomuldsloppetørklæde med hvide prikker – en genstand, som

strengt taget ikke passede til en rustning, der var en tre hundrede år gammel eller så omtrent.

"Twigger, din skurk!" sagde Nicholas Tulrumbles, rent forglemmende sin værdighed, "gå tilbage!"

"Aldrig," sagde Ned. "Jeg er en elendig usling. Jeg vil aldrig forlade Dem."

De hosstående modtog naturligvis denne erklæring med tilråbet: "Det er rigtigt, Ned; gør det ikke!"

"Det er heller ikke min hensigt," sagde Ned med en stærkt beskænket mands hele stivnakkethed. "Jeg er meget ulykkelig. Jeg er den elendige fader for en ulyksalig familie; men jeg er meget trofast, sir. Jeg vil aldrig forlade Dem." Efter at have gentaget dette forekommende løfte, begyndte Ned med afbrudte ord at holde et foredrag for mængden om, hvor mange år han havde levet i Mudfog, om sin karakters overdrevne retscaffenhed og andre emner af en lignende natur.

"Hejda! er der nogen, der vil føre ham bort?" sagde Nicholas. "Hvis de vil komme hjem til mig bagefter, vil jeg give dem en god dusør."

To-tre mænd trådte frem for at bære Ned bort, da sekretæren lagde sig imellem.

"Tag Dem i agt! tag Dem i agt!" sagde mr. Jennings. "Jeg beder om forladelse, sir; men de gør bedst i ikke at komme ham for nær, for hvis han falder omkuld, vil han sikkert knuse en eller anden."

Ved dette vink trak mængden sig på alle sider tilbage til en ærbødig afstand og lod Ned stå inde i en lille kreds for sig selv, ligesom hertugen af Devonshire.

"Men han bliver kvalt, mr. Jennings," sagde Nicholas Tulrumbles.

"Det gør mig ondt, sir," svarede mr. Jennings; "men der er ingen, der kan få den rustning af ham uden hans egen hjælp. Jeg er aldeles vis på det efter den måde, hvorpå han tog den på."

Her græd Ned ynkeligt og rystede sit hjelmbeklædte hoved på en måde, som ville have rørt et hjerte af sten; men mængden havde ikke hjerter af sten, og den lo hjerteligt.

"Gud bevares, mr. Jennings," sagde Nicholas, blegnende ved tanken om, at Ned kunne blive kvalt i sit antikke kostume – "Gud bevares, mr. Jennings, kan der da ikke gøres noget med ham?"

"Slet ingenting," svarede Ned, "slet ingenting. Mine herrer, jeg er en ulykkelig stakkel. Jeg er et lig i en messingkiste, mine herrer." Ved denne poetiske tanke, som han selv havde fremmanet, græd Ned således, at folk begyndte at føle medlidenhed og at spørge, hvad Nicholas Tulrumbles mente med at putte en mand ind i sådan en maskine som den; og ét individ med en lodden vest ligesom låget på en kuffert, der i forvejen havde udtalt den mening, at hvis Ned ikke havde været en fattig mand, ville Nicholas ikke have vovet at gøre det, lod nogle vink falde om det hensigtsmæssige i at smadre den firhjulede chaise eller Nicholas' hoved eller begge dele, hvilket sidste kombinerede forslag lod til at vinde mængdens udelte bifald.

Det kom imidlertid ikke til udførelse, for det var næppe blevet bragt på bane, førend Ned Twiggers kone pludselig viste sig i den foromtalte lille kreds, og Ned havde aldrig så snart fået øje på hendes ansigt og skikkelse, før han, ligefrem ifølge

vanens magt, satte afsted i retning af sit hjem, lige så stærkt som hans ben kunne bære ham; og det var just ikke meget hurtigt i nærværende tilfælde, thi hvor villige de end kunne have været til at bære ham, kunne de ikke rigtigt komme afsted under messingrustningen. Mrs. Twigger havde rigelig tid til at skælde Nicholas Tulrumbles ud i hans åbne øjne; til at udtale den mening, at han var et rigtigt uhyre; og at antyde, at hvis hendes mishandlede ægtefælle tog nogen personlig skade af messingrustningen, ville hun have Nicholas Tulrumbles arresteret for manddrab. Da hun havde sagt alt dette med tilbørlig heftighed, satte hun efter Ned, der slæbte sig afsted, som han bedst kunne, og bejamrede sin ulykke i de mest hjerteskrærende toner.

Hvilken klynken og skrålen Neds børn satte op, da han endelig nåede hjem! Mrs. Twigger prøvede på at løsne rustningen først på et sted og så på et andet, men hun kunne ikke komme ud af det; hun væltede derfor Ned over i sengen med hjelm, rustning, stridshandsker og det hele. Sådan et brag sengen gav under Neds vægt i hans nye sæt! Den gik imidlertid ikke i stykker, og der lå Ned, ligesom det anonyme skib i den biscayiske bugt, til næste dag og drak havresuppe og så elendig ud; og hver gang han gav sig, sagde hans ægtehalvdel, at det havde han godt af, hvilket var al den trøst, Ned Twigger fik.

Nicholas Tulrumbles og den pragtfulde procession drog sammen op til rådhuset under alle tilskuernes hyssen og knurren; for de havde pludseligt fået den idé at betragte stakkels Ned som en martyr. Nicholas blev lovformeligt indsat i sit nye embede, og besvarede denne ceremoni med at holde en tale, som var sat sammen af sekretæren, og som var meget lang

og uden tvivl meget god, kun forhindrede mængdens støj udenfor alle, undtagen Nicholas Tulrumbles selv, i at høre den. Herefter drog processionen tilbage til Mudfog Hall, som den bedst kunne, og Nicholas og magistraten satte sig til bords.

Men middagen var mat, og Nicholas var skuffet. Det var sådan nogle kedelige, søvnige, gamle patroner, den magistrat. Nicholas holdt fuldt så lange taler som Lordmayoren i London havde gjort, ja han sagde endog de selv samme ting, som Lordmayoren i London havde sagt, men magistraten gav ham pokker ikke noget hurra. Der var kun én mand i selskabet, som var rigtig vågen, og han var uforskammet og kaldte ham for Nick. Nick! Hvad ville følgen blive, tænkte Nicholas, hvis nogen understod sig i at kalde Lordmayoren i London for "Nick"! Han gad nok vide, hvad sværddrageren ville sige til det, eller byskriveren eller ceremonimesteren, eller en hvilken som helst anden af de store City-embedsmænd. De ville have givet ham Nick!

Men dette var ikke den værste af Nicholas Tulrumbles bedrifter. Hvis det havde været så, ville han måske være forblevet borgmester til den dag i dag og have snakket, til han mistede sin stemme. Han fattede smag for statistik og blev filosofisk; og statistikken og filosofien i forening forledte ham til en handling, som forøgede hans upopularitet og fremskyndede hans fald.

Lige for enden af Mudfog Highstreet og tæt ved flodbredden ligger *De gemytlige Skippere*, et gammeldags, lavt hus med buevinduer, med skænk, køkken og værelse for siddende gæster alt sammen ud i ét, og et stort ildsted med en tilsvarende kedel, rundt om hvilket arbejdsmændene har forsamlet sig om

vinteraftenerne fra umindelige tider, vederkvægede ved slurke af godt stærkt øl og oplivede ved tonerne fra en violin og en tamburin, idet *De gemytlige Skippere* nemlig har haft lovlig bevilling fra borgmesteren og magistraten til at gnide violinen og hamre på tamburinen fra en tid, der ligger så langt tilbage, at de ældste indbyggere ikke kunne huske, at det nogensinde har været anderledes. Nu havde Nicholas Tulrumbles givet sig af med at lære afhandlinger om forbrydelser og parlamentariske beretninger – eller havde ladet sekretæren lære dem for sig, hvilket i virkeligheden kommer ud på et – og det gik straks op for ham, at denne violin og tamburin måtte have gjort mere til at demoralisere Mudfog end alle andre indvirkende årsager, som hans skarpsindighed kunne udfinde. Han skrabede derfor i en fart løst og fast sammen om dette emne, og besluttede at slå et dommedagsslag for magistraten den næste gang, der blev ansøgt om bevillingen.

Bevillingsdagen kom, og den rødglinsende vært i *De gemytlige Skippere* spadserede ind på rådstuen med den mest gemytlige mine af verden – han havde faktisk bestilt en ekstra violin til den aften for at højtideligholde årsdagen for *De gemytlige Skipperes* musikalske bevilling. Han ansøgte om den i tilbørlig form, og den var lige ved at blive tilstået som en sag, der fulgte af sig selv, da Nicholas Tulrumbles stod op og overøste den forbavsede magistrat med en rivende veltalenhedsstrøm. Han udmaalede i glødende udtryk den tiltagende fordærvelse i hans fødeby Mudfog og de udskejelser, som blev begået af dens befolkning. Derpå fortalte han, hvor forarget han var blevet ved at se hele tønder øl glide ned i de gemytlige skipperes kælder (uge efter uge); og hvorledes han havde siddet ved et vindue lige

overfor *De gemytlige Skippere* to dage i træk for at tælle de folk, som gik ind efter øl alene mellem klokken tolv og et – hvilket i forbigående sagt var den tid, hvorpå det store flertal af Mudfogfolkene spiste til middag. Derpå gik han over til at påvise, hvorledes antallet af de folk, som kom ud med ølkander gennemsnitligt beløb sig til enogtyve på fem minutter, hvilket multipliceret med tolv gav to hundrede og tooghalvtreds mennesker med ølkander i en time, og igen multipliceret med femten (antallet af timer, hvori huset dagligt var åbent) udgjorde tre tusinde syv hundrede og firs mennesker med ølkander pr. dag eller seksogtyve tusinde fire hundrede og tres mennesker med ølkander pr. uge. Derpå gav han sig til at vise, at en tamburin og moralsk fordærvelse var ensbetydende udtryk, og at en violin og lastværdige tilbøjeligheder var aldeles uadskillelige. Alle disse argumenter styrkede og beviste han ved hyppige henvisninger til en stor bog med blåt bind og adskillige citater fra øvrigheden i Middlesex; og det endte med, at magistraten, som var imponerede af hans talstørrelser, og søvnige over talen og oven i købet trængte hårdt til middagsmad, skænkede Nicholas Tulrumbles sejrskransen, og afslog at give *De gemytlige Skippere* den musikalske bevilling.

Men skønt Nicholas triumferede, varede hans triumf kun kort. Han førte krigen mod ølkander og violiner, og glemte den tid, da han var glad ved at drikke af den ene og at danse til den anden, indtil folket hadede, og hans gamle venner skyede ham. Han blev ked af sin ensomme herlighed på Mudfog Hall, og hans hjerte droges med længsel imod *Prammandens Våben*. Han ønskede, at han aldrig havde befattet sig med at være en

offentlig størrelse og sukkede efter de gode gamle dage i kulboden og kaminkrogen.

Til sidst, da gamle Nicholas var blevet rent ulykkelig, tog han mod til sig, betalte sekretæren et fjerdingårs løn forud og fik ham ekspederet afsted til London med første diligence. Efter at have gjort dette skridt, tog han sin hat på hovedet, stak sin stolthed i lommen og spadserede ned til det gamle værelse i *Prammandens Våben*. Der var kun to af de gamle fyre til stede, og de så koldt på Nicholas, da han rakte dem hånden.

"Vil De også til at undertrykke piberne, mr. Tulrumbles?" spurgte den ene.

"Eller udlede forbrydelsernes tiltagen fra tobakken?" brummede den anden.

"Ingen af delene," svarede Nicholas Tulrumbles, idet han trykkede dem begge i hånden, enten de ville eller ej. "Jeg er kommet herved for at sige, at det gør mig meget ondt, at jeg har gjort mig selv til nar, og at jeg håber I igen ville afstå mig den gamle stol."

De gamle fyre åbnede deres øjne og tre eller fire andre gamle fyre åbnede døren, også til disse rakte Nicholas hånden ud med tårer i øjnene og fortalte den samme historie. De udstødte et frydeskrig, som fik klokkerne i det gamle kirketårn til at dirre, og efter at have rullet den gamle stol hen i den lune krog, puffede de gamle Nicholas ned i den og bestilte øjeblikkeligt en af de allerstørste boller varm punsch med et ubegrænset antal piber.

Dagen efter fik *De gemytlige Skippere* bevillingen, og aftenen efter opførte gamle Nicholas og Ned Twiggers kone en dans til musik udført på violinen og tamburinen, hvis toner syntes at

have vundet umådeligt ved en smule hvile, for de havde aldrig før spillet så lysteligt. Ned Twigger gjorde stormende lykke, og han dansede hornpiper og balancerede med stole på hagen og med halmstrå på næsen, til hele selskabet, magistraten indbefattet, var ude af sig selv af beundring over hans glimrende talenter.

Mr. Tulrumbles *junior* kunne ikke bekvemme sig til at være andet end stor, så han tog op til London og trak veksler på sin fader; da han havde trukket alt for rigeligt og kom i gæld, blev han bodfærdig og kom hjem igen.

Hvad gamle Nicholas angår, så holdt han sit ord, og efter at have prøvet det offentlige liv i seks uger, prøvede han det aldrig mere. Han faldt i søvn på rådhuset ved det allerførste mode, og som fuldt bevis på hans oprigtighed har han anmodet os om at skrive denne sandfærdige fortælling. Vi vil ønske, den kan have den virkning at minde Tulrumblerne i en anden sfære om, at opblæst indbildskhed ikke er værdighed, og at denne snerren ad de små fornøjelser, som de engang var glade ved at nyde, fordi de gerne ville forglemme de tider, da de indtog en lavere stilling, gør dem til genstand for foragt og latter.

Det er første gang, vi har offentliggjort nogen af vore indhøstede erfaringer fra denne specielle kilde. Måske vi ved en fremtidig lejlighed tør driste os til igen at åbne Mudfogs krønike.

Fuldstændig beretning om det første møde i 'Mudfog-Samfundet til alle mulige tings fremme'

Vi har gjort de mest eksempelløse og overordentlige anstrengelser for at kunne forelægge vore læsere et udtømmende og nøjagtigt referat af forhandlingerne ved det nylig afsluttede store møde, som afholdtes af Mudfogsamfundet i byen Mudfog; det forskafter os stor tilfredsstillelse at forelægge dem resultatet i skikkelse af forskellige meddelelser, modtaget fra vor dygtige, talentfulde og grafiske korrespondent, som udtrykkeligt er blevet sendt derned i dette øjemed, og som har udødeliggjort os, sig selv, Mudfog og Samfundet på én og samme tid. I flere dage har vi, sandt at sige, været ude af stand til at afgøre, hvem der vil efterlade sig det største navn i efterverdenen; vi selv, som sendte vor korrespondent derned; vor korrespondent, som skrev en beretning om sagen; eller Samfundet, som gav vor korrespondent noget at skrive om. Vi hælder unægteligt til den anskuelse, at vi er størst af de tre, for så vidt som tanken om et særligt og autentisk referat blev undfanget af os; dette er måske en fordom; det skriver sig måske fra en personlig overvurdering fra vor side. Lad så være. Vi nærer ingen tvivl om, at enhver af de herrer, som har haft noget med denne storartede sammenkomst at gøre, lider af den samme svaghed i større eller mindre grad, og det er os en trøst at vide, at vi i det mindste har denne følelse til fælles med de store videnskabelige

stjerner, de glimrende og mærkelige lys, hvis granskninger vi beretter om.

Vi meddeler vor korrespondents breve i den orden, hvori de er kommet os i hænde. Ethvert forsøg på at sammenarbejde dem til ét skønt hele ville kun ødelægge den glødende tone, det anstrøg af vildhed og det rige fond af fængslende, maleriske skildringer, som gennemtrænger dem fra først til sidst.

Mudfog, mandag aften klokken syv.

Vi befinder os her i en stærk ophidselsestilstand. Man taler ikke om andet end Samfundets forestående møde. Krodørene er propfulde af opvartere, som ivrigt spejder efter de ventede gæster, og de talrige plakater, som er klistret op med oblater på vinduerne i private huse for at bekendtgøre, at der er senge tilleje indenfor, giver gaderne et meget livligt og muntert udseende, idet oblaterne er af en stor mangfoldighed af farver, og de trykte påskrifter ensformighed oplives ved håndskrifter i alle mulige størrelser og stilarter. Man vil vide for aldeles bestemt, at professorerne Snore, Doze og Wheezy [Note 3\)](#) har bestilt tre senge og en dagligstue i *Grisen og Fyrtøjet*. Jeg meddeler Dem rygtet, således som jeg har hørt det; men jeg kan ikke endnu indestå for rigtigheden deraf. Lige så snart det er lykkedes mig at få pålidelige underretning om dette interessante punkt, kan De stole på at blive sat i kundskab derom.

Halv otte.

Jeg er lige kommet tilbage fra en personlig sammenkomst med værten i *Grisen og Fyrtøjet*. Han taler tillidsfuldt om

sandsynligheden af, at professorerne Snore, Doze og Wheezy vil tage ophold i hans hus under Samfundets møder, men benægter, at sengene allerede er bestilt; og denne hans fremstilling bekræftes af stuepigen – en pige med et ukunstlet væsen og et interessant ydre. Skopudseren benægter, at det i det hele taget er rimeligt, at professorerne Snore, Doze og Wheezy vil tage ind her; men jeg har grund til at tro, at denne mand er blevet underkøbt af ejeren af *Den originale Gris*, hvilket er det konkurrerende hotel. Mellem så modstridende vidnesbyrd er det vanskeligt at komme på spor efter den virkelige sandhed; men De kan stole på at modtage autentisk underretning med hensyn til dette punkt, lige så snart jeg har fået vished i sagen. Ophidselsen vedvarer endnu. En dreng faldt gennem vinduet i konditorens butik på hjørnet af Highstreet for omtrent en halv time siden, hvilket har vakt stærkt røre. Det almindelige indtryk er, at det var et ulykkestilfælde. Gud give det må være sandt!

Tirsdag middag.

Tidligt i morges ringede klokkerne syv i alle kirkerne, hvilket i byens nuværende livlige tilstand gjorde en ganske ejendommelig virkning. Mens jeg sad ved frokosten, kom en gul gig, trukket af en mørkegrå hest med hvid plet over det højre øjenlåg, kørende i fuld fart i retning af *Den originale Gris'* stalde; det hedder sig, at denne herre er ankommet hertil for at overvære Samfundets møder, og efter hvad jeg har hørt, anser jeg det for overordentlig rimeligt, skønt intet bestemt endnu vides om ham. De vil kunne fatte den spænding, hvormed vi alle imødeser diligencens ankomst klokken fire i eftermiddag.

Til trods for befolkningens ophidselse er der endnu ikke begået nogen som helst excesser, hvilket skyldes den beundringsværdige disciplin og takt, som lægges for dagen af politiet, der intetsteds er at se. En lirekasse spiller udenfor mit vindue, og klynger af folk, som falbyder fisk og grøntsager, drager igennem gaderne. På disse undtagelser nær er alt roligt, og jeg håber det vil blive ved.

Klokken fem.

Det er nu afgjort udenfor al tvivl, at professorerne Snore, Doze og Wheezy ikke ville begive sig til *Grisen og Fyrtøjet*, men faktisk har bestilt værelser i *Den originale Gris*. Denne efterretning er aldeles autentisk, og jeg overlader til Dem og Deres læsere at uddrage Deres egne slutninger af den. Hvorfor netop professor Wheezy i al verden skulle tage ind i *Den originale Gris* fremfor i *Grisen og Fyrtøjet*, er ikke let at forstå. Professoren er en mand, som burde være hævet over alle sådanne smålige følelser. Nogle her beskylder åbenlyst professorerne Snore og Doze for forræderi og ligefrem troløshed; mens andre igen er tilbøjelige til at frikende dem for alle ansvar i sagen, og lader sig forstå med, at skylden ene og alene falder på professor Wheezy. Jeg tilstår, at jeg hælder til den sidste anskuelse; og skønt det volder mig stor smerte at udtale mig i dadlende og misbilligende udtryk om en mand, begavet med et så ophøjet geni og talent, er jeg dog nødtvunget til at sige, at hvis min mistanke er vel begrundet, og hvis alle de rygter, som har nået mine øren, er sande, ved jeg virkelig ikke ret, hvad jeg skal tænke om sagen.

Mr. Slug [Note 4](#), der er så berømt for sine statistiske undersøgelser, ankom i eftermiddag med postvognen klokken fire. Hans ansigtsfarve er mørkerød, og han har den vane

bestandig at sukke. Han så overordentlig vel ud og syntes at være i bedste velgående og i ypperligt humør. Mr. Woodensconse [Note 5\)](#) kom også med samme befordring. Denne fremragende person lå i en dyb søvn ved sin ankomst, og jeg har af konduktøren fået at vide, at han havde gjort det hele vejen. Han forberedte sig uden tvivl på de anstrengelser, som ventede ham; men hvilke gigantiske syner må det ikke være, som svæver gennem en sådan mands hjerne, når hans legeme ligger i dvaletilstand!

Tilstrømningen af fremmede vokser med hvert øjeblik. Jeg har ladet mig sige (jeg ved ikke, hvorvidt det er sandt), at to postchaiser er ankommet til *Den originale Gris* i løbet af den sidste halve time, og jeg har selv været vidne til, at en trillebør, der indeholdt tre vadsække og en bylt, kørte ind i *Grisen og Fyrtojets* gård for ikke længere end fem minutter siden. Folk besørger endnu roligt deres daglige sysler; men der er en vildhed i deres blikke, og en uvant stivhed i deres ansigtsmuskler, som viser den opmærksomme tilskuer, at deres forventninger er spændt til det alleryderste. Jeg frygter for, at med mindre der i aften ankommer nogle ganske ualmindelige gæster, kan denne folkelige gæring let drage følger efter sig, som ethvert menneske med følelse og fornuft vil beklage.

Tyve minutter over seks.

Jeg har lige hørt, at den dreng, som faldt gennem konditorens vindue i går aftes, er død af skrækken. Han blev pludseligt opfordret til at betale tre shilling og seks pence for den anrettede skade, og det synes, som om hans konstitution ikke var stærk nok til at udholde dette slag. Den retslige undersøgelse siges at ville finde sted i morgen.

Et kvarter i otte.

Professorerne Muff og Nogo [Note 6](#) er lige kørt frem udenfor hoteldøren; de bestilte straks middagsmad med stor nedladdenhed. Vi er alle særdeles henrykte over deres belevne optræden og den lethed, hvormed de forstår at underordne sig hverdagslivets former og etikette. Straks efter deres ankomst sendte de bud efter overkelneren, og anmodede ham privat om at købe en levende hund – den billigste, han kunne få fat på – og sende den op efter middagen med et spækkebræt, en kniv og gaffel og en ren tallerken. Man formoder, at der vil blive foretaget nogle eksperimenter med hunden i aften; hvis nærmere enkeltheder skulle blive bekendt, vil jeg sende dem med ekspres.

Halv ni.

Dyret er blevet skaffet til veje. Det er en mops med et temmelig intelligent udseende, i god stand og med meget korte ben. Den er blevet bundet til en gardinkrog i et mørkt værelse og hyler forskrækkeligt.

Ti minutter i ni.

Der er lige blevet ringet efter hunden. Med et instinkt, som man næsten skulle tro var resultatet af fornuft, snappede det kloge dyr opvarteren i læggen, da han nærmede sig for tage den, og gjorde en fortvivlet, men frugtesløs modstand. Jeg har ikke været i stand til at forskaffe mig adgang til det værelse, som bebos af de videnskabelige herrer, men at dømme efter de lyde, som nåede mine øren, da jeg stod på trappegangen udenfor døren lige for et øjeblik siden, ville jeg være tilbøjelig til at sige, at hunden havde trukket sig knurrende tilbage under et

eller andet stykke møbel og søgte at holde sig professorerne fra livet. Denne gisning bekræftes ved staldkarlens vidnesbyrd; for efter at have kigget gennem nøglehullet forsikrer han mig, at han tydeligt så professor Nogo ligge på knæ og holde en lille flaske blåsyre frem, som dyret, der lå sammenkrøbet under en lænestol, hårdnakket vægrede sig ved at lugte til. De kan ikke forestille Dem den feberagtige, irriterede stemning, vi er i, af frygt for, at videnskabens interesser skulle opofres for en ren fordom hos et umælende bæst, som ikke er begavet med tilstrækkelig forstand til at forudse de uberegnelige velgerninger, som kunne tilflyde hele menneskeslægten ved en så overordentlig ringe indrømmelse fra dets side.

Klokken ni.

Hundens ører og hale er blevet sendt ned for at vaskes; en omstændighed, hvoraf vi slutter, at dyret ikke er mere. Dens forpoter er blevet overleveret til skopudseren for at børstes, hvilket bestyrker vor formodning.

Halv elleve.

Jeg er så overvældet af mine følelser ved, hvad der har tildraget sig i løbet af den sidste halvanden time, at jeg næppe har styrke til at beskrive den hurtige rækkefølge af begivenheder, som har gjort alle dem, der er vidende om deres tildragelse, rent fortumlede. Det viser sig, at mopsen, som jeg omtalte i mit sidste brev, var skaffet til veje på en ulovlig måde – ligefrem stjålet – af en person, der hører til stald-departementet, fra en ugift dame, bosiddende her i byen. Ude af sig selv ved at opdage tabet af sin yndling, styrtede damen som vanvittig ned på gaden og anråbte på den mest hjerteskrærende og rørende måde

de forbigående om at skaffe hende hendes August tilbage – for således hed den afdøde til kærlig erindring om en af dens herskerindes tidligere tilbedere, med hvem den havde en slående personlig lighed, hvilket gør historien endnu mere gribende. Jeg er endnu ikke i stand til at meddele Dem, hvilken omstændighed, der bevægede den sørgende dame til at styre sine skridt mod det hotel, som havde været vidne til hendes protegés sidste kamp. Jeg kan kun berette, at hun ankom dertil lige i det øjeblik, da dens afskårne lemmer passerede igennem gangen på en lille bakke. Hendes skrig genlyder endnu i mine øren! Det gør mig ondt at sige, at professor Muffs udtryksfulde ansigtstræk blev stærkt forkradsede og sønderflængede af den forurettede dame, og at professor Nogo, foruden at have fået flere slemme bid, har mistet nogle håndfulde hår af samme årsag. Det må altid være nogen trøst for disse herrer at vide, at ene og alene deres brændende kærlighed til videnskabelige undersøgelser har ledet til disse ubehagelige følger, hvorfor et taknemmeligt fædrelands deltagelse vil være dem en tilstrækkelig belønning. Den ulykkelige dame er endnu i *Grisen og Fyrtøjet*, og indtil dette øjeblik hedder det sig, at hun befinder sig i en meget kritisk tilstand.

Jeg behøver næppe at fortælle Dem, at denne uventede katastrofe har lagt en dæmper på vor lystighed og kastet en mørk skygge over os alle, hvilket under alle omstændigheder ville være naturligt, men som i dette tilfælde højligt forøges ved de elskværdige egenskaber hos det afdøde dyr, der synes at have været meget og fortjent agtet af hele sit bekendtskab.

Klokken tolv.

Jeg griber den sidste lejlighed, inden jeg forsegler min pakke, til at meddele Dem, at drengen, som faldt igennem konditorens vindue, ikke er død, således som man i almindelighed troede, men lever og befinder sig vel. Rygtet synes at være opstået på grund af hans hemmelighedsfulde forsvinden. Han blev fundet for en halv time siden i en sukkervarefabrikants hus, hvor det havde været bekendtgjort, at en brugt sælskindshue og en tamburin skulle bortspilles ved lotteri, og hvor han – da der ikke straks havde meldt sig et tilstrækkeligt antal deltagere – havde ventet tålmodigt, indtil listen var sluttet. Denne lykkelige opdagelse har til en vis grad gengivet os vor munterhed og glæde. Det er hensigten ufortøvet at åbne en subskription til fordel for ham.

Alle er i en nervøs spænding efter at se, hvad morgendagen vil bringe. Hvis nogen skulle ankomme i løbet af natten, har jeg givet strenge ordrer til, at der øjeblikkelig skal kaldes på mig. Jeg ville egentligt have siddet oppe, men dagens rystende begivenheder har været for meget for mig.

Endnu intet nyt om nogen af professorerne Snore, Doze eller Wheezy. Det er meget besynderligt!

Onsdag eftermiddag.

Alt er nu forbi; og med hensyn til ét punkt, i det mindste, kan jeg endeligt berolige Deres læsere. De tre professorer ankom ti minutter over to, og i stedet for at opslå deres bolig i *Den originale Gris*, således som det i løbet af i går ganske almindeligt antoges, at de bestemt ville have gjort, kørte de lige til *Grisen og Fyrtpøjet*, hvor de straks kastede masken og åbent forkyndte som

deres hensigt, at de ville forblive der. Professor Wheezy *kan* måske forsone denne højst besynderlige opførsel med *sine* begreber om en ærlig og redelig handle måde; men jeg vil dog anbefale professor Wheezy at være forsigtig, at han ikke stoler alt for meget på sin velfortjente berømmelse. Hvorledes sådan en mand som professor Snore, eller, hvad der er endnu mere mærkværdigt, sådan et individ som professor Doze roligt kan lade sig rode ind i sådanne affærer som disse, vil De ganske naturligt spørge om. Med hensyn til dette punkt er rygtet tavst; jeg har mine egne tanker, men afholder mig foreløbig fra at udtale dem.

Klokken fire.

Byen er snart helt fuld; atten pence er blevet tilbudt for en seng og afslået. Adskillige herrer var i nat nødt til at sove i lergravene og på gadedørstrapperne, hvorfor de i morges blev trukket op for retten alle under ét og straffet for løsgængeri med fængsel i kortere og længere tid. En af disse personer skal være en højst respektabel kandestøber i besiddelse af stor praktisk færdighed, som havde indsendt en afhandling til præsidenten for afdeling D. Mekanisk Videnskab, om konstruktionen af lerpotter med kobberbund og sikkerhedsventiler, som rygtet omtaler i høje toner. Denne herres fængsling er i høj grad at beklage, da hans fraværelse vil udelukke enhver forhandling om dette emne.

Plakaterne er i færd med at blive taget ned alle vegne, og folk kan næsten forlange, hvad de vil, for et logi. Man taler om femten shilling om ugen for to værelser uden kul og opvarmning; men jeg kan næppe tro det. Ophidselsen er forfærdelig. Det blev mig fortalt i morges, at de civile myndigheder, som frygtede et

udbrud af folkestemningen, havde beordret en hverversergent og to korporaler til at stå under våben; og at de, for ikke unødvendigt at irritere folket ved deres nærværelse, var blevet anmodet om at indtage deres stilling før daggry i et bomhus, omtrent en halv fjerdingvej fra byen. Disse kraftige og hurtige foranstaltninger kan ikke noksom lovprises i højeste grad.

Der er lige blevet bragt mig efterretning om, at en ældre kvindelig person, som befandt sig i beruset tilstand, på åben gade har erklæret det for sin hensigt at ville "myr'e" mr. Slug. Visse statistiske tabeller, samlet af den nævnte herre, med hensyn til fortæringen af rå spirituøse drikkevarer her på pladsen, formodes at være årsagen til den elendiges had. Det tilføjes, at denne erklæring modtoges med lydelige bifaldsråb af en skare personer, som havde forsamlet sig på stedet; og at en mand havde den dristighed højt at betegne mr. Slug ved det fornærmelige tilnavn: 'Gamle svinepels'. Man må for alvor håbe, at øvrigheden, nu da øjeblikket er kommet for dens indskriden, ikke vil gyse tilbage for udøvelsen af den magt, som vort fædrelands grundlov har beklædt dem med.

Halv elleve.

Det glæder mig at kunne meddele Dem, at optøjerne er blevet fuldstændigt undertrykte, og at hovedanføreren er blevet sat fast. Hun fik en spand koldt vand kastet over sig, inden hun blev sat ind i arresten og lægger stor sønderknuselse og bekymring for dagen. Vi har alle ligefrem feber af utålmodighed efter i morgen; men nu da der kun er nogle få timer til Samfundets møde, og da vi endelig nyder den stolte bevidsthed at have dens navnkundige medlemmer iblandt os, håber og ønsker jeg, at det må gå fredeligt af. Jeg skal sende

Dem en udførlig rapport om forhandlingerne i morgen med aftenposten.

Klokken elleve.

Jeg åbner mit brev for at sige, at der ikke er forefaldet noget som helst, siden jeg lukkede det.

Torsdag.

Solen stod op i morges på sædvanlig tid. Jeg bemærkede intet særligt ved denne herlige planets udseende, undtagen at den forekom mig (det har måske været et blændværk fremkaldt af min stærkt bevægede fantasi) at skinne med mere end almindelig glans, og at udgyde et strålende lyshav over byen, således som jeg aldrig før havde bemærket. Dette er så meget mere mærkeligt som himlen var fuldstændig skyfri og atmosfæren ualmindelig ren. Klokken halv ti forsamledes hovedudvalget under sidste års præsidents forsæde. Samfundsrådets beretning blev oplæst; og én paragraf, som angav, at rådet havde korresponderet med ikke mindre end tre tusinde fem hundrede og enoghalvfjerds personer (som alle havde betalt deres egen porto) om ikke færre end syv tusinde to hundrede og treogfyrre emner, modtoges med en grad af begejstring som ingen bestræbelser kunne undertrykke. Efter at de forskellige udvalg og afdelinger var blevet udnævnt, og de mere formelle forretninger besørget, begyndte mødets store forhandlinger præcis klokken elleve. Jeg havde den lykke at indtage en overordentlig heldig plads på den tid i

AFDELING A.

—

ZOOLOGI OG BOTANIK.

DEN STORE SAL;
GRISEN OG FYRTØJET.

Præsident: Professor Snore.

Vicepræsidenter:

Professorerne Doze og Wheezy.

Den scene som frembød sig i dette øjeblik var særdeles gribende. Solen strømmede gennem vinduerne i værelserne og farvede den hele scene med sine glimrende stråler, og fremhævede stærkt de ædle ansigtstræk hos professorerne og videnskabsmændene, som, nogle med skaldede hoveder, nogle med brune hoveder, nogle med sorte hoveder, nogle med grå hoveder, nogle med røde hoveder og nogle med grødhoveder frembød et *coup d'œil*, som intet øjenvidne så let vil forglemme. Foran disse herrer var der papirer og blækhouse; og rundt om i værelset på ophøjede bænke, der strakte sig så langt som forhøjningerne kunne nå, var der samlet en glimrende forsamling af hine yndige og elegante kvinder, som Mudfog med rette er berømt for, og som ingen by i hele verden kan opvise magen til. Modsætningen mellem deres lyse ansigter og videnskabsmændenes sorte frakker og bukser skal aldrig udslettes af mit minde, så længe erindringens lys er tændt.

Efter at en lille forstyrrelse, forårsaget ved at størstedelen af forhøjningerne faldt ned, havde fået tid til at sætte sig, opfordrede præsidenten en af sekretærerne til at læse en meddelelse betitlet: "Nogle Bemærkninger om de industrielle

Lopper med Betragtninger over Vigtigheden af at oprette Børneskoler mellem denne talrige Klasse af Samfundet, eller at anvende deres Industri til nyttige og praktiske Formål, og at anvende de overskydende Frugter deraf til at forskaaffe dem et sorgløst og anstændigt Udkomme i deres Alderdom".

Forfatteren udtalte, at han efter længe at have henvendt sin opmærksomhed på disse interessante dyrs moralske og sociale tilstand, var blevet formået til at besøge en udstilling i Regent Street i London, som var almindelig bekendt under navn af "De industrielle Lopper". Han havde der set mange lopper, som ganske vist var beskæftiget med forskellige sysler og idrætter, men, måtte han rigtignok tilføje, beskæftiget på en måde, som intet rettænkende menneske kunne undlade at betragte med sorg og beklagelse. Én loppe, som var sunket ned til et rent trældyr, trak omkring med en miniature gig, der indeholdt en ganske lillebitte figur af Hans Nåde hertugen af Wellington; mens en anden stavrede afsted under vægten af en guldmodel af hans store modstander Napoleon Bonaparte. Nogle, der var oplært som gøglere og balletdansere udførte en turdans (det gjorde ham ondt at bemærke, at flere af de således sysselsatte lopper hørte til hunkønnet); andre var i begreb med at uddannes til kapgængere i en lille papæske – slette og rette sportsdyrkere –, og to var faktisk i færd med den hjerteløse og barbariske beskæftigelse at duellere; en idræt, som menneskeheden gyste tilbage for med rædsel og afsky. Han henstillede, at der øjeblikkelig skulle træffes foranstaltninger til at anvende disse loppers arbejde som del og part af landets produktive kraft, hvilket let kunne gøres ved oprettelsen iblandt dem af børneskoler og arbejdsanstalter, hvori der skulle følges

et dydigt opdragelsessystem, grundet på sunde principper, og hvor moralske forskrifter strengt skulle indpodes dem. Han foreslog, et enhver loppe, som understod sig i for betaling offentligt at befatte sig med musik, dans eller nogen som helst slags teatralisk underholdning uden bevilling, skulle anses for en løsgænger og behandles i overensstemmelse hermed, i hvilken henseende han kun stillede ham i klasse med den øvrige del af menneskeslægten. Han ville endvidere henstille, at deres arbejde skulle sættes under statens kontrol og bestyrelse, og at denne af indtægten skulle lægge noget til side til et fond til understøttelse af udtjente eller utjenstdygtige lopper, deres enker og efterladte børn. I dette øjemed foreslog han, at der skulle udsættes rigelige præmier for de tre bedste tegninger til et almindeligt fattighus; hvorfra vi – da det jo var vel bekendt at insekt-arkitekturen stod på et meget højt og fuldkomment trin – muligvis kunne få mange værdifulde vink til forbedringen af vore hovedstads-universiteter, nationale samlinger og andre offentlige bygninger.

Præsidenten ønskede at oplyses om, hvorledes den skarpsindige forfatter havde tænkt sig fra første færd at træde i meddelelsesforhold til lopperne i almindelighed, således at det kunne komme til at stå rigtig klart for dem, hvilke fordele de nødvendigvis måtte opnå ved at forandre deres levevis og tage fat på alvorligt arbejde. Dette forekom ham den eneste vanskelighed.

Forfatteren henstillede, at denne vanskelighed let kunne overvindes, eller rettere, at der slet ikke var nogen vanskelighed ved sagen. Den fremgangsmåde, der burde følges – dersom Hendes Majestæts regering kunne formås til at tage planen for

– ville åbenbart være følgende: mod et indbringende honorar at sikre sig det individ, han havde hentydet til, og som var forstander for udstillingen i Regent Street på det tidspunkt, da han besøgte samme. Denne herre ville straks være i stand til at sætte sig i forbindelse med massen af lopperne og at undervise dem efter en eller anden almindelig opdragelsesplan, som skulle vedtages af Parlamentet, indtil den tid, da de mere intelligente blandt dem var kommet vidt nok til at optræde som lærere for de andre.

Præsidenten og flere af afdelingens medlemmer komplementerede varmt forfatteren til det sidst læste indlæg for hans højst skarpsindige og vigtige afhandling. Det blev vedtaget, at sagen skulle anbefales til Rådets øjeblikkelige overvejelse.

Mr. Wigsby [Note 7\)](#) fremlagde et blomkålshoved noget større end en vognkaleche, som var blevet drevet uden anvendelse af andet kunstigt middel end simpelthen en gødning af stærkt kulsyreholdigt sodavand. Han forklarede, at ved at udhule hovedet, hvorved der ville indvindes et nyt og lækkert fødemiddel for de fattige, fik man straks en faldskærm, i princip noget lig den, som M. Ganerin havde konstrueret; stilken skulle naturligvis holdes nedad. Han tilføjede, at han var fuldkommen rede til at foretage en nedstigning fra en højde af ikke mindre end tre en halv fjerdingvej [Note 8\)](#); og at han i virkeligheden allerede havde stillet et forslag herom til ejerne af Vauxhall Gardens [Note 9\)](#), som på den smukkeste måde straks havde samtykket i hans ønske, og fastsat en dag i begyndelsen af næste sommer for eksperimentet; kun var der gjort til betingelse, at randen af blomkålshovedet i forvejen skulle

brækkes på tre fire steder for at betrygge nedstigningens sikkerhed.

Præsidenten lykønskede publikum til den storartede gallaforestilling, som de havde i vente, og lovpriste varmt ejerne af det nævnte etablissement både for deres kærlighed til videnskaben og deres omsorg for deres medmenneskers liv, som begge gerådede dem til den største ære.

Et medlem ønskede at vide, hvor mange tusinde ekstra lamper den kongelige ejendom ville blive oplyst med aftenen efter nedstigningen.

Mr. Wigsby svarede, at dette spørgsmål endnu ikke var endeligt afgjort; men han troede, at der var påtænkt, ved siden af den sædvanlige illumination at anbringe otte en halv million ekstra lamper i forskellige dekorationer.

Medlemmet erklærede sig meget tilfreds med denne oplysning.

Mr. Blunderum [Note 10\)](#) underholdt afdelingen med et højst interessant og værdifuldt skrift om "det lærde svins sidste øjeblikke", som frembragte et meget stærkt indtryk på forsamlingen, da beretningen var samlet efter dets yndlingsoppassers personlige erindringer. Beretningen påstod i de allerstærkeste udtryk, at dyrets navn ikke var Taby, men Salomon, og beviste klart, at det ikke kunne have nogen nærpårørende i samme stand, således som mange underfundige personer falskeligen havde påstået, idet nemlig dets fader, moder og søskende alle var faldet som ofre for slagteren til forskellige tider. Man havde ganske vist med meget store anstrengelser fået opsporet en onkel af det, som levede i en svinesti i Somerstown; men da dette den gang var i en meget

svagelig tilstand – det led nemlig af mæslinger – og forsvandt kort efter, syntes der kun at være alt for god grund til at formode, at det var blevet omdannet til pølser. Det lærde svins sygdom var oprindelig en slem forkølelse, som efter at være blevet forværret ved overdreven hengivelse til trugets nydelser, omsider slog sig på lungerne og endte med en fuldstændig nedbrydelse af dets konstitution. Et sørgeligt bevis for, at dyret havde haft en forudfølelse om sit nærforestående endeligt, blev meddelt. Efter at have underholdt et talrigt og fornemt selskab med sine kunster, hvori man ikke kunne mærke den mindste tilbagegang, fæstede det sine øjne på biografiskribenten, og idet det vendte sig om imod uret, som lå på gulvet, og som det plejede at vise tiden på, førte det eftertænksomt tryn to gange rundt om skiven. Akkurat fireogtyve timer efter det øjeblik havde det ophørt at være til!

Professor Wheezy spurgte, om dyret førend sin bortgang ved tegn eller på anden måde havde udtrykt noget ønske med hensyn til anvendelsen af sine beskedne ejendele.

Mr. Blunderum svarede, at da oppasseren tog kortspillet op ved forestillingens slutning, gryntede dyret flere gange på en betydningsfuld måde og nikkede med hovedet, som det plejede at gøre, når det befandt sig vel. Af disse gebærder sluttede man, at det ønskede, at oppasseren skulle beholde kortene, hvilket han havde gjort lige siden den tid. Det havde ikke udtalt noget ønske med hensyn til uret, som derfor var blevet pantsat af det samme individ.

Præsidenten ønskede at vide, om noget medlem i afdelingen nogensinde havde set eller talt med damen med svineansigtet,

som sagdes at have gået med en sort fløjlsmaske og at have nydt sine måltider af et guldtrug.

Efter nogen nølen svarede et medlem, at damen med svineansigtet var hans svigermoder, og at han håbede præsidenten ikke ville krænke privatlivets hellighed.

Præsidenten bad om forladelse. Han havde anset damen med svineansigtet for en offentlig personlighed. Ville det ærede medlem have noget imod at oplyse, for videnskabens fremmes skyld, om hun på nogen som helst måde var beslægtet med det lærde svin?

Medlemmet svarede i samme dæmpede tone, at da der i spørgsmålet syntes at ligge en mistanke om, at det lærde svin kunne være hans halvbroder, måtte han afslå at besvare det.

AFDELING B.

—

ANATOMI OG MEDICIN.

VOGNSKURET,
GRISEN OG FYRTØJET.

Præsident: Dr. Toorell [Note 11](#)).

Vicepræsidenter:

Professorerne Muff og Nogo.

Dr. Kutankumagen [Note 12](#)) (fra Moskva) oplæste for afdelingen en beretning om et tilfælde, som var forefaldet i hans egen praksis, og som slående belyste virkningen af medicin, således som det stadfæstedes ved hans heldige behandling af en ondartet sygdom. Han var blevet tilkaldt for at se til patienten den 1. april 1837. Denne led dengang af

symptomer, som var særligt foruroligende for enhver lægekyndig mand. Hans legemsbygning var svær og muskuløs, hans gang fast og elastisk, hans kinder trinde og røde, hans stemme stærk, hans appetit god, hans puls kraftig og rask. Han plejede til stadighed at spise tre måltider om dagen, og drikke i det mindste én flaske vin og ét glas spirituosa fortyndet med vand i løbet af døgnet. Han lo bestandig og på så hjertelig en måde, at det var rædsomt at høre. Ved hjælp af kraftig medicin, let føde og åreladning aftog symptomerne kendeligt i løbet af tre dage. En streng gennemførelse af den samme behandlingsmåde i en eneste uge foruden små dosiser af tynd havresuppe, svag kødsuppe og vandgrød førte til deres fuldstændige forsvinden. I løbet af en måned var han kommet sig så godt, at han kunne bæres ned af trapperne af to vågekoner og køre en tur i den friske luft i en lukket vogn, indpakket med bløde puder. I nærværende øjeblik var han så vidt helbredet, at han kunne gå omkring uden anden hjælp end en krykke og en dreng. Det ville måske interessere afdelingen at høre, at han spiste lidet, drak lidet, sov lidet, og at man aldrig hørte ham le under nogen som helst omstændigheder. Samtidig med, at dr. W. R. Fee [Note 13](#)) komplementerede det ærede medlem i anledning af den mesterlige kur, han havde udført, tillod han sig at spørge, om patienten endnu mistede meget blod?

Mr. Kutankumagen svarede bekræftende.

Dr. W. R. Fee: – "Og De fandt, at han mistede meget blod under hele sygdommen?"

Mr. Kutankumagen: "Bevares, ja! Masser."

Mr. Neeshawts [Note 14](#)) formodede, at hvis patienten ikke med så stor beredvillighed og udholdenhed havde fundet sig i at blive åreladt, kunne en så vidunderlig kur i virkeligheden aldrig være blevet udført.

Dr. Kutankumagen svarede: "Visselig ikke."

Mr. Knight Bell [Note 15](#)) (Medlem af det kongelige Kirurgiske Akademi) foreviste et vokspræparat af det indvendige af en mand, som i sine unge dage uforvarende havde sunket en dørnøgle. Det var en mærkelig kendsgerning, at en medicinsk student, der var et forfaldent subjekt, og var til stede ved obduktionen, så sit snit til at slippe ubemærket ud af stuen med den del af mavehinden, hvorpå der tydeligt var aftrykt en nøjagtig model af instrumentet, hvormed han skyndte sig hen til en låsesmed af et tvetydigt rygte, som lavede en ny nøgle efter det mønster, som således blev vist ham. Med denne nøgle trængte den medicinske student ind i den afdøde herres hus og begik et storartet indbrudstyveri, for hvilket han senere blev stillet for retten og hængt.

Præsidenten ønskede at vide, hvad der i årenes løb var blevet af den oprindelige nøgle. Mr. Knight Bell svarede, at manden altid var meget hengiven til punsch, og det antages, at syren lidt efter lidt havde fortæret den.

Dr. Neeshawts og flere af medlemmerne var af den mening, at nøglen måtte have ligget meget koldt og tungt i mandens mave.

Mr. Knight Bell troede, at den i begyndelsen gjorde det. Det var måske værd at omtale, at manden i flere år var plaget af mareridt, under hvis indflydelse han altid bildte sig ind, at han var en vinkælderdør.

Professor Muff anførte et meget mærkeligt og uomtvisteligt bevis for den vidunderlige virkning af anvendelsen af uendelig små doser, et system der, som det uden tvivl var afdelingen bekendt, var baseret på den teori, at den aller-ubetydeligste mængde af et hvilket som helst givet lægemiddel rigtigt fordelt over hele det menneskelige legeme, ville frembringe akkurat samme resultat som en meget stor dosis anvendt på almindelig måde. Således antages en fyrretyvendedel af én del calomel for at være lig med fem dele calomelpille og så fremdeles, i forhold, på hele medicinens område. Han havde prøvet eksperimentet på en mærkelig måde med en værtshusholder, som var blevet bragt ind på hospitalet med knust hoved, og som blev helbredet efter dette system på den utroligt korte tid af tre måneder. Denne mand var en stærk drunker. Han (professor Muff) havde opløst tre dråber rom i en spand vand og opfordret manden til at drikke det hele. Hvad var følgen? Inden han havde drukket en pot var han i en dyrisk beruselsestilstand, og fem andre mænd blev gjort døddrukne med resten.

Præsidenten ønskede at vide om en uendelig lille dosis sodavand ville have bragt dem til sig selv igen? Professor Muff svarede, at en femogtyvendedel af en teskefuld til hver af patienterne, givet ind på rette måde, øjeblikkelig ville have gjort dem ædru. Præsidenten bemærkede, at dette var en højst vigtig opdagelse, og han håbede, at lordmayoren og rådmændene øjeblikkelig ville tage sig af den.

Et medlem udbad sig oplysning om, hvorvidt det ville være muligt at give f.eks. en tyvendedel af et gran [Note 16](#) brød og ost til alle voksne fattiglemmer, og en fyrretyvendedel til børn med samme tilfredsstillende resultat som deres nærværende ration.

Professor Muff var villig til at sætte sit navn som videnskabsmand ind på den fuldstændige tilstrækkelighed af et sådant kvantum føde til det menneskelige livs ophold – i arbejdshuse; en tilgift af en femtendedel af et gran brød to gange om ugen ville gøre det til en høj levemåde.

Professor Nogo henledte afdelingens opmærksomhed på et meget mærkeligt tilfælde af dyrisk magnetisme. En privat vægter, som operatøren kun havde set på fra den modsatte side af en bred gade, viste sig straks at være i en meget døsigt og sløv tilstand. Han blev fulgt hen til sit skilderhus, og efter at være gnedet én gang ganske let indvendig i hænderne faldt han i en tryk søvn, og vedblev at sove uden afbrydelse i ti timer.

AFDELING C.

—

STATISTIK.

HØLOFTET,

DEN ORIGINALE GRIS.

Præsident: Mr. Woodensconce.

Vicepræsidenter:

Mr. Ledbrain og mr. Timbered [Note 17](#).

Mr. Slug forelagde afdelingen resultatet af nogle beregninger, som han havde gjort med stort arbejde og besvær med hensyn til børneopdragelsens tilstand blandt Londons middelklasser. Han fandt, at indenfor en omkreds af en halv mil fra *Elefanten og Tårnet* [Note 18](#) var navnene og antallet af de børnebøger, som var mest udbredte, som følger:

Hans Kæmpedræberen	7.943
Ditto og Bønnestagen	8.621
Ditto og de elleve brødre	2.845
Ditto og Grethe	1.998
Summa	21.407

Han fandt, at forholdet mellem *Robinson Crusoe* og *Philip Quarler* [Note 19](#) var som fire og en halv til én, og at forskellen mellem antallet af *Valentine* og *Orson* i sammenligning med *Den gode lille Fe* var som tre en ottendedel af førstnævnte imod en halv af den sidste; en sammenligning mellem *De syv Riddere* og *Tosse-Lars* gav samme resultat. Den uvidenhed, som herskede, var beklagelig. Ét barn, der blev spurgt om han helst ville være hellig Georg af England eller en agtværdig lysestøber, svarede øjeblikkelig: "Helle Gear a Engellang". En anden, en lille dreng på otte år, befandtes at være i besiddelse af en urokkelig tro på tilværelsen af drager, og erklærede åbent, at det var hans hensigt, når han blev stor, at storme frem med draget sværd for at befri fangne prinsesser og hugge kæmper ned for fode. Ikke ét barn iblandt dem, der blev spurgt, havde nogensinde hørt om den opdagelsesrejsende Mungo Park, – nogle spurgte, om han slet ikke var i familie med den sorte mand, som fejede gaden, og andre, om han havde noget at gøre med Regent's Park. De havde ikke det ringeste begreb om de allersimpleste matematiske grundsætninger, og anså Sindbad Søfareren for den dristigste opdager, som verden havde frembragt.

Et medlem, som stærkt misbilligede brugen af alle de andre omtalte bøger, henstillede, at *Hans og Grethe* måske kunne

undtages fra den almindelige dadel, for så vidt som helten og heltinden lige i begyndelsen af fortællingen var skildret som gående op af en høj for at hente en spand vand, hvilket var en anstrengende og nyttig beskæftigelse – i tilfælde af, at familiens lintøj skulle vaskes, for eksempel.

Mr. Slug frygtede for, at den moralske virkning af dette sted ikke opvejedes ved et andet i den følgende del af digtet, hvor der gjordes en meget plump hentydning til den måde, hvorpå heltinden blev korporligt revset af sin moder, "fordi hun lo af Hans' malheur"; tilmed havde hele værket denne ene store fejl – *det var ikke sandt*.

Præsidenten komplementerede det ærede medlem for den fortrinlige distinktion, han havde gjort. Også flere andre medlemmer dvælede ved den umådelige og påtrængende nødvendighed af at proppe børns hoveder med kendsgerninger og tal og intet andet, en fremgangsmåde, der, som præsidenten meget træffende bemærkede, havde gjort dem (afdelingen) til de mænd, de var.

Mr. Slug forelagde derpå nogle interessante beregninger med hensyn til hundeføde-vognene [Note 20](#) i London. Han fandt, at totalantallet af små karrer og børe, der var beskæftiget med at levere fødemidler til hovedstadens katte og hunde, beløb sig til ét tusinde syv hundrede og treogfyrre. Gennemsnitsantallet af pinde, der dagligt leveredes med provianten af hver hundefødekarré eller børe, var seksogtredivé. Når man nu multiplicerede antallet af de således leverede pinde med antallet af børe, ville man få en totalsum af toogtres tusinde syv hundrede og otteogfyrre pinde dagligt. Gående ud fra, for at tage et rundt tal, at de to tusinde syv hundrede og otteogfyrre af disse

toogtres tusinde og syv hundrede og otteogfyrre pinde blev tilfældigt fortæret med kødet af de mest forslugne af de forsynede dyr, fulgte heraf, at tres tusinde pinde pr. dag, eller det umådelige antal af enogtyve millioner ni hundrede tusinde pinde årligt gik til spilde i Londons hundehuse og skarnbøtter; hvorimod de, hvis de blev samlet og oplagret i ti års tid, ville afgive en sådan masse tømmer, som var mere end tilstrækkelig til bygningen af et første classes krigsskib til brug i Hendes Majestæts flåde, som skulle kaldes *Den kongelige Spildepind*, og under dette navn ville blive en rædsel for alle dette øriges fjender.

Mr. X. Ledbrain oplæste en meget skarpsindig meddelelse, hvoraf det fremgik, at totalantallet af ben, tilhørende fabriksbefolkningen i en stor by i Yorkshire, var med et rundt tal fyrre tusinde, mens totalantallet af stole og bænkeben i deres huse kun var tredive tusinde, hvilket med det meget fordelagtige gennemsnit af tre ben til et sæde kun gav ti tusinde sæder i det hele. Af denne beregning syntes det at fremgå – ladende træ- og korkben ude af betragtning og regnende to ben til hver person – at ti tusinde individer (halvdelen af hele befolkningen) enten var berøvede al hvile for deres ben eller tilbragte hele deres fritid med at sidde på kasser.

AFDELING D.

—

MEKANISK VIDENSKAB.

VOGNSKURET,
DEN ORIGINALE GRIS.

Præsident: Mr. Carter.

Vicepræsidenter:

Mr. Truck og mr. Waghorn [Note 21](#)).

Professor Queerspeck [Note 22](#)) foreviste en elegant model til en transportabel jernbane, nydeligt monteret i en grøn æske og indrettet til at bæres i vestelommen. Ved at fastgøre dette smukke apparat til sine støvler, kunne enhver bank-kontorist eller offentlig kontorbetjent transportere sig selv fra sin bopæl til sit forretningslokale med den magelige fart af tretten mile i timen, hvilket ville være en uberegnelig fordel for folk, der var vant til stillesiddende arbejde.

Præsidenten ønskede gerne at vide, om det var nødvendigt at have en jævn overflade, hvorpå personen skulle løbe.

Professor Queerspeck forklarede, at City-folk ville komme til at løbe i tog med sammenlænkede hænder for at forebygge forvirring eller ubehageligheder. Tog ville for eksempel afgå hver morgen klokken otte, ni og ti fra Camden Town-Islington, Camberwell, Hackney og forskellige andre steder, hvor City-folk plejer at bo. Det ville være nødvendigt at have en jævn flade, men han havde overvundet denne vanskelighed ved at foreslå, at man skulle tage den bedste rute, som omstændighederne ville tillade, gennem kloakkerne, som er gravet under byens gader, og som, vel oplyste med blus fra gasrørene, der løber lige

oven over dem, ville danne en behagelig og bekvem buegang, i særdeleshed om vinteren, hvor den generende skik at gå med paraplyer, der nu var så almindelig, helt kunne undværes. Som svar på et andet spørgsmål bemærkede professor Queerspeck, at han endnu ikke havde fundet på, hvad der i stedet for skulle anvendes til de øjemed, som disse buegange for tiden var helligede; men at han håbede, at ingen fantastiske indvendinger af den grund ville få lov til at lægge hindringer i vejen for et så storartet foretagende.

Mr. Jobba [Note 23](#) fremviste en trykpumpe af en ny konstruktion beregnet til at drive jernbaneselskabsaktier op over pari på et øjeblik. Apparatet var i form af et elegant forgyldt vejrglas af et overordentlig blændende udseende, og blev sat i gang bagfra ved hjælp af snore, på samme måde som et pantomimisk kunststykke, og disse snore blev altid styret af direktørerne for det selskab, som maskinen tilhørte. Kviksølvet var anbragt så sindrigt, at når de ledende direktører holdt aktier i deres lommer, fremkom der på glassets tal, der viste meget små udgifter og meget store indtægter; men i det øjeblik, direktørerne skilte sig ved disse papirslapper, voksede overslaget over nødvendige udgifter pludselig i en umådelig grad, mens kontoen over det visse overskud formindskedes i samme forhold. Mr. Jobba erklærede, at maskinen havde været i stadig brug i flere måneder, og han havde aldrig en eneste gang set den slå fejl.

Et medlem udtalte den mening, at den var overordentlig net og sirlig. Han ønskede at vide, om den ikke var udsat for ved et eller andet tilfælde at komme i uorden? Mr. Jobba sagde, at hele

maskinen ganske vist var udsat for at blive sprængt i luften, men det var også dens eneste fejl.

Professor Nogo ankom fra den anatomiske afdeling for at forevise en model til en sikkerhedsredningsstige, som kunne anbringes til enhver tid på mindre end en halv time, og ved hjælp af hvilken de yngste eller svageste personer (når de lykkeligt havde modstået flammernes fremskriden, indtil den var rigtigt i orden) kunne blive reddet, hvis de blot holdt sig balancerende nogle få minutter på karmen af deres sovekammervindue og nåede ud på stigen uden at falde ned på gaden. Professoren forsikrede, at antallet af drenge, som var blevet frelst midt om dagen ved denne maskine fra huse, som der ikke var ild i, næsten var utroligt. Ikke en eneste ildebrand havde fundet sted i hele London i mange måneder, hvor denne redningsstige ikke var blevet bragt til straks den påfølgende dag og sat i virksomhed for en hel forsamling tilskuere.

Præsidenten spurgte, om der i presserende nødstilfælde ikke var nogen vanskelighed ved at finde ud, hvad der var øverst og hvad der var nederst på maskinen.

Professor Nogo forklarede, at naturligvis kunne man ikke vente, at den skulle virke akkurat lige så godt, når der var ild, som når der ingen ild var; men i første tilfælde troede han, at den ville være til lige så megen nytte, hvad enten det øverste vendte op eller ned.

Med den sidste afdeling slutter vor korrespondent sin overordentligt velskrevne og tro rapport, som aldrig vil ophøre at geråde ham til ære for hans videnskabelige talent og os for vor foretagelsesånd. Det er overflødigt at kaste et tilbageblik på

de emner, som er blevet drøftet; på den måde, hvorpå de er blevet undersøgt, på de store sandheder, som de har bragt for dagen. De tilhører nu verden, og vi overlader det til den at læse, overveje og drage sig dem til nytte.

Mødestedet for næste år har været underkastet drøftelse og er omsider blevet bestemt, idet der er blevet taget hensyn til, og indhentet oplysninger om godheden af dets vine, dets forsyning med spisevarer, dets indbygges gæstfrihed og beskaffenheden af dets hoteller. Vi håber, vor korrespondent igen må være nærværende ved dette næste møde, og at det engang endnu må falde i vor lod at forelægge hans meddelelser for verden. Indtil den tid kommer, er vi blevet formået til at tillade, at dette nummer af vort *Blandede Tidsskrift* [Note 24](#) forhandles enkeltvis til publikum eller i større partier til handlende, uden nogen forhøjelse i vor sædvanlige pris.

Vi har kun at tilføje, at udvalgene nu er brudt op, og at Mudfog atter er kommet i sine gamle, rolige folder – at professorer og medlemmer har været til baller, soireer, aftensgilder og store gensidige komplimentationer, og omsider er skiltes ad til deres forskellige hjem – hvorhen alle gode ønsker og glæder ledsage dem indtil næste år!

Undertegnet: Boz.

Fuldstændig beretning om det andet møde i 'Mudfog-Samfundet til alle mulige tings fremme'

I oktober måned indlagde vi os udødelig ære ved, med uhyre bekostning og med anstrengelser, der er enestående i tidsskrift-litteraturens historie, at levere et referat af forhandlingerne i Mudfog-Samfundet til alle mulige Tings Fremme, som i den måned holdt sit første store halvårlige møde til hele kongerigets forbavselse og fryd. Vi bebudede i slutningen af hin vidunderlige og højst mærkelige beretning, at når samfundets andet møde fandt sted, skulle man igen finde os på vor post for at forny vore gigantiske og energiske bestræbelser, og atter få verden til at genlyde af lovtaler over den nøjagtighed, tilforladelighed, umådelige overlegenhed og uhyre mærkværdighed, som karakteriserer vort referat af dets forhandlinger. For at indfri dette løfte, afsendte vi pr. damper til Oldcastle (på hvilket sted dette andet møde i Samfundet holdtes den 20. dennes) den samme overmenneskeligt begavede person, som leverede den forrige rapport, og som – udrustet af naturen med glimrende evner og forsynet af os med en skare medarbejdere, der næsten ikke står tilbage for ham selv – har fremsendt en række af breve, som i henseende til skildringernes troskab, sprogets kraft, tankens ild, udtrykkets formfuldendthed og stoffets vigtighed ikke har lige i nogen tidsalders eller noget lands brev-litteratur. Vi gengiver denne mands korrespondance i dens helhed og i den orden, hvori den nåede vort kontor.

Da jeg aftes forlod New Burlington Street i droske nummer fire tusinde to hundrede og femogfirs, var jeg betaget af følelser, der var lige så nye for mig, som de var trykkende. Tanken om vigtigheden af det hverv, jeg havde påtaget mig, bevidstheden om, at jeg var i færd med at forlade London, hvad der var endnu mærkeligere, på vejen til et andet sted, en følelse af forladthed og en fornemmelse af at blive skumplet omkring, forvirrede fuldstændigt mine tanker og gjorde mig endog en tid lang ufølsom for min vadsæks og mit hattefutterals nærværelse. Jeg skal evigt føle mig taknemmelig overfor kusken på en Blackwall-omnibus, som ved at støde stangen på sit køretøj gennem droskens smalle dør, vækkede mig af en forvirret blanding af fantasier, som er aldeles ubeskrivelige. Men af sådanne materialer er vor ufuldkomne natur dannet!

Det glæder mig at kunne sige, at jeg er den første passager ombord, og således vil være i stand til at give Dem en beretning om alt, hvad der hændes i den orden, hvori det forefalder. Skorstenen ryger stærkt og mandskabet lige så; og kaptajnen, har jeg ladet mig sige, er meget fuld oppe i et lille hus på dækket, som har en vis lighed med et stort bomhus. Efter alt, hvad jeg hører, skulle jeg næsten tro, at han har dampen oppe.

De vil let kunne slutte Dem til, med hvilke følelser jeg just har gjort den opdagelse, at min køje er i samme lukaf som de, der er bestilt af professor Woodensconce, mr. Slug og professor Grime [Note 25](#). Professor Woodensconce har taget hylden over mig, og mr. Slug og professor Grime de to hylder lige overfor. Deres bagage er allerede ankommet. På mr. Slugs seng ligger der et langt tinrør, omtrent tre tommer i diameter, omhyggeligt

lukket i begge ender. Hvad kan det indeholde? Uden tvivl et eller andet mærkeligt instrument af en ny konstruktion.

Ti minutter over ni.

Der er endnu ikke ankommet nogen, og jeg har heller ikke opsnuset noget særligt nyt, undtagen adskillige stykker oksekød og lammekød, hvoraf jeg slutter, at der er sørget for en god solid middag til i morgen. Der er en ejendommelig lugt nedenunder, som i begyndelsen gjorde mig lidt ilde til mode; men da hovmesteren siger, at den altid er der og aldrig går bort, er jeg igen fuldstændig i mit es. Jeg hører af denne mand, at de forskellige afdelinger vil blive fordelt i *Den sorte Dreng og Mavepinen* samt *Støvleknægten og Ansigtet*. Dersom denne efterretning er sand (og jeg har ingen grund til at tvivle om det), vil Deres læsere heraf uddrage sådanne slutninger, som deres forskellige anskuelser måtte lede dem til.

Jeg nedskriver disse bemærkninger, således som de falder mig ind, eller som kendsgerningerne kommer til min kundskab, for at mine første indtryk ikke skal tabe noget af deres oprindelige friskhed. Jeg afsender dem i små pakker, efterhånden som lejligheden tilbyder sig.

Halv ti.

En mørk genstand er lige kommet til syne på værftet. Jeg tror, det er en rejsevogn.

Kvart i ti.

Nej, det er det ikke.

Passagererne strømmer til hvert øjeblik. Fire fyldte omnibusser er lige ankommet på værftet, og alt er travlhed og virksomhed. Larmen og forvirringen er meget stor. Der er dækket bord i kahytterne, og hovmesteren er i begreb med at anbringe blå tallerkener fulde af ostehumpler lige langt fra hinanden, langs ned ad bordenes midte. Han taber adskillige humpler; men da han er vant til det, samler han dem op igen med stor behændighed, og efter at have tørret dem af med sit ærme, kaster han dem igen ned på tallerkenerne. Han er en ung mand med et særdeles vindende ydre – enten snavset eller også mulat; men jeg tror det første.

En interessant, gammel herre, som ankom til værftet i en omnibus, har lige været heftigt oppe at skændes med dragerne og vakler henimod skibet med en stor kuffert i hænderne. Jeg håber og ønsker, at han må nå det i god behold; men brættet, som han må passere, er smalt og glat. Var det et plask? Du gode Gud!

Jeg er lige kommet ned fra dækket igen. Kufferten står på den yderste rand af værftet; men den gamle herre er intetsteds at se. Opsynsmanden er ikke vis på, om han dumpede i eller ej, men lover at fiske efter ham lige straks i morgen tidlig. Gid hans menneskekærlige bestræbelser må krones med held!

"Professor Nogo er i dette øjeblik ankommet med sin nathue på under hatten. Han har bestilt et glas kold cognac og vand samt en hård biskuit og en spyttekumme og er gået lige i seng. Hvad kan dette betyde?

De tre andre videnskabsmænd, som jeg allerede har hentydet til, er kommet ombord og har alle prøvet deres senge, med

undtagelse af professor Woodensconce, som skal sove i en af de øverste og ikke kan komme ind i den. Mr. Slug, som sover i den anden overkøje, kan ikke komme ud af sin, og skal have sin aftensmad rakt op til sig af en dreng. Jeg har haft den ære at forestille mig selv for disse herrer, og vi har venskabeligt arrangeret, i hvad orden vi skal gå til ro; hvilket det er nødvendigt at blive enige om, fordi der, skønt kahytten er meget komfortabel, ikke er plads til, at mere end én person kan være ude af sengen på en gang, og selv han må tage sine støvler af i gangen.

Som jeg formodede, var ostehumplerne serveret til passagerernes aftensmad og er nu i færd med at blive fortæret. Deres læsere ville blive overraskede ved at høre, at professor Woodensconce har afholdt sig fra ost i otte år, skønt han nyder smør i betydelige mængder. Professor Grime, der har mistet flere tænder, er, som jeg bemærker, ikke i stand til at spise sine skorper uden i forvejen at opbløde dem i sin afproppede porter. Hvor interessante er ikke disse ejendommeligheder!

Halv tolv.

Med en gemytlighed, som henrykte os alle, er professorerne Woodensconce og Grime blevet enige om at spille plat og krone om en flaske afbrændt portvin. Der har været debat om, hvorvidt betalingen skulle afgøres af det første kast eller det bedste af tre. Omsider har man bestemt sig til den sidste måde. Inderligt ønsker jeg, at begge herrerne kunne vinde; man da det er umuligt, tilstår jeg (jeg taler som individ og kompromitterer hverken Dem eller Deres læsere ved dette følelsesudbrud), at jeg personlig er på professor Woodensconces parti. Jeg har sat et beløb af atten pence ind på denne herre.

Tyve minutter i tolv.

Professor Grime er kommet til at kaste sin halve krone ud af et af kahytstvinduerne, og det er blevet arrangeret, at hovmesteren skal kaste for ham. På begge sider tilbydes der væddemål om, hvad det skal blive; men der er ingen, der vil gå ind på dem.

Professor Woodensconce har lige råbt "plat"; men da mønten har gemt sig i en bjælke, er den lang tid om at komme op igen. Dette ene øjeblikks interesse og spænding overgår enhver forestilling.

Klokken tolv.

Den afbrændte portvin damper på bordet foran mig, og professor Grime har vundet. Plat og krone er et spil, der beror på et lykketræf; men under alle omstændigheder, hvad enten man ser hen til offentlig eller privat karakter, åndelig begavelse eller videnskabelig dannelse, kan jeg ikke lade være at udtale det som min mening, at professor Woodensconce *burde* være gået af med sejren. Der er en hoveren ved professor Grime, som jeg er bange for ikke lader sig forene med sand storhed.

Kvart over tolv.

Professor Grime vedbliver at hovere og at prale af sin sejr i ikke synderligt mådeholdne udtryk, idet han bemærker, at han altid vinder, og at han i forvejen vidste, at det ville blive et "hoved" [Note 26](#), foruden en hel mængde andre bemærkninger af en lignende natur. Denne herre har dog vel ikke i den grad mistet al sømmeligheds og velanstændigheds følelse, at han ikke skulle føle og kende professor Woodensconces overlegenhed? Er professor Grime fra forstanden? Eller ønsker han med rene ord at blive mindet om sin sande stilling i

samfundet og sine evners og kundskabers rette begrænsning? Professor Grime vil gøre vel i at skrive sig dette bag øret.

Klokken et.

Jeg skriver på sengen. Den lille kahyt er oplyst af det svage skær fra en flimrende lampe, der hænger i loftet; professor Grime ligger på hylden overfor lige på ryggen, med munden vidt åben. Scenen er ubeskriveligt højtidelig. Strømmens rislen, støjen af matrosernes fødder ovenover, de grove stemmer på floden, hundene på kysten, passagerernes snorken og en stadig knagen i hver planke i skibet er de eneste lyde, som når mit øre. På disse undtagelser nær er alt den dybeste stilhed.

Min nysgerrighed er i løbet af det sidste minut blevet meget stærkt pirret. Mr. Slug, som ligger over professor Grime, har forsigtigt trukket gardinerne til side fra sin køje, og efter at have kikket ængsteligt ud, ligesom for at overbevise sig om, at hans kammerater sover, har han taget tinrøret, som jeg før talte om, op og betragtet det med stor interesse. Hvilken sjælden mekanisk indretning kan der dog gemmes i det mystiske futteral? Det er åbenbart en dyb hemmelighed for alle.

Kvart over ét.

Mr. Slugs adfærd bliver mere og mere mystisk. Han har skruet enden af røret, og fornyer nu sine iagttagelser med hensyn til sine kammerater, åbenbart for at forvise sig om, at han er aldeles ubemærket. Det er klart, at han står på nippet til at foretage et storartet eksperiment. Gud give, det ikke må være noget farligt; men videnskabens interesser må fremmes, og jeg er belavet på det værste.

Fem minutter senere.

Han har fremtaget en stor saks og trukket en rulle af et eller andet stof, ikke uligt pergament at se til, ud af tinfutteralet. Eksperimentet er i begreb med at begynde. Jeg må anstrenge mine øjne til det yderste for at følge med i de allerringeste detaljer.

Tyve minutter i to.

Jeg er endelig blevet sat i stand til at forvisse mig om, at tinrøret indeholder nogle få alen af et eller andet berømt plaster, der – som jeg kan se, når jeg betragter sedlen på samme opmærksomt gennem mit øjeglasse – anbefales som et middel mod søsyge. Mr. Slug har klippet det i små strimler og er nu i færd med at hæfte det på sig overalt.

Klokken tre.

Akkurat for et kvarter siden lettede vi anker og maskineriet blev pludselig sat i gang med en så forfærdelig støj, at professor Woodensconce (som var steget op til sin køje ved hjælp af et stillads af vadsække, opstillede af ham selv efter geometriske principper) styrtede lige på hovedet ned fra sin hylde, og da at han efter sin frygtelige forskrækkelse var kommet på benene igen i en lynende fart, løb han som en vild ind i damernes kahyt under det indtryk, at vi var i begreb med at synke, og udstødte råb om hjælp. Jeg har ladet mig sige, at den scene, som påfulgte, trodser al beskrivelse. Der var et hundrede og syvogfyrre damer i deres respektive køjer på den tid.

Mr. Slug har bemærket, som et nyt bevis på den overordentligt sindrige indretning af dampmaskinen, anvendt i søfartens tjeneste, at i hvilken del af skibet en passagers køje

end er beliggende, synes maskineriet altid at være lige under hovedpuden. Han agter at forelægge denne særdeles smukke, om end simple opdagelse for samfundet.

Halv fire.

Vi er endnu i smult vande; det vil sige i så smult vande, som et dampskib nogensinde kan være i; for, som professor Woodensconce (der lige er vågnet) lærd bemærker, en anden meget sindrig indretning ved en damper er, at den altid fører et lille uvejr med sig. De kan næppe fatte, hvor nervepirrende skibets stødvise rysten bliver i længden. Det er ligefrem en vanskelig sag at falde i søvn.

Fredag eftermiddag klokken seks.

Det gør mig ondt at måtte meddele Dem, at mr. Slugs plaster har vist sig at være til ingen nytte. Han er i stor vande, men har desuagtet yderligere anbragt adskillige store stykker.

Hvor rørende er ikke denne overordentlige kærlighed til videnskaben og higen efter at samle kundskaber under de største prøvelser!

Vi var overordentlig glade i morges, og frokosten havde den mest animerede karakter. Intet ubehageligt hændtes før middag, med undtagelse af, at doktor Foxeys [Note 27](#). brune silkeparaply og hvide hat blev indviklet i maskineriet, mens han var i begreb med at forklare dampmaskinens indretning for en kreds af damer. Jeg er bange for, at den brune suppe [Note 28](#). til middag var ufornuftig. En stor mængde passagerer trak sig tilbage næsten umiddelbart derefter.

Halv syv.

Jeg ligger igen i sengen. Noget så hjerteskræende som mr. Slugs lidelser har det endnu aldrig været min lod at være vidne til.

Klokken syv.

Et bud er lige kommet ned for at hente et rent lommetørklæde fra professor Woodensconces vadsæk, da denne ulykkelige herre er aldeles ude af stand til at forlade dækket og stadig bønfalder om at blive kastet overbord. Af dette bud hører jeg, at professor Nogo, skønt han befinder sig i en fuldstændig afkræftelsestilstand, svagt klynger sig til den hårde biskuit, kold cognac og vand, i den tanke, at de endnu skal bringe ham på benene. Sådan er åndens sejr over materien.

Professor Grime ligger i sengen og befinder sig, så vidt man kan se, fuldkommen vel; men han vil ikke holde op med at spise, og det er modbydeligt at se ham. Har denne herre ingen medfølelse med sine medmenneskers lidelser? Hvis han har, efter hvilket princip kan han da råbe på lammekoteletter – og smile.

Den sorte dreng og Mavepinen.

Oldcastle, lørdag middag.

Det vil glæde Dem at erfare, at jeg omsider er ankommet hertil i god behold. Byen er aldeles overfyldt, og alle privat-logier og hoteller er fulde af lærde af begge køn. Den enorme samling af intelligens, som man træffer i enhver gade, er i allerhøjeste grad overvældende.

Til trods for den vrimmel af mennesker, der er her, har jeg været heldig nok til at finde et meget komfortabelt opholdssted på meget rimelige vilkår, idet jeg har sikret mig en sofa på en

anden etages gang for én guinea pr. nat, hvilket indbefatter tilladelse til at tage mine måltider i skænkestuen, på den betingelse, at jeg spadserer omkring på gaden til alle andre tider for at gøre plads for andre herrer, der er stillet på samme måde. Jeg har været rundt i de udbygninger som skal anvendes til modtagelsen af de forskellige afdelinger både her og i *Støvleknægten og Ansigtet*, og jeg er meget fornøjet med arrangementerne. Intet kan overgå den friskhed, der er udbredt over savsmuldet, hvormed gulvene er bestrøede. Bænkene er af uhøvlet fyrretræ, og totalindtrykket er, som De vel kan forestille Dem, overordentlig skønt.

Halv ti.

De tilrejsende ankommer i sådanne mængder og så hurtigt efter hinanden, at man bliver helt fortunlet. I løbet af de sidste ti minutter er en diligence kørt frem for døren, fyldt indvendig og udvendig med fremragende størrelser, hvoriblandt mr. Muddlebranes [Note 29](#), mr. Drawley, professor Muff, mr. X. Misty, mr. X. X. Misty, mr. Purblind, professor Rummum, den højvelbårne og velærværdige mr. Long Eers, professor John Ketch, sir William Joltered, doktor Buffer, mr. Smith (fra London), mr. Brown (fra Edinburgh), sir Hookham Snivey, og professor Pumpkinskull. De ti sidstnævnte herrer var våde til skindet og så overordentlig intelligente ud.

Søndag klokken to eftermiddag.

Den højvelbårne og velærværdige mr. Long Eers, ledsaget af sir William Joltered, spadserede og kørte i morges. De udførte den første af disse bedrifter i støvler og den sidste i en lejet gig. Dette har naturligvis givet anledning til megen omtale.

Jeg har lige bragt i erfaring, at en sammenkomst har fundet sted i *Støvleknægten og Ansigtet* mellem Sowster [Note 30](#), den virksomme og intelligente retsbetjent her på pladsen, og professor Pumpkinskull, der, som det uden tvivl vil være Deres læsere bekendt, er et indflydelsesrigt medlem af Samfundsrådet. Jeg undlader at meddele nogen af de rygter, som denne meget besynderlige fremgangsmåde har givet anledning til, indtil jeg har set Sowster og søgt at få sandheden ud af ham.

Halv syv.

Jeg lejede en æselchaise, kort efter at jeg havde skrevet ovenstående, og begav mig i rask trav i retning af Sowsters bopæl, passerede på vejen gennem en smuk landlig egn med røde teglstensbygninger på begge sider, og standsede på markedspladsen for at tage det sted i øjesyn, hvor mr. Kwakleys [Note 31](#) hat i går blæste af. Det er et ujævnt stykke brolægning, men der er rigtignok ikke noget ved dets udseende, som skulle lede én til at formode, at nogen sådan begivenhed for nylig havde fundet sted der. Fra dette punkt begav jeg mig, efter at have passeret gasværket og talgsmelteriet, til et stræde, der var blevet mig udpeget som det sted, hvor retsbetjenten boede; og inden jeg havde kørt en halv snes alen videre, var jeg så heldig at træffe Sowster selv, der kom gående hen imod mig.

Sowster er en fed mand med en fyldigere udvikling af den særegne ansigtsformation, som i daglig tale benævnes en dobbelt hage, end jeg erindrer nogensinde at have set før. Han har også en meget rød næse, som han siger skriver sig fra den vane, som han har, at stå tidligt op – så rød faktisk, at hvis jeg ikke havde denne forklaring, ville jeg have troet, at den var

kommet af, at han engang imellem tog sig en tår over tørsten. Han meddelte mig, at han ikke anså sig for berettiget til at fortælle, hvad der var foregået mellem ham og professor Pumpkinskull, men han havde ikke noget imod at sige, at det stod i forbindelse med en sag, der angik politianordningerne, og tilføjede med særligt eftertryk: "Sikke tider, vi lever i."

De kan nok tænke Dem, at denne efterretning satte mig i stor forundring, som ikke var fri for at være blandet med bekymring, og at jeg ikke spildte et øjeblik, førend jeg gjorde professor Pumpkinskull min opvartning og underrettede ham om hensigten med mit besøg. Professoren, som – det må jeg sige – optrådte med den yderste høflighed, tilstod åbent efter et par minutters betænkning (jeg fremhæver dette sted med fede bogstaver), **at han havde opfordret Sowster til at møde på mandag morgen ved Støvleknægten og Ansigtet for at holde drengene borte; og at han endvidere havde anmodet om, at underretsbetjenten måtte blive posteret ved Den sorte Dreng og Mavepinen i samme øjemed!**

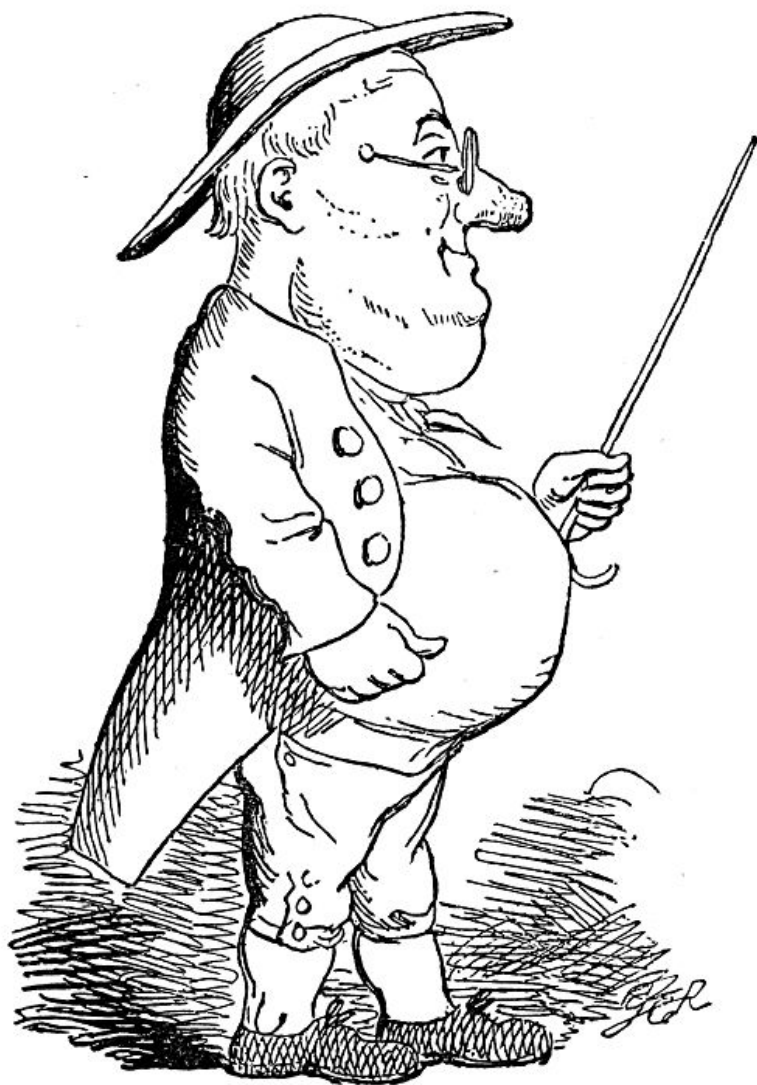
Nu overlader jeg denne ukonstituelle fremgangsmåde til Deres bedømmelse og Deres læsers overvejelse. Jeg har aldrig hørt, at en retsbetjent udenfor kirkens, kirkegårdens eller arbejds husets enemærker, og uden at handle efter en udtrykkelig ordre fra samtlige kirkeværger og fattigforstandere til at fuldbyrde loven overfor folk, som falder sognet til byrde, eller andre forbrydelser, har nogen som helst lovlig myndighed over den opvoksende ungdom her i landet. Jeg har heller ikke før vidst, at en retsbetjent kan blive udkommanderet af nogen civilperson til at udøve et herredømme og despoti over Britanniens drenge, eller at en retsbetjent kan få tilladelse af

kommissærerne for fattiglovs-anordningerne til at opslide sålerne og hælene på deres støvler for at gøre ulovlige indgreb i folks frihed, når de ikke er overbeviste om at være fattige eller på anden måde strafskyldige. Aldrig har jeg endnu hørt, at en retsbetjent har magt til at afspærre dronningens alfarvej efter sit eget godtbefindende, eller at gaden i hele sin bredde ikke er fri og åben for enhver levende mand, dreng eller kvinde, lige til husenes mure – jeg er lige glad, om det så er *Sorte Dreng* og *Mavepiner* eller *Støvleknægte* og *Ansigter*.

Klokken ni.

Jeg har fået en kunstner her i byen til at udføre en tro skitse af tyrannen Sowster, som De, siden han har erhvervet sig denne uhyggelige berømmelse, uden tvivl vil ønske at få stukket i kobber for at bortgive et aftryk med hvert eksemplar af Deres næste nummer. Jeg vedlægger den. Underretsbetjenten har samtykket i at skrive hans levned, men det skal være strengt anonymt.

Det medfølgende billede er selvfølgelig taget efter naturen og fuldendt i enhver henseende. Selv om jeg havde været fuldstændig uvidende om mandens virkelige karakter, og det var blevet forelagt mig uden nogen bemærkning, ville jeg ufrivilligt have gyst. Der er et udtryk af indgroet ondskabsfuldhed i ansigtstrækkene og en blodtørstig rovbegærlighed i uhyrets øje, som indgyder rædsel og modbydelighed. Hele hans udseende bugner af grusomhed, og hans mave er ikke mindre betegnende for hans djævelske tilbøjeligheder.

The Tyrant Sowster.

Mandag.

Den store dag er endelig oprunden. Jeg har hverken øjne og ører eller pen, blæk og papir for andet end de vidunderlige

forhandlinger, som har bedøvet mine sanser. Lad mig opbyde hele min energi og tage fat på beretningen.

AFDELING A

—

ZOOLOGI OG BOTANIK

DAGLIGSTUEN TIL GADEN,
DEN SORTE DRENG OG MAVEPINEN.

Præsident: Sir William Joltered.

Vicepræsidenter:

Mr. Muddlebrane og mr. Drawley.

Mr. X. X. Misty meddelte nogle bemærkninger om de dansende bjørnes forsvinden fra Londons gader med betragtninger over udstillingen af abekatte i forbindelse med lirekasser. Forfatteren havde med en følelse af den dybeste smerte og beklagelse bemærket, at der for nogle år siden var foregået en pludselig og uforklarlig forandring i publikums smag med hensyn til omrejsende bjørne, som, fordi de ikke blev understøttet af befolkningen, gradvis forsvandt en efter en fra hovedstadens gader, indtil der ikke var en eneste tilbage, som kunne vække sans for naturhistorie i de fattiges og udannedes hjerter. Én bjørn – et brunt og forpjusket dyr – havde ganske vist drevet omkring på sine gamle tilholdssteder, skuepladsen for dens fordums triumfer, med et udtæret og nedslået ansigt og svage lemmer, og havde søgt at håndtere sin pigstav til mængdens fornøjelse; men sult og en fuldstændig mangel på tilbørlig belønning for dens dygtighed havde til sidst drevet den af marken, og det var kun alt for sandsynligt, at den var faldet

som et offer for den voksende smag for fedt. Det gjorde ham ondt at tilføje, at en lignende og ikke mindre beklagelig forandring havde fundet sted med hensyn til abekattene. Disse morsomme dyr havde tidligere næsten været lige så talrige som de lirekasser, oven på hvilke de plejede at sidde; idet forholdet nemlig, (som det fremgik af den parlamentariske statistik) i året 1829 var som én abekat til tre lirekasser. På grund af den forandrede smag med hensyn til musikalske instrumenter og indførelsen efter en større målestok af smalle spilledåser i stedet for lirekasser, som ikke lod abekattene have noget at sidde på, var denne kilde til offentlighedens fornøjelse fuldstændigt udtørret. Da han anså det for en sag af den yderste vigtighed i forbindelse med folkeoplysningen, at folket ikke skulle gå glip af sådanne lejligheder til at gøre sig bekendt med to højst interessante dyrearters sæder og skikke, henstillede forfatteren, at der øjeblikkelig skulle træffes foranstaltninger til genindførelsen af disse behagelige og virkelig dannende fornøjelser.

Præsidenten spurgte, på hvad måde det ærede medlem mente at kunne opnå dette højst prisværdige formål?

Forfatteren henstillede, at det kunne ordnes på den mest fuldstændige og tilfredsstillende måde, dersom Hendes Majestæts regering ville sørge for, at et sådant antal bjørne, som ville sætte hvert kvarter af byen i stand til at blive besøgt – for eksempel af tre bjørne om ugen i det mindste, blev bragt over til England og underholdt på offentlighedens bekostning og for offentlighedens fornøjelse. Der behøvede slet ikke at være nogen vanskelighed ved at sørge for et passende sted til modtagelsen af disse dyr, da en rummelig bjørnegård kunne

blive opført i den umiddelbare nærhed af begge parlamentshusene, hvilket åbenbart var det mest passende og naturlige sted for et sådant etablissement.

Professor Mull tvivlede meget stærkt om, at der ved de midler, som det ærede medlem med så stor dygtighed havde udpeget, kunne udbredes rigtige forestillinger om naturhistorien. Tværtimod, han troede, at de havde hjulpet til at udsprede meget urigtige og ufuldkomne begreber om sagen. Han talte efter personlige iagttagelser og personlig erfaring, når han sagde, at mange børn med store evner i og for den periode, som den ærede taler havde hentydet til, havde ladet sig forlede til at tro, efter hvad de så på gaden, at alle abekatte var født med røde frakker og pailletter, og at deres hatte og fjer også var medfødte. Han ønskede at vide bestemt, om den ærede taler tilskrev den mangel på opmuntring, som bjørnene havde mødt, en tilbagegang i offentlighedens smag i den henseende, eller en mangel på dygtighed fra bjørnenes side?

Mr. X. X. Misty svarede, at han ikke kunne tro andet, end at der måtte være en stor mængde ledigt talent blandt bjørnene og abekattene i almindelighed, som af mangel på tilbørlig opmuntring adspredtes i andre retninger.

Professor Pumpkinskull ønskede at gribe denne lejlighed til at henlede afdelingens opmærksomhed på et højst vigtigt og alvorligt punkt. Forfatteren til den nyligt oplæste afhandling havde hentydet til den fremherskende smag for bjørnefedt som et middel til at fremme hårvæksten, der uden tvivl havde grebet om sig i en meget stærk og (som det forekom ham) meget foruroligende grad. Ingen af de herrer, som var til stede i denne afdeling, kunne fragå at være vidende om den kendsgerning, at

nutidens ungdom ved deres opførsel på gaden og på alle offentlige forsamlingssteder, røbede en betydelig mangel på det galanteri og den kavalmæssige følelse, som i mere uvidende tider havde være anset for passende. Han ønskede at vide, om det kunne være muligt, at en stadig udvortes anvendelse af bjørnefedt hos de unge lapse umærkeligt havde bibragt disse ulykkelige personer noget af bjørnens natur og tilbøjeligheder. Han gyste, idet han henkastede denne bemærkning; men dersom denne teori efter nærmere undersøgelse skulle vise sig at være velbegrundet, ville den straks forklare en hel del ubehagelige excentriciteter i deres opførsel, som uden en sådan forklaring var aldeles uforklarlige.

Præsidenten komplementerede højlgt den lærde herre i anledning af hans overordentligt værdifulde vink, som gjorde det dybeste indtryk på forsamlingen; og han bemærkede, at for ikke længere end en uge siden havde han set nogle unge herrer i teatret stirre på en loge med damer med en frygtelig glubskhed, som intet uden indflydelsen af en eller anden dyrisk attrå på nogen måde kunne forklare. Det var forfærdeligt at tænke på, at vor ungdom var så godt på vej til at forvandles til en generation af bjørne.

Efter et udbrud af videnskabelig begejstring vedtoges det, at dette vigtige spørgsmål øjeblikkeligt skulle forelægges rådet til overvejelse.

Præsidenten ønskede at vide, om nogen af herrerne kunne meddele afdelingen, hvad der var blevet af de dansende hunde?

Et medlem svarede efter nogen betænkning, at dagen efter at de tre gadesangere af en forhenværende meget nidkær politiembedsmand i hovedstaden var blevet sat i fængsel som

forbrydere, havde hundene opgivet deres kunstnerkald, og spredt sig over forskellige kvarterer af byen for at tjene deres brød ved mindre farlige midler. Han havde ladet sig sige, at siden den tid havde de ernæret sig ved at ligge på lur efter og udplyndre blinde mænds puddelhunde.

Mr. Flummery [Note 32\)](#) foreviste et stykke træ, der gjorde fordring på at være en virkelig levning af det ædle træ, der var bekendt for naturforskerne som "Shakespeare Træet", der havde slået rod i ethvert land og klima, og samlet menneskeslægtens store familie under skyggen af sine brede, grønne grene. Den lærde herre bemærkede, at træstumpen utvivlsomt havde været benævnt med andre navne i sin tid; men at den var blevet ham udpeget af en gammel dame i Warwickshire, hvor det store træ havde stået, som en levning af det ægte Shakespeare-træ, under hvilket navn han tillod sig at præsentere den for sine landsmænd.

Præsidenten ønskede at vide, hvilken nærmere definition den ærede herre kunne give af denne kuriositet.

Mr. Flummery udtalte, at det efter hans mening ubetinget var et stykke træ.

AFDELING B.

—

FOREVISNING AF MODELLER, OG MEKANISK VIDENSKAB.

DEN STORE SAL,
STØVLEKNÆGTEN OG ANSIGTET

Præsident: Mr. Mallett.

Vicepræsidenter:

De herrer Leaver og Scroo [Note 33](#)).

Mr. Crinkles [Note 34](#)) foreviste en særdeles smuk og fin maskine, kun lidt større end en almindelig snustobaksdåse, fabrikeret helt og holdent af ham selv, og lavet udelukkende af stål [Note 35](#)), ved hjælp af hvilken man kunne udføre flere lommetyverier på én time end ved den nuværende langsomme, kedelige fremgangsmåde på fireogtyve. Opfinderen bemærkede, at den var blevet bragt i praktisk anvendelse i Fleet Street, Strand og andre hovedgader, og at man ikke en eneste gang havde set den slå fejl.

Efter et ganske lille ophold, fremkaldt ved, at de forskellige medlemmer i afdelingen knappede deres lommer til, tog præsidenten opfindelsen nøje i øjesyn og erklærede, at han aldrig havde set en maskine af en smukkere og mere fuldendt konstruktion. Ville opfinderen være så god at meddele afdelingen, om han havde gjort nogen skridt, og i så tilfælde hvilke, for at bringe den i almindelig anvendelse?

Mr. Crinkles erklærede, at efter at have stødt på nogle foreløbige vanskeligheder var det lykkedes ham at komme i berøring med mr. Fogle Hunter [Note 36](#)) og andre herrer, der stod

i forbindelse med de fine gavtyve, som havde tildelt opfindelsen den allerhøjeste og mest ubetingede anerkendelse. Han beklagede imidlertid, at disse fremragende fagmænd i forening med en herre ved navn "Tommy med Vridbor-øjet" og andre underordnede medlemmer af faget, som han sagdes at repræsentere, på det allerbestemteste satte sig imod, at den blev bragt i almindelig anvendelse, af den grund, at den ville have den uundgåelige virkning, næsten fuldstændigt af fortrænge alt håndarbejde og berøve en stor mængde højst respektable personer deres erhverv.

Præsidenten håbede, at slige naragtige indvendinger ikke ville få lov til at stå i vejen for en så stor offentlig forbedring.

Mr. Crinkles håbede det samme; men han var bange for, at dersom de herrer fine gavtyve fremturede i deres modstand, kunne der ikke gøres noget.

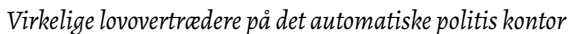
Professor Grime henstillede, at i så tilfælde ville Hendes Majestæts regering sikkert kunne bevæges til at tage sig af sagen.

Mr. Crinkles bemærkede, at dersom han fandt, at modstanden var uovervindelig, ville han henvende sig til Parlamentet, som han mente ikke kunne undlade at anerkende opfindelsens nytte.

Præsidenten bemærkede, at indtil dato var Parlamentet ganske vist kommet meget godt ud af det uden den, men da de der drev deres forretning efter en meget stor målestok, nærede han ingen tvivl om, at de med glæde vil adoptere forbedringen. Hans eneste frygt var, at maskinen kunne blive slidt op ved stadig brug.

Mr. Coppernose [Note 37](#) henledte afdelingens opmærksomhed på et meget storartet og interessant forslag, belyst ved en uhyre masse modeller og fremsat med megen klarhed og anskuelighed i en afhandling betitlet: *Praktiske Vink med Hensyn til Nødvendigheden af at tilvejebringe en uskyldig og sund Adspredelse for de unge Adelsmænd i England*. Hans forslag gik ud på, at et stykke grund, ikke mindre end to mile lang og én mil bred, skulle købes af et nyt selskab, der skulle stadfæstes ifølge en parlamentsakt og omgives med en mur ikke mindre end tolv fod høj. Han foreslog, at det skulle anlægges med landeveje, bomme, broer, miniature-landsbyer og enhver genstand, som kunne bidrage til firspands-klubbernes bekvemmelighed og forherligelse, således at man med billighed måtte antage, at de ikke ville behøve at køre udenfor. Dette prægtige indelukke ville blive forsynet med udmærket rummelige og udstrakte stalde til afbenyttelse for dem af adelen og de højere stænder, som havde smag for staldvæsnet, og med restaurationslokaler udstyret i den kostbareste og skønneste stil. Det ville endvidere blive forsynet med hele gader af dørhammere og klokkehåndtag af ekstraordinær størrelse, således indrettede, at de med lethed kunne vrides af om natten og regelmæssigt skrues på igen hver dag af betjente, der var særligt ansatte til det. Der skulle også være gaslygter af rigtigt glas, som kunne slås i stykker for en forholdsvis ringe udgift pr. dusin, og en bredt og smukt fortov, hvor fornemme herrer kunne køre med deres kabrioletter, når de var oplagte til at gøre løjer, – og for rigtigt at kunne nyde denne idræt ville der blive anskaffet levende fodgængere fra arbejds huset for en meget ringe betaling pr. styk. Da stedet var indelukket og omhyggeligt afspærret for publikums

indtrængen, ville der ikke være noget i vejen for, at de besøgende herrer kunne afføre sig en hvilken som helst af deres påklædningsgenstande, som ansås for at være til hinder for en lystig spas, eller for at de kunne spadseres omkring uden nogen som helst påklædning, hvis de syntes bedre om det. Kort sagt der ville gives lejlighed til alle mulige adspredelser, som den allerfornemste person på nogen måde kunne ønske sig. Men da selv disse fordele ville være ufuldkomne, med mindre der på en eller anden måde var sørget for, at adelen og de højere klasser fik lejlighed til at lægge deres mandhaftighed for dagen, når de drog ud på eventyr efter middag, og da det muligvis havde sine ubehageligheder, ifald de var henvist til at prygle løs på hinanden, havde opfinderen henvendt sin opmærksomhed på at konstruere en helt ny politistyrke, udelukkende bestående af automatiske figurer, som det var lykkedes ham at lave med assistance af den opfindsomme signor Gagliardi i Windmill Street, Haymarket, med en sådan akkuratess, at en politibetjent, droskekusk eller gammel kone, der var lavet efter samme princip som de udstillede modeller, kunne spadseres omkring, indtil figuren blev slået til jorden, ligesom et virkeligt menneske; ja, oven i købet, når den blev overfaldet og banket af en seks-otte adelige eller fornemme herrer, og efter at den var slået omkuld, ville figuren give en hoben klagelyde fra sig, blandede med bonner om medlidenhed, og således gøre illusionen fuldstændig og nydelsen komplet. Men opfindelsen standsede ikke engang her; thi der ville blive opført politistationer med gode senge for adelige og fornemme herrer om natten, og om morgenen ville de begive sig til et rummeligt politikammer, hvor et pantomimisk forhør ville finde sted i

Professor Nogo ønskede at få oplysning om, hvor stor en politistyrke det fra først af var meningen at stille på benene.

Mr. Coppernose svarede, at det var meningen at begynde med syv divisioner politi, hver bestående af en snes mand og mærkede fra Litra A til G inclusive. Det var bestemmelsen, at ikke mere end halvdelen af dette antal skulle tages til aktiv tjeneste, og at resten skulle gemmes på hylder på politistationen, parate til at udkommanderes med et øjeblikks varsel.

Idet præsidenten tildelte den sindrige opfinder, som havde undfanget ideen, den højeste anerkendelse, tvivlede han dog om, at det automatiske politi ganske ville svare til hensigten. Han frygtede for, at adelige og fornemme herrer måske ville behøve den nervepirrende nydelse at tærskle levende personer.

Mr. Coppernose henstillede, at da det sædvanlige forhold i sådanne tilfælde var ti adelige eller fornemme herrer mod én politibetjent eller droskekusk, kunne det gøre meget lidt forskel, hvad nervepirringen angik, om politibetjenten eller droskekusken var et menneske eller en træblok. Den store fordel ville være, at om en politibetjent end fik alle sine lemmer slået af, ville han dog være i stand til at gøre tjeneste næste dag. Han kunne endog aflægge sin rapport den næste morgen med sit hoved i hånden, og aflægge den lige så godt.

Professor Muff: Vil De tillade mig, at spørge Dem, sir, af hvilke materialer det er hensigten at politiassessorernes hoveder skal bestå?

Mr. Coppernose: Poliitiassessorerne skal naturligvis have træhoveder, og de vil blive lavet af de sejeste og tykkeste materialer, som det er muligt at få fat på.

Professor Muff: Jeg er fuldkommen tilfreds. Det er en stor opfindelse.

Professor Nogo: Jeg har kun én indvending at gøre. Det forekommer mig, at politiassessorerne burde tale.

Mr. Coppernose havde ikke så snart hørt dette forslag, før han rørte ved en lille fjeder i hver af de to modeller af politiassessorer, som lå på bordet; en af figurerne begyndte straks med stor tungefærdighed at udbryde, at det gjorde ham ondt at se dannede mennesker i en sådan situation, og den anden at udtrykke sin frygt for, at politibetjenten var beruset.

Som med én røst erklærede afdelingen under bifaldråb, at opfindelsen var fuldendt, og præsidenten fjernede sig meget eksalteret med mr. Coppernose for at forelægge den for rådet. Ved hans tilbagekomst foreviste mr. Tickle [Note 38](#)) sine nyligt opfundne briller, som satte ejermænd i stand til at se genstande, der var meget langt borte, i overordentligt strålende farver og gjorde ham fuldstændigt blind for de ting, som lå lige for næsen af ham. Det var, sagde han, en højst værdifuld og nyttig opfindelse, der hvilede akkurat på samme princip som det menneskelige øje.

Præsidenten udbad sig nogen oplysning med hensyn til dette punkt. Han vidste ikke noget af, at det menneskelige øje udmærkede sig ved de ejendommeligheder, som den ærede herre havde talt om.

Mr. Tickle var ikke lidet forbavset over at høre dette, da præsidenten dog ikke kunne være uvidende om, at en stor mængde særdeles udmærkede personer og store statsmænd med det blotte øje kunne se de mest gruopvækkende rædsler på de vestindiske plantager, mens de ikke kunne opdage det

allerringeste i det indre af bomuldsfabrikkerne i Manchester. Han måtte dog også vide, med hvilken en skarp iagttagelsesevne de fleste mennesker kan opdage deres næstes fejl, og hvor fuldstændig blinde de var for deres egne. Hvis præsidenten i denne henseende var forskellig fra det store flertal af mennesker, var hans øjne mangelfulde, og det var for at hjælpe på hans syn, at disse øjelas var lavet.

Mr. Blank [Note 39](#) fremviste en model til en fashionabel nytårsgave, sammensat af kobberstik, guldblade og silkebind, og som dreves med mælk og vand alene.

"Mr. Prose [Note 40](#) erklærede, efter at have undersøgt maskinen, at den var så sindrigt sammensat, at han var fuldstændigt ude af stand til at opdage, hvorledes den i det hele taget virkede.

Mr. Blank: "Det er der ingen der kan, og det er netop det fine ved den."

AFDELING C.

—

ANATOMI OG MEDICIN.

SKÆNKESTUEN,

DEN SORTE DRENG OG MAVEPINEN

Præsident: Soemup [Note 41](#).

Vicepræsidenter:

De herrer Pessell og Mortair.

Dr. Grummidge underrettede afdelingen om et højst interessant tilfælde af monomani, og beskrev den behandlingsmåde, som han havde anvendt med fuldkomment

held. Patienten var en gift dame af middelklassen, som, efter at hun ved et aftenselskab havde set en anden dame med et helt perlesæt, pludselig blev grebet af lyst til at besidde en lignende prydelse, skønt hendes mands midler på ingen måde kunne tillade det nødvendige udlæg. Da hun fandt sit ønske utilfredsstillende, blev hun syg, og symptomerne blev snart så foruroligende, at han (dr. Grummidge) blev kaldt til. På dette tidspunkt var de fremtrædende tegn på sygdommen tungsindighed, en fuldstændig ulyst til at udføre huslige pligter, stor vrantenhed, og en overordentlig sløvhed, undtagen når talen faldt på perler, i hvilket tilfælde pulsen blev livligere, øjnene strålede, pupillerne udvidedes og efter forskellige usammenhængende udråb, brast patienten i en lidenskabelig gråd og udbrød, at der var ingen der brød sig om hende, og at hun ville ønske, hun var død. Da han fandt, at patientens appetit påvirkedes i andres nærværelse, begyndte han med at foreskrive fuldstændig afholdenhed fra alle stimulerende ting, og forbød al anden næring undtagen tynd havresuppe; derefter tog han tyve unzer blod, lagde et trækplaster bag hvert øre, et på brystet og et andet på ryggen, og efter at have gjort dette og givet hende fem gran colomel ind, lod han patienten have ro. Dagen efter var hun noget mat, men ubetinget bedre, og alle tegn på irritation var forsvundet. Den næste dag var hun endnu bedre og ligeså dagen efter. På den fjerde dag viste der sig tegn til, at nogle af de gamle symptomer ville komme tilbage; men ikke så snart havde de udviklet sig, før han gav hende en ny dosis colomel og efterlod streng ordre til at patientens hoved, med mindre der inden to timer indtrådte en afgjort forandring til det bedre, øjeblikkelig skulle rages lige indtil den sidste

krølle. Fra dette øjeblik af begyndte hun at komme sig, og på mindre end fireogtyve timer var hun fuldkommen helbredt. Hun røbede nu ikke den ringeste sindsbevægelse ved synet eller omtalen af perler eller nogen som helst andre smykker. Hun var glad og munter, og der var foregået en særdeles heldig forandring med hele hendes temperament og væsen.

Mr. Pipkin [Note 42](#)) (medlem af det kongelige kirurgiske samfund) læste en kort, men meget interessant meddelelse, hvori han søgte at bevise den ubetingede tro, som sir William Courtenay, også kaldet Thom, der for nylig blev skudt ved Canterbury, havde haft på den homøopatiske lære. Afdelingen ville erindre, at det var en af de homøopatiske læresætninger, at uendeligt små doser af enhver medicin, som ville fremkalde den sygdom, hvoraf patienten led, forudsat han var i rask tilstand, også ville helbrede den. Nu var det en mærkelig omstændighed, – som var blevet bevist ved vidneforhøret –, at den afdøde Thom holdt en kone til at følge sig omkring hele dagen med en spand vand, idet han forsikrede hende, at én dråbe (et rent homøopatisk middel, som afdelingen ville bemærke) anbragt på hans tunge efter døden, ville kalde ham til live igen. Hvad kunne man åbenbart slutte heraf? At Thom, som marcherede frem og tilbage i pilekrat og på andre sumpige steder, var betaget af en forudfølelse af, at han skulle drukne; i hvilket tilfælde det ikke kunne fejle, at han ville være blevet bragt til live igen efter sin egen forskrift, hvis hans instruktioner var blevet efterlevet. Som det nu gik, ville han øjeblikkelig være kommet sig, dersom denne kone eller en hvilken som helst anden person havde givet ham en uendeligt lille dosis bly og krudt, straks efter at han faldt. Men

ulykkeligvis besad vedkommende kone ikke evnen til at uddrage analogiske slutninger eller til at gennemføre et princip, og således var den ulykkelige mand faldet som et offer for bondestandens uvidenhed.

AFDELING D.

—

STATISTIK.

UDHUSET,

DEN SORTE DRENG OG MAVEPINEN.

Præsident: Mr. Slug.

Vicepræsidenter:

De herrer Noakes og Styles.

Mr. Kwakley meddelte resultatet af nogle særdeles skarpsindige, statistiske undersøgelser med hensyn til forskellen mellem den officielle værdi af forskellige parlamentsmedlemmers ejendomsbesiddelser, og deres virkelige natur og værd. Efter at have mindet afdelingen om, at ethvert parlamentsmedlem for en by eller et landdistrikt forudsattes at besidde en selvejendom, som gav en ren indtægt af tre hundrede pund om året, vakte den ærede taler stor munterhed og latter ved at angive den nøjagtige værdi af de selvejendomme, som besades af en liste af repræsentanter, mellem hvilke han havde indbefattet sig selv. Det fremgik af denne opstilling, at de indtægter, som de havde af sådanne ejendomme, beløb sig for hvert enkelt vedkommende til 0 pund, 0 shilling og 0 pence, hvilket gav et gennemsnit af samme størrelse. (Stærk latter.) Det var meget velbekendt, at

der var velvillige herrer, som havde den vane at forsyne nye medlemmer med midlertidige besiddelser, hvilke de, naturligvis som en ren formssag, højtideligt svor på, at de var ejere af. Han påviste, at det ifølge disse data, var aldeles unødvendigt for parlamentsmedlemmer at besidde nogen som helst ejendom, især da publikum, når de ingen havde, kunne få dem så meget desto billigere.

SUPPLEMENTÆR-AFDELING E.

—

HUMBUGOLOGI OG VULGÆRISTIK.

Præsident: Mr. Grub [Note 43](#)).

Vicepræsidenter:

De herrer Dull og Dummy.

Sekretæren oplæste en afhandling, som beskrev en kastanjebrun pony med ét øje, der var blevet set af forfatteren stående foran en slagtervogn på hjørnet af Newgate Market. Meddelelsen beskrev, hvorledes forfatteren til afhandlingen – for at besørge et handelsanliggende en lørdag morgen forrige sommer – havde begivet sig fra Somerstown til Cheapside, på hvilken ekspedition han havde set det ovenbeskrevne mærkværdige syn. Ponyen havde et tydeligt øje, og det var blevet ham udpeget af hans ven kaptajn Blunderbore [Note 44](#)) af Marinekavaleriet, som hjalp forfatteren med hans undersøgelser, at hver gang den blinkede med dette øje, viftede den med halen (muligvis for at jage fluerne bort), men at den altid blinkede og viftede på samme tid. Dyret var magert, spatlamt og dinglevorent, og forfatteren foreslog at henregne det til familien "Godtilhundeføde". Det forekom ham

unægteligt, at der intetsteds eksisterede nogen beretning om en pony med ét bestemt afsat og tydeligt synsorgan, der blinkede og viftede sig i samme øjeblik.

Mr. O. J. Snuffletaffle [Note 45\)](#) havde hørt om en pony, der blinkede med øjet, og ligeledes om en pony, der viftede med halen; men om det var to ponyer eller den samme pony, turde han ikke sige for bestemt. Under alle omstændigheder, kendte han ikke noget autentisk eksempel på en samtidig blinken og viften, og han kunne unægteligt ikke lade være at tvivle om, at der virkelig eksisterede en så mærkværdig pony, der stod i modstrid med alle de naturlove, som ponyer var underkastede. Hvad blot spørgsmålet om dens ene synsorgan angik, tillod han sig imidlertid at antyde muligheden af, at denne pony bogstavelig talt havde stået og halvsovet, den gang man så den, og kun havde lukket det ene øje.

Præsidenten bemærkede, at hvad enten ponyen sov halvt eller helt, kunne der ikke være nogen tvivl om, at Samfundet var lysvågent, og derfor gjorde bedst i at blive færdige med forretningerne og gå til middag. Han havde ganske vist aldrig set noget lignende som denne pony, men han turde dog ikke tvivle om dens eksistens, for han havde set mange løjerligere ponyer i sine dage, endskønt han ikke ville påstå, at han havde set nogle mærkværdigere æsler end de andre herrer, som stod rundt omkring ham.

Professor John Ketch [Note 46\)](#) blev derpå opfordret til at forevise hjerneskalen af salig mr. Greenacre [Note 47\)](#), som han fremtog af en blå pose, idet han, efter at være blevet anmodet om at komme frem med, hvad der faldt ham ind, bemærkede,

"at han ville dø på, at denne hersens højstærede afdeling aldrig havde set en mere krasbørstig kegle, end som at han var".

Der påfulgte en meget livlig debat om denne interessante levning, og da der opstod nogen meningsforskel med hensyn til den afdøde herres virkelige karakter, holdt mr. Blubb [Note 48](#)) en forelæsning over kraniet, som lå foran ham, og viste klart, at mr. Greenacre besad ødelæggelsesorganet i en ganske usædvanlig grad med en højst mærkelig udvikling af forskæringsorganet. Sir Hookham Snivey skulle lige til at bekæmpe denne mening, da professor Ketch pludselig afbrød forhandlingerne ved på en meget eksalteret måde at give sig til at råbe: "Sikken en røverhistorie!"

Præsidenten tillod sig at kalde den lærde herre til orden.

Professor Ketch: "Fanden i vold med ordenen. De har fået fat på den gale, si'er jeg Dem. Det er slets inte noget ho'de; det er en kokusnød, som at min svover har skåret ud til at pynte op med på sin nybagte kantøffelbod, som kommer hernér, mens Samfundet er i byen. Herut med den, si'er jeg!"

Med disse ord bemægtigede professor Ketch sig igen hurtigt kokosnødden og trak hjerneskallen frem, som han havde forvekslet med den. En højst interessant forhandling påfulgte; men da der til syvende og sidst syntes at være nogen tvivl om hvorvidt hjerneskallen var mr. Greenacres, eller et hospitalslems eller et fattiglems, eller en mands, eller en kvindes eller en abekats, kom man ikke til noget egentligt resultat.

"Jeg kan ikke," siger vor talentfulde korrespondent til slutning, "jeg kan ikke afslutte min beretning om disse gigantiske undersøgelser og sublime og stolte triumfer, uden at

gentage et *bon mot* af professor Woodensconce, som viser, hvorledes de største ånder undertiden kan stige ned fra deres højde, når sandheden kan blive fremstillet for de lyttende ører iklædt en tillokkende og spøgefuldst form. Jeg var til stede i går, da denne lærde herre, efter en uges æden og sviren, ledsaget af den hele forsamling af vidunderlige mænd, trådte ind i salen, hvor der var anrettet en splendid middag, hvor de kosteligste vine funkede på bordet, og fede dyresteg – forsoningsofre til videnskaben – opsendte deres vellugtende dampe. 'Ah!' sagde professor Woodensconce, idet han gned sig i hænderne, 'det er dette, vi mødes for; det er dette, som inspirerer os; det er dette, som holder os sammen og vinker os fremad; dette er følgen af at være i videnskabens sold, og *et glimrende sold er det!*'"

Livets pantomime

Inden vi hovedkulds kaster os ind i denne afhandling, så lad os straks tilstå, at vi har en svaghed for pantomimer – at vi føler en stille sympati for klovner og narre – en ubetinget beundring for harlekiner og columbiner – en ren gløde ved enhver handling i deres kortvarige tilværelse, forskelligartede og mangefarvede som disse handlinger er, og skønt de af og til ikke lader sig forene med de strenge og formelle sømmelighedsregler, som styrer lavere og mindre omfattende ånders handlemåde. Vi sværmer for pantomimer – ikke fordi de blænder øjet med flitter og guldstads; ikke fordi de engang endnu viser os de højtelskede, kridtede ansigter og rullende øjne fra vor barndom; ikke engang fordi de, ligesom juleaften, helligtrekongersdag, fastelavnsmandag og ens egen fødselsdag kun kommer til os én gang om året – vor kærlighed er begrundet i en dybere og helt anden årsag. En pantomime er for os et spejl af livet; ja endnu mere, vi påstår, at den er det samme for tilskuerne i almindelighed, endskønt de ikke er sig det bevidst, og at netop denne omstændighed er den hemmelige årsag til deres morskab og fornøjelse.

Lad os tage et lille eksempel. Scenen er en gade: en ældre herre med et stort hoved og stærkt markerede træk kommer ind. Hans ansigt stråler med et solklart smil, og der er et permanent smilehul i hans brede, røde kind. Han er øjensynlig en formuende ældre herre, som har sine gode dage og sidder godt i det. Han er ikke ligegyldig for sit personlige ydre, for han er rigt, for ikke at sige prangende klædt, og at han i en tålelig grad er hengiven til bordets glæder, kan man slutte sig til af den

veltilfredse og salvelsesfulde måde, hvorpå han gnider sin mave for at underrette tilskuerne om, at han er på vej hjem til middag. I hans hjertes overstrømmende fylde, i rigdommens indbildte tryghed, i besiddelsen og nydelsen af alle livets goder, mister den ældre herre pludselig sit fodfæste og snubler. Hvor tilskuerne brøler! Han bliver overfaldet af en larmende og påtrængende hob, som puffer og støder ham ubarmhjertigt. De brøler af henrykkelse! Hver gang den ældre herre kæmper for at komme op, slår hans ubønhørlige forfølgere ham til jorden igen. Tilskuerne har formelig krampe af latter! Og da den ældre herre endelig kommer på benene og stavrer afsted, berøvet sin hat, sin paryk og sine klæder, selv slået sønder og sammen, og uret og pengene gået fløjten, er de rent fra det af latter, og udtrykker deres lystighed og beundring ved rungende bifaldssalver.

Ligner dette livet? Skift scenen om til en eller anden virkelig gade – til Børsen eller City-bankierens lokale, grossererens kontor eller selv handelsmandens butik. Se en af disse mænd falde – jo mere pludseligt og jo nærmere ved toppunktet af hans glans og rigdom, desto bedre. Hvilket et vildt jagtråb, der udstødes af den skrigende pøbel over hans henstrakte ådsel; hvor de hujer og hyler, mens han ligger ydmyget under deres fødder! Læg mærke til, hvor glubende de kaster sig over ham, når han er nede, og hvor de spotter og håner ham, idet han sniger sig bort. Det er ganske livagtigt som i pantomimen.

Af alle de handlende personer i pantomimen anser vi narren for den mest uværdige og fordærvede. Afset fra den modbydelighed, man naturligt føler ved at se en herre med så mange år på bagen give sig af med ting, der er højlige

upassende for hans ærværdighed og alder, kan vi ikke skjule den kendsgerning for os selv, at han er en durkdreven, verdsligsindet gammel slyngel, der stadig lokker sin yngre kammerat, klovnen, til bedragerier eller små rapserier, og i almindelighed stiller sig i en krog for at holde øje med udfaldet af forehavendet. Hvis det løber heldigt af, glemmer han aldrig at komme tilbage for at få sin del af byttet, men hvis det falder uheldigt ud, trækker han sig i reglen tilbage med en mærkværdig forsigtighed og behændighed og holder sig omhyggeligt borte, indtil uvejret er trukket over. Hans forlibte tilbøjeligheder er også i høj grad ubehagelige, og hans måde at antaste damer på, midt på gaden ved højlys dag, er ligefrem upassende, idet den sædvanligt består i hverken mere eller mindre end, at han kilder de omtalte damer føleligt i siden, hvorefter han farer tilbage, åbenbart skamfuld (som han har god grund til at være) over sin egen uanstændighed og frækhed, men vedbliver ikke desto mindre at låne dem øjne og vinke til dem på afstand på en meget styg og umoralsk måde.

Er der noget menneske, som ikke kan tælle et dusin narre i sin egen omgangskreds? Er der noget menneske, som ikke har set dem på en solskinsdag eller en sommeraften sværme i byens Westend, udførende de sidstnævnte pantomimiske manøvrer med en lige så smægtende påtrængenhed og en lige så fuldstændig ugenerthed, som om de befandt sig på selve scenen. Vi kan i dette øjeblik tælle et dusin narre af vort bekendtskab på fingrene – ypperlige narre, som i år og dag har gjort alle slags gale streger til stor moro for deres venner og bekendte, og som til den dag i dag gør sådanne komiske og

frugtesløse forsøg på at være unge og letfærdige, at alle, der ser dem, er lige ved at dø af latter.

Tag den gamle herre, som lige er kommet ud af *Café de l'Europe*, hvor han har været inde og spist til middag på den unge spradebasses bekostning, som han trykker i hånden, idet de skilles udenfor indgangen til restaurationen. Dette håndtryks påtage varme, det høflige nik, den øjensynlige erindring om middagen, hvoraf en behagelig eftersmag endnu klæber ved hans læber, er alt sammen ting, der er betegnende for hans store forbillede. Han humper afsted nynnende en operamelodi og svingende sin stok frem og tilbage med påtagen ligegyldighed. Pludselig standser han – det er ved modehandlerens vindue. Han kikker igennem en af de store glasruder, og da udsigten til damerne indenfor spærres af de indiske sjaler, henvender han sin opmærksomhed på den unge pige med hatteæsken i hånden, som også står og ser ind ad vinduet. Se! han flytter sig hen ved siden af hende. Han rømmer sig; hun vender sig bort fra ham. Han flytter sig igen tæt hen til hende; hun ænser ham ikke. Han klapper hende spøgefuldt under hagen, og idet han træder et par skridt tilbage, nikker og vinker han med fantastiske grimasser, mens pigen kaster et foragtligt og overmodigt blik på hans rynkede ansigt. Hun vender ham ryggen med en rask drejning, og den gamle herre travler efter hende med sin tandløse klukken. Narren op ad dage!

Men den nøje lighed, som scenens klovner har med hverdagslivets, er aldeles mærkværdig. Nogle mennesker taler med et suk om pantomimens tilbagegang og mumle i en dæmpet og ynkelig tone Grimaldis [Note 49](#) navn. Vi har ikke til

hensigt at nedsætte den værdige og fortræffelige gamle mand, når vi siger, at dette er rent ud noget snak. Klovner, som står langt over Grimaldi, dukker op hver dag, og ingen tager dem under sine vinger – sørgeligt nok!

"Jeg ved, hvem De mener," siger en eller anden af mr. Osbaldistones [Note 50](#), snavsede velyndere, idet han lægger tidsskriftet fra sig, når han er kommet så vidt, og kaster et fiffigt blik ud i det tomme rum; "De mener C. J. Smith, som der gav Guy Fawkes og George Barnwell [Note 51](#) i Covent Garden." Den snavsede herre har næppe udtalt disse ord, før han bliver afbrudt af en ung herre uden flip og med en lådden vams. "Nej, nej," siger den unge herre; "han mener Brown, King og Gibson i Delphi [Note 52](#)". Med al agtelse for den førstnævnte herre med det snavsede ansigt og den sidstnævnte herre med den fraværende flip mener vi imidlertid *ikke* hverken den kunstner, som på en så grovkornet måde parodiserede den papistiske stedfortræder, eller de tre uforanderlige, som har danset den samme dans under forskellige storslåede titler og gjort de samme ting under mangfoldige højt klingende navne i de sidste fem eller seks år. Vi har ikke så snart afgivet denne erklæring, førend publikum, som hidtil har været tavse vidner til ordstriden, spørger, *hvad* i alverden det da er, at vi mener; og med skyldig ærbødighed går vi over til at fortælle dem det.

Det er meget vel bekendt for alle teatergængere og pantomimebesøgende, at de scener, hvori en teaterklovn viser sig i sin største glans, er dem, der på plakaterne beskrives som: "Spækhøkerbutik og lertøjsudsalg" eller "Skrædderbutik og mrs. Queertables Kostgænger [Note 53](#)", eller steder med en eller anden lignende titel, hvor det latterlige består i, at helten tager

et logi, som han ikke i ringeste måde har til hensigt at betale for, eller skaffer sig varer under falske påskud, eller løber af med den respektable købmands lager i huset ved siden af, eller udplyndrer pakhuskarle, når de passerer forbi under hans vindue, eller, for at afkorte listen, i at han snyder alle, hvor han på nogen måde kan komme afsted med det, hvortil der kun må føjes den bemærkning, at jo mere storslået snyderiet er, jo mere usminket snyderens frækhed, desto større er tilskuernes henrykkelse og begejstring. Nu er det en højst mærkelig kendsgerning, at akkurat den selvsamme ting hændes i det virkelige liv. Dag ud og dag ind, og ingen ser det morsomme i det. Lad os belyse vort standpunkt ved at give en udførlig beskrivelse af intrigen i denne del af pantomimen – ikke teatrets, men livets.

Den højvelbårne kaptajn Fitz-Whisker Fiercy [Note 54](#)), ledsaget af sin tjener Do'em [Note 55](#)) – en højst respektabel tjener at se til, som er blevet grå i kaptajnens families tjeneste – beser, underhandler om og kommer til sidst i besiddelse af det umøblerede hus-nummer så og så i den og den gade. Alle de handlende i nabolaget har helt feber for at trække kaptajnens søgning til sig. Kaptajnen er en godmodig, hjertensgod, velvillig mand, og for at undgå at berede nogen enkelt en skuffelse, giver han på den mest rundhåndede måde ordrer til dem alle. Kasser med vin, kurve med proviant, vognlæs med møbler, skrin med juveler, ladninger af luksusgenstande af den kostbareste art strømmer til den højvelbårne kaptajn Fitz-Whisker Fiercys hus, hvor de modtages med den største beredvillighed af den højst respektable Do'em, mens kaptajnen selv spankulerer og paraderer omkring med det blandede

udtryk af selvbevidst overlegenhed og almindelig blodtørsthed, som en militær kaptajn altid burde påtage sig, og som oftest også påtager sig, til den gemene hobs undren og rædsel. Men de handlende har ikke så snart vendt ryggen til, førend kaptajnen med en stor sjæls hele excentricitet og understøttet af den tro Do'em, hvis hengivne trofasthed ikke er det mindst rørende træk i hans karakter, skiller sig ved det alt sammen med stor profit; for skønt genstandene kun indbringer små summer, sælges de dog betydeligt over indkøbsprisen, for så vidt som kaptajnen slet ikke har givet nogen pris for dem. Efter forskellige manøvrer opdages bedrageriet, Fitz-Whisker Fiercy og Do'em erkendes for medskyldige, og politikammeret, hvor de begge føres hen, er propfuldt af folk, som de har taget ved næsen.

Hvem kan undlade heri at genkende det nøjagtige sidestykke til den bedste del af en teater-pantomime – Fitz-Whisker Fiercy givet af klovnen, Do'em af narren, og statisterne af de handlende? Det grinagtigste ved det hele er oven i købet, at netop den kulhandler, som mest højrøstet beklager sig over den person, som har bedraget ham, er den selvsamme mand, som sad midt på den allerforreste række i parterret i går aftes og lo allerstærkest over den selvsamme ting – og den blev ikke en gang så godt udført. At tale om Grimaldi, siger vi igen! Har Grimaldi i sine bedste dage nogensinde gjort noget i denne retning, der kunne måle sig med da Costa [Note 56](#)?

Ved at omtale denne sidste med rette berømte klovn, kommer vi til at tænke på hans nyeste genistreg, nemlig hvorledes han svigagtigt satte sig i besiddelse af visse stemplede accepter fra en ung herre i armeen. Vi havde næppe

lagt vor pen for et øjeblik at tænke over denne udmærkede skuespillers udførelse af denne fortræffelige spøg, førend en ny side af vort emne pludseligt faldt os ind. Vi tager derfor straks fat på det igen.

Alle, som har været bag kulisserne, og de fleste, som har været foran dem, ved, at der ved fremstillingen af en pantomime bringes en hel del personer ind på scenen i den udtrykkelige hensigt at blive snydt eller slået omkuld eller begge dele. Vi havde nu lige indtil for et øjeblik siden aldrig kunnet forstå, hvad i alverden hensigten kunne være med, at en stor mængde løjerlige, dovne, tykhovedede mennesker, som man er vant til at møde både her og der og alle vegne, nogensinde var blevet skabt. Nu forstår vi det hele. De er statisterne i livets pantomime; de mennesker, som er blevet puffet ind i det uden anden bestemmelse end for bestandig at falde over hinanden og løbe deres hoveder imod alskens underlige ting. Det er ikke længere siden end forrige uge, at vi sad overfor et af disse mennesker ved et aftensbord. Nu, da vi tænker på det, lignede han akkurat de herrer med papmache-hovederne og ansigterne, som spiller en tilsvarende rolle i teater-pantomimerne; der var det samme brede, døde, idiotiske grin – de samme sløve, dumme øjne – den samme udtryksløse, dvaske stirren; og hvad som helst der blev sagt, eller hvad som helst der blev gjort, faldt han altid ind lige på det gale sted eller dejsede imod noget, som han ikke havde det ringeste at gøre med. Atter og atter betragtede vi manden over bordet og kunne ikke komme på det rene med, hvilken race væsener vi skulle henhøre ham til. Hvor besynderligt, at det dog aldrig før er faldet os ind!

Vi vil ærligt tilstå, at vi har været meget i forlegenhed med Harlekin. Vi ser så mange slags harlekiner i den virkelige, levende pantomime, at vi næppe ved, hvem af dem vi skal udvælge som det rette sidestykke til ham på teatret. En tid var vi tilbøjelige til at mene, at Harlekin hverken var mere eller mindre end en ung mand af god familie og med uafhængige midler, som var løbet bort med en operadanserinde og forødte sit liv og sine midler i letsindige og tomme adspredelser. Efter nærmere overvejelse faldt det os imidlertid ind, at harlekinerne undertiden gør sig skyldige i vittige og endog åndrige handlinger, og vi er temmelig tilbøjelige til at frikende vore unge mænd af god familie og med uafhængige midler, ganske i almindelighed, for den slags forseelser. Efter at have underkastet sagen en mere moden drøftelse, er vi kommet til den slutning, at det virkelige livs harlekiner er ganske almindelige mennesker, som ikke findes i nogen særlig kasse eller stand, som en vis stilling eller et sammenstød af særlige omstændigheder sætter i besiddelse af tryllestaven. Og dette bringer os til at sige et par ord om det offentlige og politiske livs pantomime, som vi straks vil tage fat på og derpå slutte – idet vi blot her forudskikker den bemærkning, at vi undgår at gøre nogen som helst hentydning til Columbine, da vi langt fra er på det rene med, af hvad natur hendes forhold til hendes spraglede elsker er, og da vi på ingen måde er sikre på, at vi ville handle rigtigt i at præsentere hende for de dydige og ærbare damer, som gennemlæser vore udgydelser.

Vi formener, at begyndelsen af en parlamentssamling hverken er mere eller mindre end tæppet, der går op for en storartet, komisk pantomime, og at Hans Majestæts

allernådigste tale ved dens åbning træffende kan sammenlignes med klovnen. Åbningstale: "Her har De os [Note 57](#)!" "Mylords og gentlemen, her har De os!" synes, i vore tanker i det mindste, at være et meget godt uddrag af pointen og meningen af ministeriets forsoningsprogram. Når vi husker på, hvor ofte denne tale holdes, tilmed umiddelbart efter både scene- og ministerskiftet, er ligheden fuldstændig og endnu mere mærkelig.

Rollebesætningen i vor politiske pantomime har måske aldrig været rigere end nu for tiden. Vi er særligt stærke i klovner. Ingeninde før, tør vi nok sige, har vi haft sådanne forbavsende luftspringere eller kunstnere, der var så redbonne til at udføre alle deres kunststykker for en beundrende mængdes fornøjelse. Deres overordentlige beredvillighed til at give forestillinger har ligefrem givet anledning til ondsksfuld kritik, idet man har indvendt, at de ved at give gratis forestillinger rundt omkring i landet, når teatret er lukket, har stillet sig i klasse mod markedsgøglere og derved bidrager til at nedbryde standens anseelse. Så meget er vist, at Grimaldi aldrig gjorde den slags ting, og skønt Brown, King og Gibson have taget til Surrey-teatret i ferietiden og mr. C. J. Smith har ligget på landet i Sadler's Wells [Note 58](#), finder vi i teatrets historie intet eksempel på en almindelig gøglen hele landet over, når vi undtager den herre – navn ukendt – som slog saltomortaler for salig mr. Richardson [Note 59](#), og som forresten ikke er nogen autoritet, fordi han aldrig havde været på de rigtige brædder.

Men afset fra dette spørgsmål, som når alt kommer til alt, er en ren smagssag, kan vi med dybtfølt stolthed og

tilfredsstillelse tænke på vore klovners duelighed, således som denne vises til skue i sæsonen. Den ene aften efter den anden snoer de sig og tumler omkring til klokken to, tre og fire om morgenen, mens de gør de grinagtigste narrestreger og giver hinanden de pudsigste dask i ansigtet, som det er muligt at tænke sig, uden at røbe ringeste tegn på træthed. Og de mærkværdige spektakler, den forvirring, den råben og skrigen, hvorunder alt dette går for sig, ville gøre det mest støjende sixpence-galleri, som nogensinde har hylet en anden juledagsaften [Note 60](#) igennem, til skamme.

Det er især ejendommeligt at se en af disse klovner tvunget til at udføre de mest forbavsende vridninger under den uimodståelige indflydelse af embeds-tryllestaven, som hans leder eller harlekin holder over hans hoved. Påvirket af dette vidunderlige tryllemiddel kan han blive fuldstændig ubevægelig, så han hverken rører en hånd, en fod eller en finger og kan endog miste taleevnen med et øjeblikks varsel; eller omvendt, han kan blive lutter fyr og flamme, om det behøves, og udgyde en strøm af ord uden mening eller fornuft og vride sig i de vildeste og mest fantastiske stillinger og endog krybe på jorden og slikke støvet op. Disse forestillinger er mere ejendommelige end morsomme; egentlig talt er de snarere modbydelige, undtagen for liebhavere af den slags ting, som vi tilstår, at vi ikke har nogen følelse til fælles med.

Mærkelige kunststykker – meget mærkelige kunststykker – udføres også af den harlekin, der i øjeblikket holder den tryllestav, som vi lige har omtalt, i sin hånd. Blot han svinger den foran en mands øjne, vil det forjage alle de forestillinger, som før var ophobet i hans hjerne og fylde den med en

fuldstændig ny tankegang; et eneste svagt rap på ryggen vil aldeles forandre farven på en mands frakke; og der er nogle udlærte kunstnere, som, når de får denne stav holdt først på den ene side, og så på den anden, vil dreje sig fra den ene til den anden side, og vende deres kåber ved hver frontforandring med sådan en hurtighed og behændighed, at det skarpeste øje næppe kan opdage deres bevægelser. Undertiden vrister den skytsånd, som skænker staven, den ud af hånden på dens midlertidige ejersmand og overleverer den til en ny kunstner, ved hvilken lejlighed alle de rollehavende går over til den anden side, og så begynder væddeløbet og de hårde knubs forfra.

Vi kunne have trukket dette kapitel ud til en meget større længde – vi kunne have overført sammenligningen på de lærde stænder – vi kunne have vist, som det egentlig var vor oprindelige hensigt at gøre, at hver af dem er i sig selv en fuldstændig lille pantomime med sine egne scener og roller; men da vi er bange for, at vi allerede har været mere end langtrukne nok, vil vi lade dette kapitel stå, som det er. En herre, der ikke er aldeles ubekendt som dramatisk forfatter, skrev følgende for et par år siden [Note 61](#)):

"Alverden er en skueplads,
og alle mænd og kvinder blot aktører,"

og idet vi følger i hans fodspor i den næppe-omtale-værdige lille afstand af et par millioner mile bagefter, vover vi at tilføje, som en ny læsemåde, at han mente en pantomime, og at vi alle er aktører i livets pantomime.

Bidrag til beskrivelsen af en løve

Vi har stor respekt for løver ganske i almindelighed. Ligesom de fleste andre mennesker har vi hørt og læst om mange eksempler på deres heltmod og højmodighed. Vi har pligtskyldigst beundret den heroiske selvfornægtelse og mageløse menneskekærlighed, som driver dem til aldrig at æde folk, undtagen når de er sultne, og vi er blevet stærkt gennemtrængte af en tilbørlig erkendelse af det galanteri, som de siges at udvise overfor ugifte damer på et vist stadium. Alle naturhistorier vrimler af anekdoter, der belyser deres udmærkede egenskaber, og én gammel ABC-bog i særdeleshed fortæller en rørende historie om en gammel løve af ophøjet moralskandel og strenge principper, der følte det som en bydende pligt at sluge en ung mand, der havde fået den vane at bande, – som et afskrækkende eksempel for den opvoksende slægt.

Alt dette er overordentlig fornøjeligt at tænke på, og taler unægteligt særdeles meget til fordel for løver som masse betragtet. Vi er imidlertid nødt til at sige, at de individuelle løver, som vi tilfældigt er truffet på, ikke har lagt nogen særligt slående karaktertræk for dagen, og at deres handlinger ikke har svaret til den ridderlige karakter, som tillægges dem af deres historieskrivere. Vi har ganske vist aldrig set en løve i, hvad man kalder dens naturtilstand, det vil sige, vi har aldrig truffet en løve ude at spadser i en skov, eller liggende på lur i sin hule under en tropisk sol, mens den venter på, at dens middagsmad tilfældigt skal komme forbi, lige varm fra bageren. Men vi har set nogle under fangenskabets påvirkning og ulykkens tryk; og

vi må sige, at de forekom os at være nogle meget flegmatiske, tunghovedede fyre.

Løven i den zoologiske have, for eksempel. Han er for så vidt god nok, han har en upåklagelig manke og ser meget bøs ud, men herregud! hvad siger det? Løverne i den fine verden ser akkurat lige så bistre ud og er dog de mest uskadelige væsener, der er til. En foyer-løve eller et Regent Street-dyr vil sætte et ganske forfærdeligt ansigt op og brøle rædsomt, hvis man fornærmer ham; men han bider aldrig, og hvis man gør mine til mandigt at angribe ham, vil han smukt stikke halen mellem benene og liste af. Disse dyr strejfer unægteligt somme tider omkring i flokke, og hvis de møder en særlig mygt-udseende og fredsommelig person, vil de prøve på at skræmme ham; men selv da er det svageste tegn til kraftig modstand nok til at forskrække dem. Disse er fornøjelige karaktertræk, hvorimod vi retter den bestemte beskyldning mod den zoologiske have-løve og dens brødre på markederne, at de er nogle søvnige, drømmende, dvaske kreaturer.

Vi erindrer ikke nogensinde at have set én af dem rigtigt vågen, undtagen i fodringstiden. I enhver henseende holder vi på de tobenede løver i modsætning til deres firbenede navne, og udfordrer dristigt enhver til at modbevise os i dette punkt.

Med disse anskuelser kan man let forestille sig, at vor nysgerrighed og interesse blev meget stærkt vakt forleden dag, da en dame af vort bekendtskab besøgte os og hårdnakket vægrede sig ved at modtage vort afslag på hendes indbydelse til et aftenselskab; "for," sagde hun, "der kommer en løve til mig." Vi tog straks vor undskyldning om, at vi allerede havde lovet os

ud til anden side, tilbage, og blev lige så forhippede på at gå derhen, som vi før havde været på at blive borte.

Vi gik tidligt og posterede os på en god plads i salen, hvorfra vi håbede at kunne tage det interessante dyr rigtigt i øjesyn. To eller tre timer gik hen, dansen begyndte, værelserne fyldtes; men der kom ingen løve. Værtinden i huset begyndte at blive utrøstelig – for det er et af disse løvers særegne privilegier at give højtidelige løfter og aldrig at holde dem – da der lige med et kom et frygteligt dobbeltslag på gadedøren, og efter at herren i huset havde listet sig ud (ubemærket, som han smigrede sig med) for at kigge over rækværket, kom han ind i værelset, gnidende sine hænder med stort velbehag, og råbte i en meget vigtig tone: "Min ven, mr. –" (han nævnede løvens navn) "er lige ankommet i dette øjeblik."

Herpå rettedes alle øjne mod døren, og vi bemærkede, at flere unge damer, som i forvejen havde lét og passiareet med stor livlighed og oprømthed, blev overordentligt stille og sentimentale; mens nogle unge herrer, som havde brilleret i den vittige og lette konversationstone, pludselig faldt meget kendeligt i selskabets øjne og blev betragtet med stor kulde og ligegyldighed. Selv den unge mand, som var blevet bestilt fra musikhandlerens butik til at spille på fortepianoet, var synligt bevæget og anslog flere falske toner i sit overmål af befippelse.

Under alt dette førtes der en levende passiar udenfor, mere end én gang ledsaget af en høj latter og udråbet: "Ah! Fortræffeligt!" hvorefter vi sluttede, at løven var spøgefuld, og at disse udråb var fremkaldt ved hans vogters og værts henrykkelse. Vi tog heller ikke fejl; for da løven endelig viste sig, hørte vi hans vogter, som var en lille, sirlig mand, hviske til flere

herrer af hans bekendtskab, med opløftede hænder og alle tegn på halvt undertrykt beundring, at – (han nævnede løven ved navn) var *sådan* oppe i aften!

Det var en litterær løve. Selvfølgelig var der en umådelig mængde folk til stede, som havde beundret hans brøl og var ivrige efter at blive forestillet for ham; og meget fornøjeligt var det at se dem blive trukket frem i dette øjemed, og at iagttage den tålmodige værdighed, hvormed han modtog alle deres klap og kærtegn. Dette mindede os stærkt om, hvad vi så ofte havde været vidne til på landsbymarkeder, hvor de andre løver bliver tvunget til at gennemgå lige så mange høflighedsceremonier, som de tilfældigvis er bekendte med, hver gang beundrende selskaber kommer ind for at besøge dem.

Mens løven gav forestillinger på denne måde, var hans vogter ikke ledig, for han blandede sig mellem mængden og udbredte hans ros med største flid. Til én herre hviskede han noget ganske udmærket, som det ædle dyr havde sagt, lige mens han var i færd med at gå op ad trapperne, hvilket naturligvis gjorde den åndelige anstrengelse endnu mere forbavsende; til en anden mumlede han en hurtig beretning om en storartet middag, som havde fundet sted den foregående dag, hvor syvogtyve herrer alle havde rejst sig på én gang for at udbringe et ekstra hurra for løven; og damerne gav han adskillige løfter om ved sin mellemkomst at forskaffe dem Hans dyriske Majestæts egenhændige underskrift til deres albummer. Så var der små private rådslagninger i forskellige kroge med hensyn til løvens personlige udseende og figur, om han var mindre, end de havde forestillet sig ham, eller højere, magrere eller federe, yngre eller ældre, om han lignede sit portræt eller ikke, og om

Det var en litterær løve

hans øjnes egentlige farve var sort eller blå eller nøddebrun eller grøn eller gul eller en blanding. Ved alle disse rådslagninger

assisterede vogteren; og, kort sagt, løven var det eneste, stående diskussionsemne indtil de fik ham anbragt ved et whistbord, hvorpå folk igen tog fat på deres gamle konversationstemaer – sig selv og hinanden indbyrdes.

Vi må tilstå, at vi imødeså meldingen om, at aftensbordet var dækket med ikke ringe utålmodighed; for hvis man ønsker at se en tam løve under særligt gunstige forhold, er affodringstiden den periode, som man bør vælge fremfor alle andre. Vi blev derfor overordentlig glade ved at bemærke et røre mellem gæsterne, som vi meget vel vidste at forklare, og ved straks efter at se løven føre værtinden i huset til bords. Vi bød vor arm til en ældre dame af vort bekendtskab, der – den kære sjæl – er den allerbedste person, som man kan ønske sig at have til borddame; for, om værelset end er aldrig så lille, eller selskabet aldrig så stort, så skal hun nok, ved en vis instinktmæssig følelse for, hvad der er godt, puffe og bore sig selv og sin kavalier frem i nærheden af de bedste retter på bordet; – som sagt, vi bød denne ældre dame vor arm, og da vi gik ned ad trappen kort efter løven, var vi lykkelige nok til at få en plads næsten lige overfor ham.

Selvfølgelig var vogteren der allerede. Han havde placeret sig nøjagtigt i sådan en afstand fra sin myndling, at det gav ham et anstændigt påskud til at hæve sin stemme, når han talte til ham, til sådan en højde, at det ikke kunne undgå at tiltrække sig hele selskabets opmærksomhed, og han begyndte straks for alvor at give sig i lag med den opgave at bringe løven på gled og få ham til at gennemgå alle hans manøvrer. Og hvilke vittighedsglimt, som han lokkede ud af løven! Allerstørst begyndte de at lave brandere om et saltkar, og dernæst om et

hønsbryst og så om æblekagen; men de bedste vittigheder af dem alle blev ubetinget sagte om hummersalaten, hvilket sidste emne løven behandlede aldeles brillant, så at han efter de mest kompetente dommeres mening fuldstændigt overgik sig selv. Dette er en ganske fortrinlig måde at glimre på i selskab og er, efter vor ringe formening, grundet på det klassiske forbillede i dialogerne mellem mr. Punch [Note 62](#) og hans ven, ejeren, hvori den sidste trækker hele læsset og nøjes med at være skive for de vittigheder og slagreplikker, som lægges i munden på mr. P. selv, der aldrig undlader at høste megen ære og vække stærk latter derved. Hvad den imidlertid end er grundet på, så anbefaler vi den til alle nuværende og fremtidige løver; for i dette tilfælde lykkedes den beundringsværdigt og blændede fuldstændigt den hele kreds af tilhørere.

Da saltkarret og hønsbrystet og æblekagen og hummersalaten alle var udtømt og ikke kunne afgive ståplads for en eneste vittighed til, udførte vogteren det meget farlige kunststykke, som endnu gøres med nogle af menageriløverne, skønt det i ét tilfælde endte galt, nemlig at stikke sit hoved ind i dyrets gab og fuldstændig give sig det i vold. Boswell [Note 63](#) afgiver ofte et sørgeligt eksempel på de beklagelige følger af denne bedrift, og andre vogtere og sjakaler er blevet frygteligt sønderflængede for deres forvovenhed. Vi skylder vor løve at sige, at han nedlod sig til at blive leget med på den allersagtmodigste måde, og tog til sidst hjem med foreviseren i en droske: aldeles fredelig, men en lille smule omtåget.

Da vi var i filosofisk humør, kom vi til at anstille nogle betragtninger over denne løvearts karakter og væsen, da vi gik hjemad, og det varede ikke længe, før vi kom til den slutning, at

vort tidligere fordelagtige indtryk af dem var blevet meget styrket og bekræftet ved, hvad vi netop havde set. Mens de andre løver modtog besøgende og komplimenter på en vranten, treven, for ikke at sige snerrende måde, synes disse smigret ved de opmærksomheder, som vises dem; mens hine af al magt søger at unddrage sig mængdens gloen, finder disse behag i at lade sig se for folk, og ulig deres brødre, som intet uden tvang kan formå til nogen anstrengelse, er de altid rede til at fremvise deres talenter for den undrende hob. Vi har kendt bjørne i besiddelse af utvivlsom dygtighed, som, efter at en stor tilskuerkreds' forventninger var blevet spændt til det yderste, aldeles bestemt har afslået at danse; veldresserede abekatte, som af uforklarlige grunde har vægret sig ved at gøre kunster på slap line, og elefanter med anerkendt geni, som har nægtet at dreje på lirekassen; men vi har aldrig nogensinde kendt eller hørt om en tobenet løve – det være sig litterær eller anden slags – og vi anfører det som en kendsgerning, der i høj grad geråder hele arten til ære – som, når en anledning tilbød sig, ikke med begærlighed greb enhver lejlighed, der gaves den, til med liv og sjæl at spille første violin. –

Mr. Robert Bolton

– "en herre, som er noget ved bladene".

I gæstestuen i *Den grønne Drage*, et værtshus i den umiddelbare nærhed af Westminster Bridge, snakker alle politik, og hver aften er den store politiske autoritet mr. Robert Bolton, et individ, der betegner sig selv som en "herre, der er noget ved bladene", hvilket er en betegnelse, der er særdeles lidet betegnende. Mr. Robert Boltons regelmæssige kreds af beundrere og tilhørere består af en bedemand, en grønthandler, en frisør, en bager, en stor mave med en mands hoved på toppen og anbragt ovenpå to særdeles korte ben, og en tynd mand i sort; navn, håndværk og levevej ubekendt, som altid sidder i samme stilling, altid fremviser det samme lange, intetsigende ansigt, og aldrig åbner sine læber, omgivet som han er af den mest begejstrede samtale, undtagen for at puste en sky af tobaksrøg ud eller for at udstøde et meget skarpt, højt og skingrende *Hm!* Samtalen drejer sig undertiden om litteraturen, da mr. Bolton nemlig er en litterær størrelse, og altid om sådanne dagsnyheder, som dette talentfulde individ udelukkende er i besiddelse af. Jeg befandt mig (naturligvis tilfældigt) i *Den grønne Drage* forleden aften, og da jeg morede mig meget over følgende samtale, opbevarede jeg den.

"Kan De låne mig en tipundsnote til jul?" spurgte Frisøren Maven.

"Hvad har De at stille i pant, mr. Clip?"

"Mit varelager, – der er nok af det, skulle jeg tro, mr. Thickness. Et halvt hundrede parykker, to sakse, et halvt dusin

skabilkenhoveder og en død bamse."

"Næ, så vil jeg inte," brummede Thickness. "Jeg låner inte noget på et par rykkere og heller inte på sachserne. Hvad rykkerne anbelanger, så er jeg helst fri for dem, og hvad sachserne anbelanger, så har de ingen mønt. Jeg befatter mig aldrig med skabilkenhoveder, undtagen" (ironisk) "når jeg inte kan undgå det, og en død bjørn er omtrent lige så megen nytte til for mig, som jeg kunne være for en død bjørn."

"Godt," indvendte den anden, "så er der en bog som der har tilhørt Pope, Byrons digte, vurderet til fyrre pund, fordi den har Popes egenhændige klo på ryggen; hvad siger De til den som pant?"

"Nej, nu be'r jeg Dem!" råbte Bageren. "Men hvordan mener De, mr. Clip?"

"Mener! Naturligvis, at den har Popes ottograf.

'Stjæl ikke denne bog, hvis du din hals har kær
for Alexander Popes ejendom den er.'

Det er alt sammen skrevet på det indvendige af bindet på bogen, så, som min søn siger, vi er bundet til at tro det."

"Jamen, sir," bemærkede Bedemanden ærbødigt, og i en halvt hviskende tone, idet han lænede sig over bordet og væltede Frisørens grog, mens han talte, "det bevis kan meget nemt kastes omkuld."

"Måske, sir," sagde Clip en smule befippet, "at De vil betale for én ting først, inden at De tænker på at kaste mere omkuld."

"Jeg *tror* nu," sagde bedemanden, og bukkede venskabeligt for frisøren, "jeg siger, jeg *tror* – De må undskylde mig, mr. Clip, jeg *tror*, forstår De, at det glider ikke ned i dette selskab her, – ulykkeligvis havde min mester den ære at lave kisten til denne

hersens lords stuepige, for inte længere end som tyve år siden. De må inte tro, at jeg er stolt af det, mine herrer; andre ville kanske være det; men jeg hader al slags rang. Jeg har inte mere respekt for en lords tjener, end som jeg har for nogen respektabel håndværker i dette værelse. Jeg kan gerne sige, mere, end –" (bukkende) "– som jeg har for mr. Clip. Derfor, denne hersens lord må være født længe efter, at Pope døde. Og man kommer således til den logiske konfusion, at ingen af dem levede på samme tid. Så, hvad jeg mener er dette her, at Pope aldrig har haft nogen bog, aldrig har set, følt eller –" (triumferende) "– lugtet til nogen bog, som at der har tilhørt denne hersens lord. Og, mine herrer, når jeg tænker på, hvor tålmodigt De har hørt efter på de tanker, som at jeg her har udviklet, føler jeg mig forpligtet til, som den bedste måde at belønne Dem for den venlighed, De har udvist, at sidde mig ned uden at sige mere – i særdeleshed eftersom at jeg ser, at en værdigere gæst end som mig selv lige er kommet ind. Det er inte min manér at sige komplementer, mine herrer; når jeg gør det, håber jeg derfor, jeg sla'er med dobbelt kraft."

"Ak, mr. Murgatroyd! hvad skal alt dette sige med at slå med dobbelt kraft?" sagde genstanden for ovennævnte bemærkning, idet han trådte ind. "Jeg undskylder aldrig, at en mand kommer i raseri om vinteren, selv når han sidder så nær ved ilden, som De gør. Det er meget uforsigtigt af Dem at udsætte Dem for sådan en transpiration. Hvad er grunden til denne overordentlige fysiske og sjælelige ophidselse, sir?"

Således var den filosofiske indledningstale, der holdtes af mr. Robert Bolton, en hurtigskriver, som han kaldte sig selv – en lille tvetydighed, som var gængs imellem hans broderskab, som

må give de uindviede en uhyre storartet forestilling om det ministerielle organs redaktions maskineri, mens det for de indviede betyder, at ikke et eneste blad kan gøre fordring på at benytte sig af deres tjenester. Mr. Bolton var en ung mand med et noget sygeligt og meget udsvævende ansigtsudtryk. Hans påklædning bestod af en udsøgt forening af flothed, sluskethed, fordringsfuldhed, simpelhed, nyhed og ælde. Halvdelen af ham var vinterklædt og den anden halvdel sommerklædt. Hans hat var på nyeste facon, en "d'Orsay"; hans bukser havde været hvide, men de ødelæggelser, som smuds, blæk osv. havde anrettet, havde givet dem et spraglet udseende; rundt om halsen bar han et meget højt, sort halsbind af den mest tyranniske stivhed; mens hans *tout ensemble* var skjult under de uhyre folder af en gammel, brun overfrakke med puddelskinds krave, som var tæt tilknapet op til det omtalte halsbind. Hans fingre tittede frem gennem enderne på hans sorte skindhandsker, og to af tæerne på hver fod havde en lignende udsigt til verden udenom gennem yderspidserne på hans halvtøvler. Hans indre påklædnings mysterier være viet til hans kvistkammers nøgne mure! Han var en lille, spinkel mand med en temmelig uanselig holdning. Alle syntes påvirkede af hans indtrædelse i værelset, og hans hilsen til hvert af medlemmerne havde noget af det beskyttende ved sig. Frisøren gjorde plads for ham mellem sig og Maven. Et øjeblik efter havde han taget sit krus og sin pibe i besiddelse. Der indtrådte en pause i samtalen. Alle ventede spændt på hans første bemærkning.

"Gruopvækkende mord i Westminster i morges," bemærkede mr. Bolton.

Alle skiftede stillinger. Alle øjne var fæstet på artikelskriveren.

"En bager har myrdet sin søn ved at koge ham i en kedel."

"Ih, du forbarmende!" udbrød alle på én gang, grebet af almindelig forfærdelse.

"Kogte ham, mine herrer!" tilføjede mr. Bolton med den mest effektfulde betoning, "*kogte* ham!"

"Og de nærmere omstændigheder, mr. B.," spurgte Frisøren, "de nærmere omstændigheder?"

Mr. Bolton tog en meget stor slurk porter og to-tre dusin drag af piben, uden tvivl for at lade selskabets kommercielle størrelser føle, hvad for en overlegen person, "en herre der er noget ved bladene", er, og sagde derpå:

"Manden var bager, mine herrer." (Alle så på den tilstedeværende bager, som stirrede på Bolton.) "Hans offer, der var hans søn, var altså nødvendigvis søn af en bager. Den elendige morder havde en kone, som han ofte havde den vane, når han var i beruset tilstand, at sparke, dunke, kaste krus efter, slå til jorden, og halvkvæle, når hun var i seng, ved at anbringe en større del af et lagen og et tæppe i munden på hende."

Taleren tog nok en slurk, og alle så på hinanden og udbrød: "Rædsomt!"

"Der er vidner på, mine herrer," vedblev mr. Bolton, "at bageren Sawyer i går ved aftenstid kom hjem med en skammelig ølrus. Mrs. S. bar ham, med en ægtefælles omsorg, op ad trappen til hans kammer i denne tilstand og overgav ham til deres fælles leje. Et par minutter efter lå hun sovende ved siden af den mand, som det næste morgengry så som en morder!" (En fuldstændig stilhed underrettede referenten om,

at hans skildring havde haft den frygtelige virkning, som han tilsigtede.) "Sønnen kom hjem omtrent en time efter, åbnede døren og gik op i seng. Næppe (mine herrer, forestil Dem hans forfærdelse,) næppe havde han taget sine unævnelige af, førend skrig (for hans erfarne øre *moderlige* skrig) opskræmte nattemulmets stilhed. Han tog sine unævnelige på igen og løb ned. Han åbnede døren til det fader- og moderlige sovekammer. Hans fader stod og dansede oven på hans moder! Hvorledes må hans følelser ikke have været! I øjeblikkets sjæleangst fo'r han løs på sit mandlige ophav, lige som denne var i færd med at støde en kniv i siden på hans kvindelige ditto. Moderen hvinede. Faderen greb sønnen (som havde vristet kniven ud af den faderlige hånd), løftede ham op i sine arme, bar ham nedenunder, pressede ham ned i en kedel med kogende vand imellem noget linned, satte låget på og sprang op og satte sig oven på det, i hvilken stilling han blev fundet med et blodtørstigt ansigt af moderen, som ankom i det sørgelige vaskehus, lige som han havde sat sig således til ro.

'Hvor er min dreng?' skreg moderen.

'I den kedel og koger,' svarede den kærlige fader koldblodigt.

Rystet af den rædsomme meddelelse styrtede moderen ud af huset og gjorde anskrig i nabolaget. Politiet kom til stede et minut efter. Faderen havde stukket nøglen i vaskehusdøren, og var derpå selv stukket af. De halede den kogte bagersøns livløse legeme op af vaskekedlen, og med en hurtighed, som man må påskønne hos mænd i deres stilling, bar de det øjeblikkelig til stationen. Senere blev bageren pågrebet, mens han sad ovenpå en lygtepæl i Parlament Street i færd med at tænde sin pibe."

Udolphos Mysterier med alle dens fantastiske rædsler sammentrængt i en tilinjersartikels fyndige kraft, kunne langt fra have grebet fortællerens tilhørerkreds således. Stilheden, den reneste og ædleste af alle slags bifald, afgav tilstrækkeligt vidnesbyrd om bagerens umenneskelighed så vel som om Boltons fortællertalent; og den blev først afbrudt efter nogle minutters forløb ved enstavelses-udbrud af enhver af de tilstedeværendes dybtføjte harme. Bageren undrede sig over, hvorledes en britisk bager i den grad kunne vanære sig selv og den højtagtede stand, som han tilhørte; og de andre hengav sig til en mangfoldighed af undringer i forbindelse med sagen; blandt hvilke det ikke var den mindste undring, som opvæktes ved mr. Robert Boltons geni og alvidenhed, og da denne sidste, efter en glødende lovtale over sig selv og sin ubeskrivelige indflydelse på dagspressen med det mest højtidelige ansigt beredte sig til at høre argumenterne for og imod i Pope-autograf-sagen, tog jeg min hat og gik.

Om "Mudfogs Krønike"

Forfatter: Charles Dickens (1812-1870).

Org.udgave: De forskellige tekster blev oprindeligt skrevet til *Bentley's Miscellany* i 1837:

Forhenværende borgmester i Mudfog, mr. Tulrumbles offentlige liv

Public Life of Mr. Tulrubble, Once Mayor of Mudfog, i *Bentley's Miscellany*, London januar 1837.

Fuldstændig beretning om det første møde i 'Mudfog-Samfundet til alle mulige tings fremme'

Full Report of the First Meeting of the Mudfog Association for the Advancement of Everything, i *Bentley's Miscellany*, London oktober 1837.

Fuldstændig beretning om det andet møde i 'Mudfog-Samfundet til alle mulige tings fremme'

Full Report of the Second Meeting of the Mudfog Association for the Advancement of Everything, i *Bentley's Miscellany*, London september, 1838.

Livets pantomime

Stray Chapters by "Boz": Chapter I. The Pantomime of Life, i *Bentley's Miscellany*, London marts 1837.

Bidrag til beskrivelsen af en løve

Stray Chapters by "Boz": Chapter II. Some Particulars Concerning a Lion, i *Bentley's Miscellany*, London maj 1837.

Mr. Robert Bolton

Mr. Robert Bolton, the 'Gentleman connected with the Press',

i *Bentley's Miscellany*, London august 1838.

Samlet bogudgave som "*The Mudfog Papers, etc., by Charles Dickens. Now First Collected*", Richard Bentley and Son, London 1880.

Denne udgave baseret på: *Mudfogs Krønike m. m.* Af Charles Dickens. Oversat fra Engelsk af Iwan Berner. F. H. Eibes Forlag, København 1880.

Oversætter: Iwan Berner (1850-1925).

Redigeret af: Kim N. Jensen.

Forside: Efter illustration af George Cruikshank (1792-1878) til fortællingen om mr. Tulrumbles i *Bentley's Miscellany*: "*Ned Twigger in the Kitchen of Mudfog Hall*".

"*Det var en litterær løve*", usigneret illustration fra "*Stories and Sketches by Charles Dickens*", Collins Cleartype Press, London & Glasgow 1905.

De øvrige illustrationer i nærværende udgave er af George Cruikshank og er hentet i *Bentley's Miscellany*.

ISBN 978-87-7628-324-7

1. ebogsudgave

© 2026 eBibliotek 1800

www.ebib1800.dk

Note 1:

Limehouse og Ratcliff Highway: Simple kvarterer i Londons Eastend. De er overfyldte med logihuse og beværtningssteder for søfolk. Overs. *anm.*

Note 2:

Whittington: Dick Whittington var lordmayor i London under Henrik V.s regering. Sagnet fortæller, at han kom til London som en fattig dreng, at han for sin første opsparede penny købte sig en kat, som han senere under meget eventyrlige omstændigheder solgte for en høj pris, hvilket lagde grunden til hans velstand. *Overs. anm.*

Note 3:

Snore, Doze og Wheezy: Snork, Døs og Snøftende. Der er i disse, ligesom i de fleste efterfølgende navne en så tydelig allusion til disse ords oprindelige betydning, at oversætteren finder det nødvendigt at anføre denne i en note. *Overs.anm.*

Note 4:

Slug: Drog Overs.*anm.*

Note 5:

Woodensconse: Klodshoved. *Overs.anm.*

Note 6:

Muff og Nogo: Nathue og Uden energi. *Overs.anm.*

Note 7:

Wigsby: Der ligger heri en antydning af, at manden går med paryk. *Overs.anm.* (På dansk kunne han kaldes "Hr. Parykkenberg". *Red.*)

Note 8:

Tre en halv fjerdingvej: Ca. 6,5 km. efter dansk mål. *Red.anm.*

Note 9:

Vauxhall Gardens: Forlystelseshave i Lambeth, dengang lidt udenfor London. Den blev lukket i 1859, og området bebygget. Husene blev ryddet efter 2. Verdenskrig, og i dag er der en offentlig park på området. *Red.anm.*

Note 10:

Blunderum: "Blunder" betyder en bommert. *Overs.anm.*

Note 11:

Toorell: Diddelum. *Overs.anm.*

Note 12:

Kutankumagen: Kan gengives ved "Fyldebøtte". Overs.*anm.*

Note 13:

W. R. Fee: ∴ Double you R Fee: "fordobbel Deres honorar"

Overs.anm.

Note 14:

Neeshawts: ∅: "kneeshorts", dvs. manden går i knæbukser.

Overs.anm.

Note 15:

Knight Bell: 𐌲: "night bell" – natklokke. *Overs.anm.*

Note 16:

Gran: 0,0651 gram *Red.anm.*

Note 17:

Woodensconce, Ledbrain og Timbered: Woodensconce:

Træhoved (sconce er gammel engelsk slang for hoved) –

Ledbrain: "blyhjerne", dvs. dosmer; Timbered: "en mand med
tømmer i", dvs. en stor og kraftig herre. *Red/Overs.anm.*

Note 18:

Elefanten og Tårnet: Elephant and Castle var et værtshus i et fattigt kvarter syd for Themsen. Kvarteret har senere fået navn derefter. *Overs.anm.*

Note 19:

Philip Quarle: En forlængst glemt aflægger af Robinson Crusoe, om en ung sømands eventyr i Sydhavet. *Red.anm.*

Note 20:

Hundeføde-vognene: Kogt hestekød eller andet simpelt kød, som sælges i små skiver, fæstede på træpinde. Forhandlerne kører til regelmæssige tider gennem gaderne og råbte:

"Dogsmeat – Catsmeat!" *Overs.anm.*

Note 21:

Carter, Truck og Waghorn: Karrekusk, Trillebør og (muligvis)
"hornblæser" eller "udråber". *Overs. anm./Red. anm.*

Note 22:

Queerspeck: Fantast. *Overs.anm.*

Note 23:

Jobba: Jobber, dvs. aktiespekulant. *Overs.anm.*

Note 24:

Vort Blandede Tidsskrift: Skitsen var ligesom de øvrige i denne udgave oprindelig trykt i Bentley's "Miscellany". *Overs.anm.*

Note 25:

Grime: Smuds. *Overs.anm.*

Note 26:

Hoved: Plat og krone hedder på engelsk "heads or tails".

Red.anm.

Note 27:

Foxy: Ræveagtig. *Overs.anm.*

Note 28:

Brun suppe: Her formentlig betegnelse for en kraftigt krydret suppe "af lav kvalitet og ubestemmelige ingredienser". *Red.anm.*

Note 29:

Muddlebranes: Denne og de efterfølgende kan oversættes til:

Muddlebranes: Tykhoved; Drawley: Dræver; Muff: "Nathue";

Misty: Tåget; Purblind: Stokblind; Rummum: "Sær kantøffel";

Long Eers: Langøre; John Ketch: "Bøddelen"; Joltered:

Dosmerpande; Buffer: "Gammel knast"; Hookham: ๐: Nap dem!;

Pumpkinskull: Græskarhoved. *Overs. anm.*

Note 30:

Sowster: Ordspil på ordet "sow" = so. *Overs.anm.*

Note 31:

Kwakley: ∅: Kvaksalver. *Overs.anm.*

Note 32:

Flummery: Kan gengives ved "Pærevælling". *Overs.anm.*

Note 33:

Mallett, Leaver og **Scroo**: Trækølle, Løftestang, Skrue.

Overs.anm.

Note 34:

Crinkles: En, som går krogveje. *Overs.anm.*

Note 35:

Stål: Der er her et uoversætteligt ordspil, idet originalens "steel" kan betyde såvel "stål" som "stjæle". *Overs.anm.*

Note 36:

Fogle Hunter: Lommetørklæde-tyv. *Overs.anm.*

Note 37:

Coppernose: Kobbernæse. *Overs.anm.*

Note 38:

Tickle: Kildre, pirre. *Overs.anm.*

Note 39:

Blank: Indholdsløs, blank. *Overs.ann.*

Note 40:

Prose: Prosaisk kedelig. *Overs.anm.*

Note 41:

Soemup, Pessell og Mortair: "Sy ham sammen", Støder og
Morter. *Overs.anm.*

Note 42:

Pipkin: Ordet betyder en tykmavet lille flaske. *Overs.anm.*

Note 43:

Grub, Dull og Dummy: Maddike, Kedelig og Stum. *Overs.anm.*

Note 44:

Blunderbore: Navnet, som spiller på ordet "blunderbuss" – en muskedonner – hentyder tillige til personen som en kedelig fyr, der laver bommerter. *Overs.anm.*

Note 45:

Snuffletaffle: Snøvehoved. *Overs.anm.*

Note 46:

John ketch: Navnet på en kendt bøddel, som senere er blevet en fællesbetegnelse for faget. *Overs.anm.*

Note 47:

Greenacre: En berygtet morder, som skar sit offer i små stykker, som han spredte rundt om i London. *Overs.anm.*

Note 48:

Blubb: "Pludre". *Overs.anm.*

Note 49:

Grimaldi: Joseph Grimaldi (1778-1837) var en meget berømt engelsk klovn. Hans rød/hvide makeup og en hel del faste fraser, han benyttede, er stadig i brug. *Red.anm.*

Note 50:

Osbaldistone: Den daværende direktør for Covent Garden-teatret. *Overs. anm.*

Note 51:

Guy Fawkes og George Barnwell: Hhv. den berømte deltager i Krudtsammensværgelsen, og Helten i en et sentimentalt spektakelstykke af den folkelige type. *Overs.anm.*

Note 52:

Delphi: Adelphi, et lille teater i London. *Overs.anm.*

Note 53:

Mrs. Queertables kostgænger: Et sted, som holder et tarveligt bord. *Overs.anm.*

Note 54:

Fitz-Whisker Fiercy: Bakkenbart Bister. *Overs.anm.*

Note 55:

Do'em: To do somebody: tage en ved næsen. *Overs.anm.*

Note 56:

Da costa: En på den tid velbekendt bedrager efter en stor målestok. *Overs.anm.*

Note 57:

Her har De os! "Here we are again!" var en af klovnens Grimaldis catchphrases. Red. anm.

Note 58:

Surrey-teatret og Sadler's Wells: To forstadsteatre i London.

Overs.anm.

Note 59:

Salig mr. Richardson: Ejer af et bekendt menageri og direktør
for et berider-selskab *Overs.anm.*

Note 60:

Anden juledagsaften: Anden juledagsaften var en særlig populær teateraften, hvor navnlig julepantomimer og tryllekomedier opførtes. *Overs.anm.*

Note 61:

Skrev for et par år siden: William Shakespeare i As You Like It
(Som man behager). *Overs.anm.*

Note 62:

Punch: Sigter til de såkaldte "*Punch and Judy shows*" – den engelske "Mester Jakel". Overs. anm.

Note 63:

Boswell: J. Boswell, engelsk forfatter, ven af Samuel Johnson, hvis levned han har skrevet. *Overs.anm.*